BOLŞEVİK PARTÍ İNŞASI İÇÍN – JÎ BO SAZBÛNA PARTÍYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

□ Sayı/Hejmar: 82 □ 15 Haziran / Hezîran 1993 □ 5000 TL.

Sosyalist yeni dünya işçi sınıfının eseri olacaktır!

İÇİNDEKİLER

Düşman faşist Türk devletidir!
Kurtuluş onun devrimle yıkılmasındadır! 3

Dev-Sol kanatları arasındaki çatışmalar ve kimi ilkesel sorunlar... 6

İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞ TKP/ML(BOLŞEVİK)'İN MÜCADELESİNDE YAŞIYOR, YAŞAYACAK!!! 17

İşçiden... Fabrikadan... Sendikadan... 20

İdeolojik mücadele vermek zor...
Karalamak kolay... 29

Bir açık oturumdan izlenimler... 33

BİLDİRİLER • HABERLER
- 1 Mayıs haber ve bildirileri 35
- İbrahim Kaypakkaya yoldaşı andık! 44
- Tag-X (Gün-X): Bonn'da "kuşatma"! 45
- 6. "Pfingst Jugendtreffen"den bilgiler... 46
- "Büyük özgürlük yürüyüşü" üzerine... 47
- Yeni katliamlara "dur" demek için acımızı kine, kinimizi örgütlü mücadeleye dönüştürelim! 48

KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN
- TKP/ML-Hareketi'nin yurtdışında düzenlediği kadın toplantısı üzerine... 50
- ÖZGÜR KADIN, erkek şovenizmine arka çıkıyor! 52

İBRETLİK HABERLER
- İbretlik bir haber! 54
- GDS çamur atmaya devam ediyor. Acaba izi kalacak mı? 56

OKUYUCU MEKTUPLARI
- "30.1.33-30.1.93 Nazilerin iktidara gelişinin 60. yıldönümü" ile ilgili bildiriye kısa not ve Yazı Kurulu'nun verdiği kısa cevap 57

Kongra 4. ya TKP/ML(BOLŞEVİK),
bang karkerên hemû welatan û gelên bindest dike:
YA BARBARÎ; YA SOSYALÎZM!
ALA KU EM BİLİND DİKİN:
BOLŞEVİZM!
ARMANC: KOMUNÎZM!
- II - 58

DUYURU

Bu sayımızda yayınlamayı plandığımız ve fakat yer darlığından ötürü bir dahaki sayımızda yayınlayacağımız şu yazılar elimizde bulunmaktadır:

- *"KAWA'nın azınlıklara karşı tavrı üzerine..." ve "PKK ve azınlıklar" başlıklarını taşıyan, "TKP/ML(B) KKS/ÖK" imzalı iki yazı.*
- *"PKK böyle nereye?.." başlıklı, bir BP okurundan gelmiş olan "Nisan sonu 1993" tarihli yazı.*
- *"Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin (KSE) deneyim ve derslerinden öğrenelim!" – XIV – başlıklı dizi yazımızın 14. bölümü.*
- *"«BP'nin TKK'da olup olmadığına ilişkin açık mektup»a zorunlu AÇIK CEVAP" başlıklı bir yazı.*
- *"«PKK'nın yeni siyaseti» yeni değildir." başlıklı bir yazı.*

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTÍYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

V.i.S.d.P.:
M. Korkmaz
11 Stanley Rd., Leeds LH8
England

Yazışma Adresi:
PLK Nr. 106606 C
D-80074 München

Fiyatı:
5000 TL, 5 DM,
15 FF, 40 ÖS, £ 1,50

Düşman faşist TC devletidir! Kurtuluş onun devrimle yıkılmasındadır!

VE BİNGÖL...

Yine "düşman şaşırtma" oynuyor hakim sınıflar. Kurban bayramı nedeniyle yine sıra sıra dizildiler karşımıza. En acıklı sesleriyle *"Bingöl'de gencecik vatan evlatları"*nın *"teröristlerce katledilmesini lanetle kınadılar"*.

"Gencecik vatan evlatları" dedikleri, Kürt ulusunun kurtuluş mücadelesine karşı, faşist devletin yürüttüğü haksız, acımasız bir kirli savaşta, hakim sınıfların faşist ordusunun erleri idi. Savaşa bilfiil katılmak için, PKK gerillalarını yok etmek için, Kürt köylerini basıp boşaltmak için, Kürt halkının özgürlük mücadelesini boğmak için kıtalarına gidiyorlardı. Kıtalarına vardıklarında silah kuşanıp, faşist ordunun emir komuta zinciri içinde kirli savaşın birer ölüm aleti olarak *"vatani görev"*lerini(!) yerine getireceklerdi. Elazığ-Bingöl yolunda yolculukları sona erdi.

Hakim sınıfların "teröristler" dediklerince, yani Kürt ulusunun kurtuluş davası için; haklı bir dava için savaş yürüten PKK gerillalarınca kurşuna dizildiler. Hakim sınıflar öldürülenlerin "silahsız" olduğu, "hunharca" öldürüldüğü üzerine kurdular bütün kışkırtmalarını. Onlara göre, bu caniliği yapanlar insan bile olamazdı!!! Bunu yapanlar, vatanı-milleti bölmek isteyen canilerdi. vb. vb. Ustaca kışkırtıldı emekçiler ve tüm medya aracılığıyla bütün hızıyla sürüyor kışkırtma.

Cani dediklerinin 1923'de T.C. kurulduğundan bu yana tüm ulusal hakları ellerinden alınmış bir ulusun, daha bundan iki yıl öncesine kadar ana dilini konuşması bile kanunen yasak olan, onlarca kez haklı ayaklanmaları kanla, ateşle bastırılmış bir ulusun en doğal ulusal haklarını talep ettiğini, bunun için savaştığını ustaca gizlediler, gizliyorlar! Cani dediklerinin, bundan iki ay önce tek taraflı ateşkes ilan ettiğini ve buna uyduğunu gözlerden gizliyorlar. PKK gerillası tek taraflı ateş kesip, barış isteğini gösterirken, kendilerinin dağı-taşı topa tuttuğunu; PKK kamplarını havadan ve karadan bombaladığını; iki aylık dönem içinde onlarca Kürt köyünü basıp, boşalttığını; binlerce Kürt köylüsünü göçe zorladığını; iki aylık ateşkes döneminde 82 PKK gerillasını, 27 köylüyü kat lettiğini es geçiyorlar. PKK'ya "cani", "cinayet örgütü" vb. diyerek, kendi cinayetlerini, caniliklerini gözlerden gizlemek, hedef şaşırtmak istiyorlar.

Kürt ulusunun ulusal haklarını gaspeden ve Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine karşı haksız, karşı-devrimci bir savaş yürütenlerin; PKK'nın ateşkesine *"biz eşkiyayla pazarlık etmeyiz"*, *"dağdan inip teslim olun"* cevabı verenlerin, tek taraflı ateşkes döneminde de savaşı tek taraflı olarak bütün şiddeti ile sürdürenlerin, PKK eylemini "kınama", "lanetleme" vb.'ne hiç bir hakkı yoktur.

Eğer Elazığ-Bingöl yolunda PKK gerillalarınca kurşuna dizilen erlerin öldürülmesinin sorumlusu aranıyorsa, o konuda baş sorumlular Ankara'dadır. Türk faşist hakim sınıflarıdır ve onların devletidir. Bunlardır savaşın gerçek sorumluları ve savaşın tüm kurbanlarının gerçek suçluları. Bunlardır, *"devletin milleti ve vatanı ile bölünmezlik"* ırkçı ilkesini sonsuza dek yaşatmak için and içmiş olanlar. Ve bunun için kan dökmeye, kan içmeye hazır olanlar. Bunların varlığı, demokrasinin, ezilen uluslara ayrılma hakkının, tüm uluslara tam hak eşitliğinin varlığı ile bağdaşmaz. Bunlar var olduğu ve ülkemizde, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da bunlar egemen olduğu sürece, bunların gerici savaşı da

> *Hakim sınıfların Kürt ulusuna karşı yürüttüğü haksız, karşı-devrimci savaşa "dur demek" emekçilerin elindedir ve onların görevidir. Biz Bolşevikler bütün işçileri, kadın, erkek emekçileri bu göreve çağırıyoruz!..*

olacaktır. Ve onlar bu gerici, haksız savaşlarına emekçileri de katabilmek için her şeyi yapacaklar, kendi gerici, karşı-devrimci amaçları etrafında "birlik ve beraberlik" isteyeceklerdir.

Onlar emekçilerin gerçek düşmanının kendileri olduğunu gözlerden gizlemek için, ırkçılığı ve şovenizmi körükleyecek, halkları birbirlerine karşı kışkırtacaklardır. Onlar şimdi yaptıkları gibi *"şehit düşen genç vatan evlatları"* arkasından sahte "timsah" göz yaşları dökecektir. Onlar şimdi yaptıkları gibi bu ölülerin cenaze törenlerini şovenizmi azdırmak, savaşı kızıştırmak için araç haline getirecektir.

PKK'nın Elazığ-Bingöl yolundaki *"misilleme hakkını"* kullanarak gerçekleştirdiğini açıkladığı *"uyarı eylemi"*, faşist hakim sınıflar açısından savaşı daha da kızıştırmanın bahanesi yapılmıştır. Şimdi Kuzey Kürdistan'da PKK'nın "ateşkes"in sürdüğünü ilan etmesine rağmen, savaş ateşi daha harlı yanıyor. Dağ-taş bombalarla dövülüyor. Faşistler yine sınır ötesi "harekat"tan vb. söz ediyor. Savaşı yürüten faşist Türk ordusu...

Hakim sınıfların savaş yürütmek için işçilere –köylülere– emekçilere, kısaca halka ihtiyacı vardır. Halkın istemediği bir savaş –uzun süre– yürümez. Bu noktada ise, işçi sınıfının –emekçilerin– halkın sorumluluğu gündeme gelmektedir. Evet savaşın esas sorumlusu ve suçlusu hakim sı-

nıflardır. Ve fakat bu hakim sınıflara savaş yürütme fırsatı veren, evet onun ordusunda savaşa katılan, alın teri ile, emeği ile bu savaşı finanse eden, hakim sınıfların demagojilerine kanan ve onların devlet etrafında "birlik, beraberlik" çağrılarına olumlu cevap veren, bu savaşa karşı çıkmayan tüm emekçiler de sorumludur bu savaştan!

Hakim sınıfların Kürt ulusuna karşı yürüttüğü haksız, karşı-devrimci savaşa "dur demek" emekçilerin elindedir ve onların görevidir. Biz Bolşevikler bütün işçileri, kadın, erkek emekçileri bu göreve çağırıyoruz.

Türk faşist hakim sınıfları, bu savaşı kendileri açısından *"terörizme karşı bir savaş"* olarak gösteriyor; ve teröristler saldırdığı için devletin kendini koruma hakkı olduğu demagojisini yapıyor. Bingöl'deki gibi eylemler de, bu demagoji için malzeme olarak kullanılıyor.

Halbuki sözkonusu olan ulusal haklar için yürütülen haklı bir savaştır. Bu savaş milliyetçi bir burjuva önderlik altında yürüdüğünden, Kürt ulusunun birliği, çeşitli uluslardan proletaryanın ve emekçi yığınların birliğinden daha önemli görülmektedir. Eylem çizgisini belirleyen de bu düşüncedir. Böylece bir yanda Türk şovenizmi, diğer yanda Kürt milliyetçiliği gelişmektedir. Bu gidişe dur diyecek, ve bütün milliyetlerden emekçileri devrim mücadelesinde birleştirecek tek güç Bolşevik Partide birleşecek sınıf bilinçli proletaryadır.

Bunun bilincinde olarak tüm yoldaşlarımızı, Bolşevik partimizin inşa çalışmasında daha yetkin, daha coşkulu, daha özverili faaliyete çağırıyoruz. Tüm sınıf bilinçli işçileri Bolşevik Partide, TKP/ML(BOLŞEVİK)'te birleşmeye çağırıyoruz!

Özgür ve eşit halkların gerçek kardeşliği için, faşist devletin devrimle yıkılması, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğünün kurulması, sosyalizmin yolunun açılması için, tek güvence budur.

Asıl terörist faşist Türk devletidir! *Faşist, terörist devlet, şimdi bir yandan işçileri, emekçileri, "terörizme karşı olma" adına Türk şovenizminin kanlı bayrağı altında toplanmaya çağırırken, diğer yandan Kürt ulusuna karşı yürüttüğü dizginsiz saldırıları, işkenceleri ve vahşeti gözlerden gizlemeye çalışıyor.*

VE SOLINGEN...

Bayramda utanmazca karşımıza çıkıp nutuk atan hakim sınıf sözcülerinin "düşman şaşırtma" oyunundaki ikinci malzemesi, Solingen'de Alman faşistlerinin 5 Türkiyeli'yi hunharca katletmesi idi.

Kendileri ülkemizde en ağır ırkçı katliamların sorumlusu olanlar; bu yüzyılın Ermeniler üzerinde gerçekleştirilen ilk soykırımının suçlu ve sorumluları, hiç utanmazcasına *"bu bir soykırımdır"* deyip "ırkçılığı" kınama gösterileri yapıyorlar.

Çiçeği burnunda Cumhurbaşkanı Demirel, Almanya'daki ırkçı saldırıları kınadığı gün, onun başkanlığındaki MGK, Kuzey Kürdistan'daki ırkçı savaşın sertleştirilmesi kararı alabiliyor. İçişleri Bakanı aynı gün göğsünü gere gere 70 PKK savaşçısını öldürdüklerini *"operasyonların bütün hızıyla sürdüğü ve süreceğini"* açıklıyor.

Türk ırkçıları "ırkçılığı" lanetliyor! Gerçekte lanetledikleri ırkçılık değil, şu an Türklere de saldıran Alman ırkçılığıdır. Kendileri ırkçı olan Türk hakim sınıfları, ırkçılığa karşı değildirler, olamazlar. Onların ırkçılığı lanetlemesi, Almanya'da yaşayan Türkiyeli emekçilerin, Alman ırkçılığına duyduğu nefreti, Türk ırkçılığı potasında eritmek için bir oyundur. Bugün Almanya'da yaşayan bir çok Türkiyeli insan bu oyuna gelmektedir. Solingen'de Alman ırkçı saldırılarını kınamak için yapılan eylemlerde yer yer sallanan T.C. bayrakları, atılan *"En büyük Türkiye!"* sloganları bu oyuna gelindiğinin işaretleridir.

Irkçılığa karşı mücadelede ırkçılığın savunulmasının yeri yoktur. *"Alman olmakla övünüyorum"* ile *"Ne mutlu Türküm diyene"* arasında; emperyalist Alman devletinin bayrağı ile, faşist T.C.'nin bayrağı arasında nitelik farkı yoktur. Biri Alman diğeri Türk ırkçılığının, gericiliğinin sembolleridir yalnızca.

Türkiyelilere yapılan ırkçı faşist saldırıların bulanık ortamından yararlanmak isteyen yalnızca ırkçı faşistler değil. Dinci faşistler de, bulanık suda balık avlama; Alman ırkçılığına duyulan nefreti, islamcı-faşist bir potada eritme peşindedir. Bunlar var olan düzene karşı şeriat düzeninden yana tavırları ile de, kendilerini düzen alternatifi olarak sunabilmektedir. Bunların savunduğu düzenin, bugünkü düzene bir üstünlüğü yoktur. Tersine, savundukları düzenin İran'daki somut uygulaması, bunların alternatifinin

var olandan da geri ve gerici olduğunu göstermektedir.

Faşizme ve ırkçılığa karşı doğru bir temelde yalnızca bir bayrak altında mücadele edilebilir: Irkçılığın, milliyetçiliğin her türüne karşı, proletaryanın enternasyonalist Kızıl Bayrağı!

Hoyersverda, Rostock, Mölln, Solingen... Bunlar Almanya'da emperyalist burjuvazinin ektiği yabancı düşmanı, ırkçılık tohumlarının patlama simgeleri. Alman emperyalist burjuvazisi yıllardır kendi halkına yabancıları, onlar içinde de en zayıfları olan ilticacıları Almanya'daki zenginliği tehdit eden asalaklar olarak gösteriyor. Gelişen işsizliğin nedeni ve Almanya'da kötü giden ne varsa, her şeye günah keçisi olarak yabancılar gösterildi, gösteriliyor.

Dünyada güç dengelerinin yeniden kurulması, dünyanın yeniden paylaşımı için emperyalistler arası hummalı bir dalaş yürüdüğü günümüzde, Alman emperyalist burjuvazisi, kendi halkını etrafında toplayabilmek amacıyla Alman ırkçılığını körüklüyor.

Şimdiye dek onlarla kurban alan, son olarak da Solingen'de 5 Türkiyeli kadın ve çocuğu yakan ırkçılık, Alman emperyalist burjuvazisinin has ürünüdür. Doğrudan kibriti çakan, benzini döken şu veya bu Nazidir. Fakat dökülen benzin ve çakılan kibriti onun eline veren ve onu kışkırtan Alman emperyalist burjuvazisidir.

İki yüzlülük, sahtekarlık dünyanın her yanında burjuvazinin tipik özelliğidir. Almanya'da da bu böyle. Irkçılığın gerçek sorumluları ve kışkırtıcıları, her ırkçı saldırı ertesinde ortaya çıkıp üzüntülü nutuklar atıyor. Irkçılığa karşı olduklarını, suçluların en kısa zamanda Alman adaletine teslim edilip cezalandırılacağını açıklıyor. Üç gün önce ırkçılığın yasal planda zafer kazanmasını sağlayanlar; Alman Anayasası'ndaki sığınma hakkı ile ilgili hükmü sulandıranlar, üç gün sonra "yabancı düşmanlığı"nın katliamını lanetliyorlar.

Bunu yaparken de temel kaygıları aslında saldırıya uğrayan insanlar değil! Onlar bu gibi açık ırkçı eylemler —ırkçılık konusunda sicili dünya halkları nezdinde çok kötü olan— Almanya'nın "itibarını sarstığı" için kınıyorlar bu eylemleri.

Onların da gerçek sorumlusu oldukları ölüler ardından döktükleri yaşlar timsah gözyaşlarıdır. Onlar bu sahtekar lanetleme tavırlarıyla yığınlar, özellikle de genç insanlar arasında gelişen anti-ırkçı hareketin militan ucunu törpülemeye, bu hareketin düzen sınırları içinde kalmasına çalışıyorlar. Bu bağlamda Solingen katliamının hemen ertesinde ırkçılığa karşı "mücadelede" yeni bir silah daha keşfettiler: Çifte vatandaşlığın kolaylaştırılması!

Kuşkusuz, Almanya'da yaşayan bütün yabancılara —geldiği ülkede vatandaşlık haklarını yitirmeden— vatandaşlık hakkı verilmelidir. Bu doğru bir taleptir. Ancak bunun ırkçılığa karşı çare olduğu yalnızca kandırmacadır. Irkçılar için belirleyici olan kimlikte yazan değildir. Ve ırkçılık —Almanya somutunda— onu bir silah olarak kullanan Alman emperyalist burjuvazisi tarihin çöplüğüne gömülmedikçe sürecektir.

Alman emperyalist burjuvazisi bugün dünyada "Almanya'nın itibarını" sarsan Solingen usulü katliamları sahte gözyaşları ile kınarken, aynı anda bu gibi saldırılara duyulan haklı tepkinin dışa vurumu olan kimi eylemleri de kınamayı ve örneğin polisin saldırılarına karşı kendini savunan gençleri tehdit etmeyi unutmuyor. Polis faşist katillerden çok, katliamları protesto edenleri izleyip, göz altına alıyor.

Alman emperyalist devletinin sözcüleri, Türk faşist devlet sözcülerinin de desteği ile, ırkçılığa nefretin haklı şiddet eylemlerine dönüşmesini engellemek için her şeyi yapıyor. Tek meşru şiddetin devletin şiddet tekeli çerçevesinde kullanılan şiddet olduğunu savunuyorlar. Hayır, bu karşı-devrimci şiddet, onların düzenlerini koruyan haksız ve meşruluğu olmayan bir şiddettir. Haklı şiddet emperyalizme, ırkçılığa, faşizme, erkek egemenliğine, her türlü gericiliğe karşı, devrim için kullanılan şiddettir. Irkçı saldırılara karşı Alman devletine güvenilirse, daha çok cenaze kaldırılır. Irkçılara verilecek tek etkili cevap, öz korunma örgütleri üzerinden verilebilir. Onların anladığı dil konuşulmak zorundadır.

Bugün ne yazık ki, Alman emperyalist burjuvazisi demagojileri ile anti-ırkçı potansiyelin çok büyük bölümünü kendi kuyruğuna takabilmektedir. Çünkü Almanya'da da —bir çok ülkede olduğu gibi— burjuvazinin iktidar alternatifinin sosyalizmde olduğunu gösteren, işçi sınıfının en ileri kesimini kendi içinde birleştirmiş, özü-sözü bir, bolşevik bir alternatif yok. Almanya'da da görev, bu bolşevik-komünist alternatifin yaratılmasıdır.

Almanya'da artık yerleşik hale gelmiş Türkiyeli ikinci, üçüncü kuşak emekçileri, kurtuluşlarının Alman ırkçılığına karşı Türk ırkçılığına, islamcılığa vb. sarılmakta değil; Alman sınıf kardeşleri ile omuz omuza ortak sınıf örgütlerinde birleşerek, Alman emperyalizmine karşı sosyalist devrim mücadelesinde olduğunu görmelidir.

Almanya'da milliyeti ne olursa olsun sınıf bilinçli proleterlerin acil görevi, işçi sınıfına enternasyonalist bilinci taşıyacak partinin inşasıdır. Almanya'da da ırkçılığı ve onun üreticisi Alman emperyalizmini tarihe gömme görevinin başarılı çözümünün tek güvencesi budur.

Haziran 1993 ●

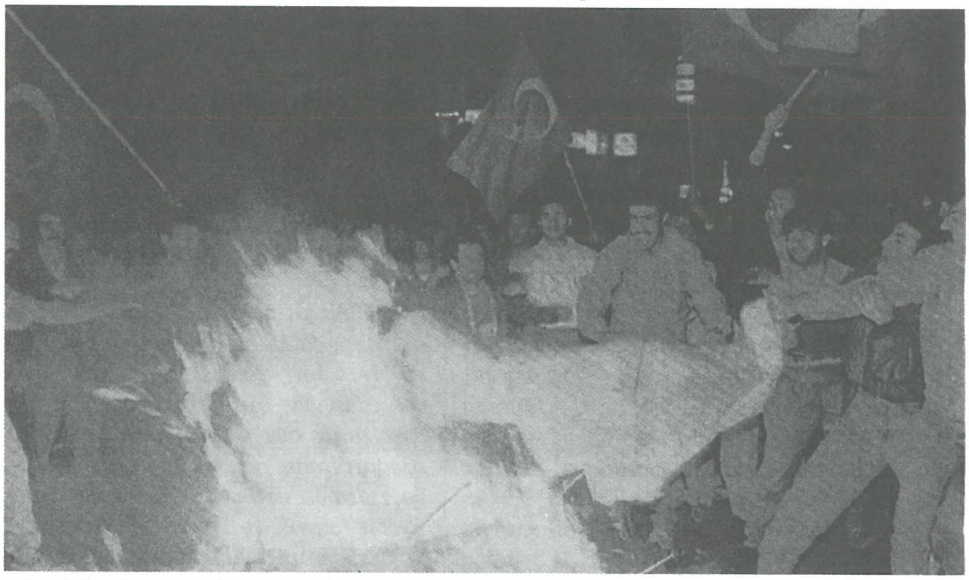

Irkçılığa karşı mücadelede ırkçılığın savunulmasının yeri yoktur... *Emperyalist Alman devletinin bayrağı ile, faşist T.C.'nin bayrağı arasında nitelik farkı yoktur. Biri Alman diğeri Türk ırkçılığının, gericiliğinin sembolleridir yalnızca...*

Dev-Sol kanatları arasındaki çatışmalar ve kimi ilkesel sorunlar...

DEV-SOL'un iki kanadı arasındaki çatışmalar 22 Nisan'da İstanbul'da iki, 1 Mayıs'ta Berlin'de bir devrimcinin hayatına mal oldu. Her üç ölü de Bedri Yağan kanadından.

Çatışmalarda taraf olan her iki kanat, bu cinayetler hakkında birbirine ters bilgiler verip, değerlendirmeler yapıyor.

22 Nisan gecesi İstanbul'da Dev-Sol'un Bedri Yağan kanadından Ercan Temelli ve Muammer Aydın'ın ölümüyle son bulan olay hakkında Bedri Yağan kanadının açıklaması şöyle:

*"23 Nisan günü saat 01.00 sıralarında İstanbul Gaziosmanpaşa Taşlıtarla'da bir evimize baskın yapan, bizzat **Dursun Karataş'ın infaz emri** ile gönderilen ne yaptığını bilmez insan lar **Ercan TEMELLİ ve Muammer AYDIN** isimli yoldaşlarımızı katlettiler. Katliam önceden tasarlanmış, bilinçli bir katliam olup bizzat Dursun KARATAŞ hainiinin emriyle gerçekleştirilmiştir. Bunun hainlikten, bunun karşı-devrimcilikten başka bir açıklaması yoktur." (Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği adına 24 Nisan'da yapılan açıklama.)*

"Alçakça şehit edildiler!.. Dursun KARATAŞ isimli suçlunun yalan ve demagoji ile şartlandırıp Devrimcilerin üzerine saldığı güruhtan üç kişi yoldaşlarımızın bulundukları evi bastıklarında hiç de tartışma niyetlisi olmadıklarını ortaya koyuyorlardı. Eve girer girmez silahlarına davranan ve «Ooo Merhaba, biz de sizleri arıyorduk» diyen üç saldırgan daha yoldaşlarımız ağızlarını açmadan ayaktaki iki yoldaşımızı yatırıp kafalarına birer kurşun sıkarken o sırada yatakta uzanır durumda olan Ercan yoldaşı rastgele kurşun yağmuruna tutuyordu. Sonuç Ercan ve Muammer yoldaşlarımız şehit düşerken, öldü diye bırakılan üçüncü yoldaşımız tesadüfen kurşunun sıyırarak geçmesi sonucu yaralı kurtuluyor." (Devrimci Sol Özel Sayı 2, Nisan 1993, sayfa 1)

Aynı konuda DK kanadının açıklaması şöyle:

"22 Nisan 1993 günü akşamı İstanbul Mahalli alanda çalışan bir kısım arkadaşlarımıza alçakça bir pusu kuruldu. Devrimler tarihinde ve kendi tarihimizde pusuları bildiğimiz, gördüğümüz ve her şeyimizle ona karşı yıllardır savaştığımız emperyalizm ve oligarşinin yöntemi olarak tanımıştık. Ama bu pusuyu kuranlar bunlar değildi. Düşmanlığı ve alçaklığı sol maskeyi takarak gizlemeye çalışan iç düşmanlarımızdı.

...

22 Nisan akşamı İstanbul Gaziosmanpaşa'da kafasının karışık olduğunu söyleyen biri yoldaşlarımızı evine davet eder. Ev bir bekar odasıdır. Yoldaşlarımız odaya girdiklerinde ışıkları söndürülmüş odada kendilerine silah doğrultmuş darbeci Muammer Aydın, Ercan Temelli ve İsmail ...'i görürler... Yoldaşlarımız da düşmana ve darbecilerin tuzaklarına karşı hazırlıklıdırlar... Darbecilerin yoldaşlarımızı katletme tuzağı kendileri için ölüm tuzağına dönüşür. Darbecilerin ihanet kusan silahlarına karşı silahla cevap verilir. Sonuçta darbeciler hareketimizi bölüp parçalamanın, provake etmenin, yoldaşlarımızın canına kastetmenin cezasını çekerler." (Devrimci Sol Haber Bülteni, sayı 56, 23 Nisan 1993, "İç ve Dış Düşmanlarımızın Tuzaklarını Boşa Çıkaracağız" başlıklı yazıdan.)

Berlin'de 1 Mayıs'ta Ercan Şakar'ın ölümüyle sonuçlanan çatışma hakkında BY kanadının söyledikleri şunlar:

"Dursun Karataş'ın "Kahraman"ı Berlin'e gelir gelmez o an boş olan DEVRİMCİ SOL GÜÇLER'e ait derneğin kapısını kırıp yanındaki çeteyle beraber işgal eder. Pusu kurulmuştur.

Köln'de yürüyüş bitmiş ve Berlin'deki işgal haber alınmıştır. Yürüyüşteki Berlin'li DEVRİMCİ SOL GÜÇLER bu işgale son vermek üzere yola çıkarlar. Yanlarında dost grup ve örgütlerden temsilciler de vardır.

Berlin'e varılır, derneğe varmadan pusudaki "Kahramanlar" alçakça ve hedef gözeterek ateşe başlar. Hemen püskürtülürler ama ilk anda Ercan ŞAKAR yoldaş göğsünden aldığı yarayla düşer, kurtarılamaz ve en acı 1 Mayıs şehidimiz olarak kalbimizde ve bilincimizde layık olduğu yeri alır. Karşı-devrimci Dursun Karataş'ın emirleriyle ve ülkeden kaçan bir "Kahraman"ın kurşunuyla şehit olmuştur.

Bu, Dursun Karataş'ın ilk cinayeti değildir. Henüz on gün bile geçmeden Dursun Karataş ve "Kahraman"ları aramızdan üçüncü yoldaşımızı katlettiler. Önce İstanbul Gaziosmanpaşa'da Ercan TEMELLİ ve Muammer AYDIN yoldaşlarımız şehit edildi. Bugün ise Ercan ŞAKAR Dursun Karataş'ın emriyle şehit düştü." (Devrimci Sol Özel Sayı 3, Mayıs 1993, "1 Mayıs 1993, Yer: Avrupa, Ercan Şakar Yoldaş Alçakça Katledildi... Katil: Dursun Karataş ve "Kahraman"ları..." başlıklı açıklama, sayfa 2)

Aynı konuda DK kanadının da söyledikleri şunlar:

"Berlin'de Devrimci Sol Güçler kendilerine ait olan derneğe sabah girmişler ve sahiplenmişlerdir. Bu sırada onları derneğe almak istemeyen iki darbeci arka taraftan kaçıp gitmişlerdir. Daha sonraki saatlerde Köln'deki 1 Mayıs'tan dönen bir grup darbeci-işgalci yanlarında TKP-ML taraftarlarıyla birlikte derneğin önüne gelmişlerdir. «Koruma» altında gelen darbecilerin derneği işgal etmelerine izin verilmemiştir ve TKP-ML'lilerle dernekteki insanlar arasında tartışma çıkmıştır. Ama bir yandan masum rolü oynayarak diğer bazı siyasetlerin himayesini sömürüp, diğer yandan çevresindeki bir grup insanı harekete karşı kinle motive eden çete başlarının marifeti kendisini göstermekte gecikmemiştir. Derneğin önündeki darbeci-işgalci grup arasında bulunan Ercan ŞAKAR üzerinde taşıdığı silahı çekip devrimcilere ateş açmıştır. Çatışma çıkmış, sonuçta Ercan ŞAKAR yaralanmış ve hastanede ölmüştür." ("Darbe Şefleri Kendileri İle Birlikte Etrafındakileri de Felakete Sürüklüyorlar" başlıklı, 2 Mayıs 93 tarihli, Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği imzalı açıklamadan.)

Berlin somutunda olayın Dev-Sol'un iki kanadı dışında doğrudan tanıkları da vardır. Ve her iki yan da açıklamasında TKP/ML menşeviklerini şahit göstermektedir.

Olayın ertesinde TKP/ML (Berlin Taraftarları) adına çıkarılan "Devrimci-Demokrat Kamuoyuna" başlıklı bir bildiride kendi gördüklerini şöyle anlatıyorlar:

"DK kanadına mensup olanlar önce coplarını çıkardılar. Bizler önlerine girdik. Buna rağmen coplarla saldırdılar. Hatta bir arkadaşımıza copla saldırdılar. Müdahalemiz sonucu ona vurmaktan vazgeçtiler. Tam bu esnada silahların çekildiğini gördük. İlk önce bir kaç el havaya ateş edildi. (Hangi grubun önce havaya ateş ettiğini kesin biçimde fark edemedik) Karşılıklı silahlar çekildi. Biz oradaydık. Vurulan arkadaş yanıbaşımızdaydı. Silah sesleri giderek çoğalıyordu. Bazı arkadaşları koruyarak yanlara doğru çektik. Bu karşılıklı silahlı çatışmada yanıbaşımızdaki ERCAN ŞAKAR aldığı bir kurşunla yere yığıldı kaldı. Hemen kendi arabamıza aldık ve arkadaşlarla birlikte (biz ve DS'nin "Darbeciler" diye adlandırılan kanadı) hastaneye götürdük, ve kısa bir süre sonra öldü.

Bize göre DK grubuna mensup olanlar yer yer hedef gözeterek ateş ediyorlardı. Ve öldürülen arkadaşın elinde de silah yoktu.

Bize göre öldürülen arkadaş hedef gösterildi.

Diğer kanat bize göre genellikle havaya ateş ediyordu.

Her iki kanatta silah kullandı. Bunları bizler gördük, yaşadık." (Adı geçen bildiriden.)

Olaylar hangi tarafın anlattığı biçimde gelişmiş olursa olsun, sonuç, daha düne kadar faşizme karşı aynı örgüt içinde savaşan kişilerin, bugün silahları birbirine çevirmeleri, birbirlerini öldürmeye hazır hale gelmiş olmaları ve bu üç olayla görüldüğü gibi öldürmeleridir. Sonuç, daha düne kadar faşizme karşı aynı örgüt içinde savaşanların ve bugün de faşizmin en ağır takibatı altında olanların, şimdi bir çok planlarını "karşı" kanadı yok etme, kendini onun saldırılarından koruma, ona saldırıp "Dev-Sol adaletini işletme" üzerine de kurmaları noktasıdır. Sonuç polisin, karşı-devrimin arayıp da bulamadığı, devrime ağır zarar veren, hakim sınıflara devrimcileri karalamak için bulunmaz malzemeler sunan bir noktadır.

Devrimciler arasında şiddeti meşru gören anlayışın varacağı ve vardığı yerdir bu. Sorun bu anlayışın bütün kökleri ile devrimci saflar içinden sökülüp atılması, devrimci saflarda, devrimcilere karşı şiddet uygulayanın ancak bir provokatör olabileceği anlayışının hakim olduğu bir atmosferin yaratılmasıdır. Bu olmadığı sürece, bugün Dev-Sol'da yaşanan, yarın bir başka örgütün somutunda yaşanabilir ve yaşanacaktır.

SORUNUN ÖZÜ: DEVRİMCİLER ARASINDA ŞİDDET MEŞRU GÖRÜLEBİLİR Mİ?

Lafa gelince ve özellikle de bir başka örgütün tavrının eleştirilmesi sözkonusu olduğunda, tüm devrimci örgütler devrimciler arasında şiddet kullanılmasına karşı olduklarını açıklıyor. Bunu Dev-Sol'un kanatları da lafta kabul ediyorlar. Örneğin Dev-Sol'cuların bir dönem çıkardığı "Devrimci Çizgi" başlıklı dergide bu konuda şunlar söyleniyordu:

"Hiçbir görüşün yasaklarla, ambargolarla yayılması önlenemez, önlenemedi de. Eğer aksi söz konusu olsaydı öncelikle egemen güçler, devrimci düşüncelerin Halk içinde yayılmasını, taraftar bulmasını engellerdi. Doğru ve devrimci her düşünce kendi iletişim alanı içinde, yayılma ve taraftar toplama olanağı bulur. Hiç bir baskı yöntemi bunun yığınlar içinde yayılmasına engel olamaz, ancak yayılmasını geçici bir süre geciktirebilir.

Halk için mücadele ettiğini, onun kurtuluşu için her türlü fedakarlığa hazır olduğunu söyleyen her siyaset, grup ya da tek tek kişiler; halkın gerçek demokrasisini (DHD) kurmak doğrultusunda samimiyseler ve bu iddiada bulunuyorlarsa, halk kategorisinde yer alan kesimlere karşı düşmanca tavır içinde olmamalıdırlar. Birbirlerine karşı, tartışma, eleştirme, görüşlerini vb. söyleme gibi demokratik yöntemleri ön planda tutmalıdırlar. Halk saflarında bulunanlar, halklarımızın ortak düşmanına karşı mücadelede birlik; karşılıklı eleştiri ve bu eleştiri temeli üzerinde yeniden birlik gerektiğini unutmamalıdırlar. Halk saflarındaki siyasi hareketlere, gruplara karşı mücadelenin esasını ideolojik mücadele oluşturmalı, halk düşmanlarına karşı kullanılan mücadele yöntemlerine başvurulmamalıdır." (DEVRİMCİ ÇİZGİ sayı 13, Nisan-Mayıs 1987, "Halk Saflarındaki Çelişkilerin Doğru Ele Alınması Üzerine" başlıklı yazıdan, sf. 5)

"... Bilindiği gibi 12 Eylül öncesi sol içi çatışmalardan dolayı bir çok devrimci-yursever yaşamlarını yitirmişti. Sol içi çatışmaların yarattığı olumsuzluklar sonucu, oligarşi sürekli olarak bu olayları kamuoyuna yönelik etkili bir propaganda aracı olarak kullanmasını bilmiştir. Bu çatışmalar, çatışmaya taraf olan kesimlere hiç bir şey kazandırmamıştır. Sonuçları itibariyle de sol içi çatışmalardan genel anlamı ile devrimci güçler zarar görmüştür.

Kimileri böylesi çatışmaların olumsuzluğunun yanlışlığının, teorik anlamda bilincine varmış olsalar da; bugün yurtdışında yaşanan olaylar, bu tip tespitleri geçmişte yapan siyasetlerin bu konuda samimi olmadığını ortaya koymaktadır.

Son iki yıldır yurtdışında yaşanan olaylar, devrimciler arasındaki yaklaşımların neye ve kime yaradığını açık ve net bir şekilde göstermiştir. Bir türlü anlayamıyoruz, paylaşılmak istenen nedir?

...

Sonuç olarak, böylesi çatışmalar ne dün, ne de bugün halka, ülke devrimine hiçbir şey kazandırmadı; aksine çok şey kaybettirmiştir." (DEVRİMCİ ÇİZGİ sayı 14, Ağustos 1987, "Sol İçi Çatışmalar ve Tavrımız" başlıklı yazıdan, sayfa 14)

Yani bugünkü sorun, somut Dev-Sol çatışması bağlamında konuşulduğunda, devrimciler arasında şiddet kullanılmamasının lafta savunulup, savunulmamasında değil. Dev-Sol da genel laf düzeyinde devrimci saflarda, hatta "sol" içinde şiddete karşı. Son çatışmalar ertesi hatta TKP/ML YDB, TKP/ML Hareketi YDK, TİKB taraftarları, MLSPB Taraftarları, Devrimci Partizan YDK, Ekim YDK, Kawa Avrupa, Devrimci İşçi (Ruhr) ve TKİH taraftarları adına çıkarılan bir bildiride devrimciler arasındaki çelişkileri çözmenin *"tek ilke ve doğru yöntemi"* olarak *"eleştiri-ikna-dönüştürme"* savunuldu. Yani sorun laf düzeyinde bunun savunulup savunulmaması değil. Bunu laf düzeyinde savunanlar da, sözkonusu doğrudan kendi örgüt çıkarları olduğunda –veya daha doğrusu onlar öyle düşündüğünde– yine de şiddeti gündeme getirebiliyorlar. Bunun yolu ise basit: Saldırı hedefi yapılan kişi, grup vb. devrimci olmaktan çıkarılıyor. Dev-Sol'un kanatları arasındaki güncel çatışmada şimdi bunu bir kez daha somut olarak yaşıyoruz. İki kanat da birbiri hakkında *"karşı-devrimci"* değerlendirmesini yaptı. İki taraf da karşı tarafı *"suç işler"* ilan etti. Ve *"Dev-Sol adaletine teslim olmaya"* ça-

ğırdı! Teslim olmayanların cezalandırılacaklarını ilan etti!

Bedri Yağan kanadı için Dursun Karataş *"Devrimcilerin katliamına soyunan bir hain"*dir. *"Onun yeni konumu, hainlik ve karşı devrimciliktir."* ve *"Bunun elbet bir bedeli olacaktır" (24 Nisan tarihli açıklamadan.)*

Bunlara göre:

*"**Dursun KARATAŞ objektif olarak karşı-devrimcidir.** Çünkü DEVRİMCİ SOL'a karşı topyekün bir saldırının şefliğini üstlenmiştir. İnsanlarımız dövülmekte, gözaltına alınmakta, işkenceli sorgularda «devrimcilik yapmayacağım» diye itiraflar vermeye zorlanmakta, evler basılıp kundaklanmakta, düzenlenen etkinlikler sabote edilip engellenmek istenmekte ve insanlarımız katledilmektedir. Tüm bunların politika ve taktiklerini oluşturup talimatlarını veren, uygulayıcıları motive eden bizzat Dursun KARATAŞ'tır.*

***Dursun KARATAŞ subjektif olarak karşı-devrimcidir.** Çünkü tüm bu DEVRİMCİ SOL karşıtı eylemleri istediği sonuçları elde etmek için, kendi konumu, çıkarları için ve yaşama güdüsüyle bilinçli ve iradi bir biçimde örgütleyip organize etmektedir. (Devrimci Sol Özel Sayı 2, Nisan 93, sayfa 4)*

Bunlara göre:

"Dursun Karataş ve çetesi Devrimci Sol'un bir kanadı değildir. Çünkü Dursun Karataş bugün devrimci ve halkların kurtuluşunu amaçlayan bir anlayışı değil, özelde DEVRİMCİ SOL'u, genelde tüm devrimcileri ve halkların kurtuluşunu tehdit eden karşı-devrimci bir anlayışı savunmakta ve bunun pratiğini uygulamaktadır." (2 Mayıs 93 tarihli, Devrimci Sol imzalı, "Devrimci Katili Dursun Karataş ve Çetesine Karşı Tavır Almak, Teşhir ve Tecrit Etmek Bugün Devrimci Bir Görevdir" başlıklı çağrıdan.)

Değerlendirme bu olunca da tabii bunları yapanlar için ceza tehditi gelmektedir:

"Hiç bir yol sizleri düzlüğe çıkaramayacak, yasal dergide sözünü ettiğiniz «ceza biçimleri» sizler için uygulanacaktır." ("Sağ Oportünist Hizibin İnsanlarımıza ve Halk İlişkilerimize Yönelik Saldırılarını Affetmeyeceğiz" başlıklı bildiriden.)

Dursun Karataş kanadı açısından da durum tersidir. Onlar için Bedri Yağan kanadı *"Faliyetleri Devrimci Sol'a karşı kirli savaşa dönüşmüş olan darbeci kaçaklardır."* Bunlar *"Devrimcilere karşı sayısız saldırının sayısız terör eyleminin suçlusudurlar.", "Çete durumuna düşen başarısız darbeciler hareketimizi karalamak için ne yapacaklarını, nereye gittiklerini bilmez haldedirler. Karşı-devrimci propaganda yöntemlerine dört elle sarılmış durumdadırlar.", "Bildirilerini kontr-gerilla propaganda dairesinin bildirilerinden ayırd etmek zordur.", "Artık varolmak için mücadeleyi değil, Devrimci Sol'a kontr-gerillanın bir kolu olarak saldırmayı seçmişlerdir." (Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği imzalı, 11.05.93 tarihli açıklamadan.)*

DK kanadı, –aynı BY kanadının DK kanadına yaptığı gibi– BY kanadını suçlu ilan etmiştir. *"Darbeciler Suçludur"* başlıklı yazıda, BY kanadının 10 *"suçu"* sayıldıktan sonra, bunların *"ağır suç"* olduğu tespiti yapılmakta *"Suçlar karşısında ölüm, ihraç, geçici ihraç, uyarı, üye adaylığından düşürme vb. cezalar uygulanır." (Devrimci Sol sayı 5, sayfa 46/47)* denmektedir.

Yani bu iki kanat birbirinden devrimci insanlara karşı şiddet uyguladığında, kendi değerlendirmesine göre hiç de *"sol"* içinde, ya da *"devrimciler arasında"* şiddet kullanmıyordur. Yaptığı, karşı-devrimcileri cezalandırmak vb.'dir!

Bütün devrimciler açısından sorunun kavranması gereken özsel noktası budur: Devrimci gruplar, özellikle kendi içlerinden bir ayrılma olması halinde, veya bir başka gruptan kendilerine saldırı gelmesi halinde –bu saldırının fiili saldırı olmasına da gerek yoktur, bir grubun onun hoşuna gitmeyen bir biçimde eleştirilmesi de bazen yeterlidir– çok kolaylıkla devrimci saflarda olan siyasi hasımlarını, karşı-devrimci ilan edebilmekte, ve kendi örgütlü insanlarını da, şimdiye dek bu anlayışla eğitildikleri için, çok kolaylıkla karşı-devrimci saldırı eylemleri içine çekebilmektedir. Devrimci saflar içinden önce bu anlayış kökten sökülüp atılmak zorundadır. Biz bunun için bundan 12 yıl önce yaptığımız bir ortak açıklama çağrısında şunları söylemiştik:

"...

*7- Herhangi bir teşkilat veya kişinin «karşı devrimci», «ajan provokatör» vs. olarak değerlendirilmesi için, o kişi veya örgütün belli **karşı-devrimci** eylemler yapması yeterli değildir. Şurası bilinmelidir ki, yer yer devrimciler de **karşı-devrimci** nitelikte eylemler yapabilirler. Sorun, onların bunu düzeltip düzeltmeyeceği sorunudur.*

*Herhangi bir örgüt veya kişinin «karşı-devrimci» olduğunu söylemek için, o kişi ve örgütün **hakim sınıflarla birleştiğini; düzeni savunduğunu; ya da** herhangi bir emperyalist gücün ajanı olarak hareket ettiğini **ispatlamak** gerekir.*

8- Herhangi bir teşkilat, bir diğer devrimci teşkilat hakkında yaptığı «karşı-devrimci» değerlendirmesi konusunda tüm devrimci harekete karşı sorumludur. Böyle bir değerlendirme, suçlama karşısında tüm devrimci teşkilatlar, değerlendirmeyi yapan teşkilatı, iddiasını ispatlama yönünde zorlamalı, gerekçe, delil talep etmelidir. Bu yapılmazsa, suçlamayı getiren örgüt hakkında ortak tavır takınılmalı, teşhir ve tecrite yönelinmelidir." (Bolşevik Partizan sayı 81, sayfa 20)

Bu anlayış hakim olmadıkça, devrimcilerin büyük çoğunluğunun ortak anlayışı olmadıkça, bugün Dev-Sol somutunda yaşananın, yarın bir başkasının somutunda yaşanması kaçınılmazdır.

Bugünkü çatışma bağlamında yapılması gereken, her iki kanadın da, diğer kanat hakkında yaptığı karşı-devrimci genel değerlendirmesinin kesinlikle doğru olmadığını savunmaktır. Ve iki yanı da öncelikle bu değerlendirmelerini ve karşılıklı tehditleri geri çekmeye zorlamalıdır. Her iki yan, karşı taraf hakkında yaptığı bu genel değerlendirmeyi ve *"cezalandırma"* tehditini ayakta tuttuğu sürece ve ölçüde çatışmadan diğeri kadar sorumludur. Çatışmayı ortaya çıkaran ortamı yaratan ve ayakta tutan, karşı tarafın karşı-devrimci değerlendirilmesidir. Bu yüzden somut şu veya bu çatışmada ilk saldıran kim olursa olsun, taraflar karşı taraf hakkındaki yanlış genel değerlendirmelerini ve ceza tehditlerini ayakta tuttukları sürece ve ölçüde sorumludurlar. Biri diğerine karşı desteklenemez.

Bugün somut Dev-Sol kanatlarının çatışması bağlamında *"Devrimciler arasında şiddete ilke olarak karşıyız"* tespitleri; her iki yanın da haksız olduğu tespiti ile birleştirilmedikçe fazla bir işe yaramaz.

BÖLÜNMEDE DOĞRU TAVRI HAKİM KILALIM!

Bugün Dev-Sol bölünmesinde ortaya çıkan bir çok görüngü, geçmişte ortaya çıkan bir çok bölünmede de yaşandı ve yanlış anlayışlar hakim olduğu sürece, ilerde de yaşanacak. Nedir bu konudaki yanlışlar? Biz bu soruya bundan 12 yıl önce şu cevabı vermiştik:

• Herhangi bir bölünme sırasında, genel olarak bölünen taraflardan her ikisi de kendini daha önce içinde

çalışılan teşkilatın gerçek, tek, meşru temsilcisi olarak görmekte; diğer bölüme yaşama hakkı tanımak istememektedir.

• Bölünmenin ertesinde genellikle bölünen taraflar birbirlerini baş düşman olarak görmekte; bazen bölünme sırası ve sonrasında karşılıklı saldırılar, hakim sınıflara karşı mücadelenin önüne bile geçebilmektedir.

• Bölünmelerde, bölünen taraflar genellikle birbirlerine karşı şiddet uygulamayı normal, kullanılabilecek bir yöntem olarak görmekte; görüş ayrılıkları üzerine devrimci kamuoyu önünde yürütülmesi gereken ilkeli, açık ideolojik mücadelenin yerini, birbirini fiziken bastırmaya, sindirmeye, korkutmaya, yok etmeye yönelik şiddet eylemleri almaktadır. Şiddet eylemleri karşılıklı katliamlara kadar varabilmektedir.

• Devrimci örgütler; bölünme sırasında iki tarafın birbirine uyguladığı şiddet eylemlerini haklı göstermek için «özel durum» gerekçesini öne sürmektedir. «Özel durum»dan anlaşılan; saldırılan kesimin özel olarak «teşkilatı» yıkma görevi ile ortaya çıktığıdır!

• Bölünme sonrasında bölünen taraflar için, diğer tarafı yok etmek esas amaç haline geldiğinden en adi burjuva yöntemleri meşru görülmekte; etrafı, ispatlanmayan bir dizi karşılıklı suçlama kaplamaktadır. Bu suçlamalar «ajanlık» suçlamasına kadar varmaktadır. Daha düne kadar aynı teşkilat içinde omuz omuza hareket edenler; siyasi görüş ayrılıkları nedeni ile bölündüklerinde birbirleri hakkında en ipe sapa gelmez, en adi dedikoduları yaymakta; devrime böyle de zarar vermektedirler.

• Bölünmelerde, genel olarak yukarıda da belirttiğimiz gibi her iki taraf da kendini bölünen teşkilatın tek meşru, gerçek temsilcisi ve devamı olarak görüp, diğer tarafı yok etmeyi (ideolojik mücadele ile değil, fiziken saldırıp sindirme ile yok etme) amaç haline getirdiğinden, bölünme sırasında ve ertesinde; daha önce birlikte çalışılan teşkilatın ***bütün*** değerlerine sahip çıkmaya çalışmakta, bunun için karşılıklı saldırılar düzenlenmektedir. Bu değerlerin birlikte yaratıldığı, bölünmelerde her iki tarafın da bu değerlerin bir bölümü üzerinde hak sahibi olduğu gerçeği unutulmaktadır. Sonuç ta bu ***değerleri*** ele geçirme eylemleri için yaralanmalar, ölümler ortaya çıkmakta; halkın örgütlü olmayan devrimci ve demokrat kesimleri haklı olarak bu gibi «birbirini» kırma eylemlerini nefretle izlemekte, devrim ağır zarar görmektedir.

Bölünmeler sırasında ortaya çıkan ve devrime çok ağır zarar veren bu olumsuzlukları aşmak için görüşümüze göre şöyle davranılması gereklidir:

1– Herhangi bir bölünme sırasında, tarafların birbirlerine karşı şiddet yöntemleri kullanması ilke olarak reddedilmelidir. Bölünmedeki 'özel durum' gerekçesi ile değişik devrimci teşkilatlar arasındaki ilişkilerde teorik olarak reddedilen şiddet kullanımının, bölünmede ortaya çıkan devrimci gruplar için kabul edilmesi tutarsızlıktır. Karşılıklı şiddet eylemlerini haklı göstermek için kullanılan «onların durumu değişiktir, onlar teşkilatımızı yıkmak istiyorlar» gerekçesi reddedilmelidir. İdeolojik planda birbirinden ayrı tüm devrimci teşkilatlar birbirlerini yıkmak, ideolojik, siyasi, örgütsel, pratik etkilerini kırmak için çaba göstermektedir. Eğer bu gerekçe şiddet eylemlerini haklı gösteren bir gerekçe olarak kabul edilirse, devrimci teşkilatların tümü arasında ideolojik mücadelenin yerini karşılıklı şiddet eylemleri; «çete savaşı»nın alması gerekir.

2– Bölünme sırasında birbirlerine karşı şiddet eylemi kullananları teşhir ve tecrit etmek; bu gibi eylemlerin karşı-devrimci eylemler olduğunu açıklamak tüm devrimcilerin görevidir. Bu sorunu ilkesel değil, ***taktik*** bir sorun olarak gören teşkilatlar karşısında ortak tavır takınılmalıdır.

3– Bölünme sırasında tarafların birbirleri hakkında getirdikleri tüm suçlamalar hakkında ilke olarak «suçlama getiren taraf suçlamasını belge ve delillerle ispatlamalıdır» tavrı takınılmalı; ispatsız iddialar iftira olarak reddedilmeli, ispatsız iddiaların yayılması karşısında ortak tavır takınılmalıdır. İddia getirenin, iddiasını ispatlamasını talep etmek; ispatlanmaması halinde iddia sahibine karşı tavır takınmak kural haline getirilmelidir. Dedikodunun, yalanın, adi burjuva yöntemlerinin yayılmasını engellemenin tek yolu budur. İspat için kontrol edilebilecek yazılı belge talep edilmelidir. «Demiş-dememiş» tartışmasına girilmemelidir. Tartışmaları dedikodu düzeyinden ideolojik tartışma düzeyine çıkarmanın tek yolu budur.

4– Bölünme sırasında her iki tarafın da kendinin geçmişte içinde birlikte çalışılan teşkilatın tek, meşru temsilcisi olduğunu iddia etmesi durumunda; böyle bir tartışmaya girilmesi reddedilmelidir. Bu, bir ***bölünme*** olduğunu gözlerden gizleyen bir tavırdır. Eğer bir bölünme söz konusu ise, kuşkusuz artık bölünen taraflardan hiçbiri tek başına eskiden içinde birlikte çalışılan teşkilat değildir, artık daha önceki teşkilatın tümünü değil, yalnızca kendini temsil etmektedir. Bölünme sonrasında hangi bölümün, daha önce birlikte çalışılan teşkilatın ideolojik-siyasi anlamda gerçek temsilcisi olduğunu; kimin eskiden beraber çalışılan teşkilatın görüşlerini ilerlettiğini; hatalarını aşma yönünde ilerlediğini; kimin daha önce birlikte çalışılan teşkilatın olumlu, iyi yönlerini geliştirdiğini süreç içinde pratik gösterecektir.

5– Bir bölünme olması halinde, daha önce birlikte çalışma sırasında yaratılan teşkilatın maddi değerleri karşılıklı anlaşılarak bölünen taraflar arasında paylaşılmalıdır. [1] Çünkü sözü geçen değerlerin yaratılmasında bölünme sırasında ortaya çıkan her iki tarafın da çabası olmuştur. Bölünmede bir tarafın daha önce beraber yaratılan değerlerin tümüne sahip çıkmaya kalkması hatta bunun için şiddet eylemlerini haklı göstermeye çalışması devrimcilere değil, lumpenlere yakışır bir tavırdır. Bu tavır da ilke olarak reddedilmeli, bu tavrı takınanlar teşhir ve tecrit edilmelidir.

6– Eğer yaratılan değerlerin pay edilmesi konusunda bölünen taraflar kendi aralarında anlaşamıyorlarsa; o zaman bu paylaşma her iki tarafın da devrimci olarak değerlendirdiği diğer bazı teşkilatların temsilcilerinden oluşturulacak bir komisyon tarafından yapılabilir. [2]

7– Bu konuda var olan yanlış görüşlere karşı mücadele edilmeli, eğitime önem verilmelidir.

Bununla bağıntılı bir başka sorun; devrimci bir teşkilattan grup olarak değil, ama kişi olarak ayrılan devrimciler sorunudur.

Herhangi bir devrimci teşkilattan ***ayrılan*** devrimci kişilere –bunlar gurup olarak değil, kişi olarak ayrıldıklarında– karşı da şimdiye kadarki genel tavır çok olumsuzdur. Bu genel tavrı belirleyen, ayrılan kişinin –hangi gerekçe ile ayrılmış olursa olsun– «kaçtı» damgasını yemesidir. Ayrılan kişiler hakkında ipe sapa gelmez, gerçekle ilgisi olmayan dedikodular yay-

---

[1] Burada bölünmede her iki tarafın da devrimci çalışmaya devam ettiğini varsayıyoruz. Diğer bir durum; bölünmede bir kesimin devrimci çalışmadan vazgeçmesi durumu zaten tartışmayı gerektirmez bir durumdur.

[2] Dipnot için arka sayfaya bakınız...

mak, veya yayılmasına göz yummak; ayrılan kişi devrimci çalışmaya devam etse bile, onu devrim kaçkını olarak göstermek, şimdiye kadar hemen hemen bütün teşkilatlarda kendini gösteren (Bu arada bugün Bolşevik saflarda olan yoldaşların önemli bir bölümünün geçmişte kullandığımız) yaygın bir yöntemdi. Bunun da ötesinde, özellikle profesyonel çalışan, devrimci çalışma için ve devrimci çalışma içinde normal legal hayatla bağını koparan devrimci kişilerin ayrılmasında; bunlar hakim sınıfların saldırı hedefi olsalar bile ve çalıştıkları teşkilattan başka sığınacak bir yerleri olmasa bile, bu kişilerin deyim yerinde ise «dımdızlak sokak ortasında bırakılması» da Türkiye devrimci hareketi içinde çokça görülen bir olaydı. Bu tavır sonucunda ortaya çıkan baskı unsuru, gerçekte devrimci, hele kendine komünist diyen örgütlerde var olması gereken «gönüllü birlik» ilkesini ortadan kaldırmaktadır. Normal legal hayatla bağını kesmiş kadroların, içinde çalıştığı teşkilattan başka dayanağı olmayan kişilerin teşkilat içinde hakim olan çizgiye eleştiri getirmesi, ve hatta görüş ayrılıkları sonucunda teşkilattan ayrılması böylece olağanüstü zorlaşmakta; sözde gönüllü birlik, çoğu kez «zorunlu birlik»e dönüşmektedir. Birliğin gerçekten gönüllü olmadığı bir devrimci teşkilat ise yozlaşma yoluna girmiş demektir.

Bu önlenmek isteniyorsa, o zaman içinde çalıştıkları teşkilattan başka dayanakları olmayan devrimci kişilerin (açıktır ki burada tartıştığımız sorun karşı-devrim saflarına geçen kişiler değil, ayrıldıktan sonra da devrimci pozisyonlarda duran ve devrimci çalışma yapmak isteyen kişilerin sorunudur) ayrılmaları halinde de, bir süre daha —en azından kendi kendini koruyabilecek, saklayabilecek, ayakları üzerinde durabilecek hale gelene dek— ayrıldığı teşkilatın imkanlarından yararlanması ilke olarak kabul edilmeli, buna göre davranılmalıdır. İdeolojik ayrılıklar; ayrılan kişiye karşı ideolojik mücadele; onun ideolojik siyasi görüşlerine karşı mücadele, onun pratikte desteklenmesini engellememelidir. Yine ayrılan kişinin, ideolojik planda ayrıldığı teşkilata getirdiği eleştiriler, onu sokak ortasında yalnız başına, korumasız bırakmak için gerekçe olmamalıdır. *(Bkz. Bolşevik Partizan 14/4, Kasım 1981, sayfa 3-19)*

Buna ekleyecek bir şey yoktur. İşte sorun, bu görüşlerin devrimci çevre içinde hakim kılınması sorunudur. Bunun için mücadele gereklidir.

DEVRİMCİ ÖRGÜTTE DARBE MEŞRU GÖRÜLEMEZ!

DK kanadı yazılarında özellikle dar be sorunu üzerinde duruyor. Bilindiği gibi Dev-Sol'daki bölünme pratik olarak 13 Eylül 1993'de, BY ve arkadaşlarının Dursun Karataş'ı silah zoruyla enterne etmesi ile gündeme geliyor. DK haklı olarak devrimci örgütleri darbe konusunda tavır takınmaya zorluyor.

Biz daha önce de söyledik: Devrimci bir örgütte, hele hele Marksizm-Leninizm adına konuşan bir örgütte, küçük-burjuva darbeciliğinin, darbeci yöntemlerin işi yoktur. Marksist örgütün demokratik-merkeziyetçi işleyiş kuralları vardır. Örgüt içinde de ideolojik mücadele, Marksist bir örgüt için yaşama ve gelişme yasasıdır. Kuşkusuz çatışan görüşler örgüt içinde kendilerini hakim kılmaya çalışacaklardır.

Bu görüşlerin hakim kılınması mücadelesi fakat, küçük-burjuva darbeci yöntemleri red eden, açık, ilkeli ideolojik mücadele yöntemini savunan Marksist-Leninist işleyiş kuralları, Marksist-Leninist normlar içinde yürütülür.

Örgütün merkezinin yanlış ellere geçmesi halinde de, yapılacak iş, açık ideolojik mücadele ile, örgütün çoğunluğunu kazanmak, örgüte doğru görüşleri hakim kılmaktır. Yanlış ellere geçen örgüt merkezi ancak bu yolla değiştirilebilir. Marksizm-Leninizm, örgüt kurtarma adına darbeci, komplocu burjuva yöntemlerini red eder. Çünkü bilir ki, bu burjuva yöntemler, uzun evrede onu kullananları da yaralar, bozar. Kitlelerin eğitimi açısından ise felaketli sonuçlar doğurur.

Eğer ilkeli açık ideolojik mücadeleye rağmen, örgütün merkezindeki yanlış çizgiyi ve onun temsilcilerini yenme ve tasfiye etme imkanı yoksa —örneğin örgütün merkezini elinde tutanlar örgüt içi demokrasi kurallarını işletmiyorsa— o zaman da yine yöntem darbe değil, ayrılmak, kendi devrimci-Marksist örgütünü oluşturmak olmalıdır. Her iki halde de belirleyici olan, açık ideolojik mücadeledir.

BY'cılar, darbeyi *"müdahale"* olarak adlandırıyor; ve DK'ın *"ben merkezci yönetimi"* sonucu, örgütü kurtarmak için başka hiç bir çare olmadığını söylüyorlar. Burada iki sorun var:

a) DK'ın "ben merkezci" yönetiminde bugünkü darbecilerin sorumluluğu ne ölçüdedir?

(Bu soruya bizim verdiğimiz cevap "Büyük sorumlulukları var. DK'ı DK yapan aynı zamanda bunların tavırlarıdır" şeklindedir.)

Şimdi karşılıklı olarak belgeler yayınlandığından, devrimci kamuoyu Devrimci Sol'un internasını az çok denetleme imkanına sahiptir. Karşılıklı yayınlanan belgelerden çıkan bazı sonuçlar şunlardır:

1- Dursun Karataş Aralık 1989'da Merkez Komite onayı ile, Dev-Sol içine bir bildiri yayınlamış ve bu bildiri ile *"Yoldaşlar, tüm hücreler, komiteler, tek tek kadrolar"*dan *"onay"* talep etmiştir. Bu onay talebi yazısının sonunda söylediği şudur:

"Önderlik verilmez, kazanılır. Bili-

---

[2] Geçmişte Dünya Komünist Hareketinin tarihinde buna örnekler vardır. Mesela henüz Bolşeviklerle Menşeviklerin aynı parti içinde birlikte ve fakat ayrı ayrı hizipler olarak çalıştıkları bir dönemde, Ocak 1910'da, Bolşevikler diğer hiziplerle anlaşarak kendi ellerindeki tüm değerleri Merkez Komitesi'nin denetimine sokmuş; daha sonra diğer hizipler anlaşmaya uymadığı için, Merkez Komitesi'nin denetimine verdiği kendi ***hizip*** değerlerini geri istemiştir. Hizipler arasında anlaşma olmadığı için, Kautsky, Mehring ve Zetkin'den oluşan bir komisyon kurulmuştur. Bu komisyon önce 1 Kasım 1911'e kadar değerlerin (öncelikle paranın) bir kısmının içinde Bolşeviklerin; uzlaşmacıların ve Polonyalıların yer aldığı Teknik Komisyona ve yurtdışındaki Örgütleme Komisyonu'na aktarılmasını kararlaştırmış; ve bu paranın nasıl kullanıldığı konusunda hesap verilmesi şartını getirmiştir. Daha sonra 1911 Ekim'inde Mehring ve Kautsky komisyondan geri çekilmiş, komisyon çalışamaz hale gelmiştir. Bolşevikler 2 Kasım 1911'den itibaren hizip değerlerini yine kendileri için kullanmaya başlamışlardır. *(Bkz. Lenin, "Toplu Eserler", C. 17, sf. 354/355, Almanca)*

Tabii ki burada 2. Enternasyonal'in herkes tarafından kabul edilen otoritesi; aynı parti içinde ayrı fraksiyonların varlığı; her fraksiyonun kendine ait değerlerin varlığı vb. gibi bir dizi özel şartın varlığı göz önüne alınmalı, yanlış benzetmeler yapılmamalıdır. Bizim burada dikkat çekmek istediğimiz şey, devrimci grupların kendi aralarında anlaşamamaları halinde, tarafların devrimci olarak değerlendirdiği üçüncü şahıslara başvurması olgusudur.

yorum. Kazandığıma inanıyorum."

(Bu belgeyi BY kanadı, Devrimci Sol'un dokuzuncu sayısında "DK'ın Özeleştirisi" başlığı altında yayınladı. Bkz. agd. sayfa 27-30)

2- Dursun Karataş, örgüt içine bu bildiriyi yayınlayıp, onay istediği sırada, Dev-Sol'un bize karşı fiili saldırıları, karşı-devrimci şiddet eylemleri bütün şiddeti ile sürüyordu. Bu saldırıların nedeni, bizim BP sayı 53'de yayınladığımız *"Poliste çözülme ihanettir"* başlıklı yazımızda takındığımız tavırdı. Burada, Dev-Sol'un deyimi ile, *"Soldan beşinci kol olarak, burjuvazinin Tercüman, polis ve MİT aracılığıyla Devrimci Sol'u karalayabilmek için yapamadığını yapmaya çalışıyor"*duk! *"Yalan ve demagojiye dayalı iddialar ileri sürüyorduk."*, *"bunun hesabını tarih ve devrimciler bizden soracak"*tı! Biz *"Devrimci mücadeleyi yalan ve dedikodularla karalamak isteyen burjuvazinin sol içindeki uzantıları"* idik! *(Bkz. "Devrimci Sol Yurtdışı Temsilciliği" imzalı, "Soysuzlaşmanın Evrimi: «Bolşevik Partizan»" başlıklı bildiri, BP sayı 54, sayfa 23/25)*

Neydi bizim Dev-Sol'u bunca çileden çıkartan ve bize karşı şiddet eylemlerine yol açan *"yalan ve demagojiye dayalı iddia"*larımız? Biz, poliste çözülmenin devrimci saflarda ihanet olarak görülmediğini, bu konudaki geleneğin –istisnalar dışında– çok kötü olduğunu söylüyor ve iki somut örnek veriyorduk. Somut örneklerden biri, Dursun Karataş'ın şube-polis tavrının olumsuzluğuna rağmen, onun hala "önder" olarak görülmesi ile ilgili idi. Bu bağlamda söylediklerimiz *"devrimci değerlere saldırı"*, *"yalan, demagoji"* vb. olarak değerlendirildi ve fiili saldırıların gerekçesi yapıldı.

3- Dev-Sol bize ağız dolusu küfür eder, Dev-Solcular *"devrimci değerleri koruma"* adına pusular kurup, saldırılar düzenler, insanlarımızı yaralarken, Dursun Karataş, örgüt içine yayınladığı bildiride, şimdi Yağancıların " " içinde özeleştiri olarak adlandırdıkları –ki bu noktada haklıdırlar, sözkonusu belge özeleştirici bir tavrın yanından bile geçmemektedir. Marksizm adına konuşan bir örgütün "önder"inin özeleştirisi böyle olamaz– belgede, polis-şube tavrı bağlamında şöyle diyordu:

"Hiç hatalarım, olumsuzluklarım yok muydu diye sorabilirsiniz. Kuşkusuz vardı. Yıllardır dillere pelesenk edilen şube tavrı... Nedeni, gerekçesi ne olursa olsun, düşmana hiç bir bilgi vermemek, hiç bir şeyi kabul etmemek en ideal olanıydı. Bu noktada moral yitimine uğradım, inanç zayıflığına düştüm. Ve bu durum gereksiz bazı kabulleri ve olumsuzlukları beraberinde getirdi. BU BİR İHANET DEĞİL, DİZGİNSİZ BİR ÇÖZÜLME DEĞİL, AMA OLMAMASI GEREKEN BİR DURUMDU. REFORMİST KÜÇÜK BURJUVA BİR TAVIRDI. HAREKETİ ÇOK ZARARDAN KURTARMAK İÇİN, EN AZ ZARARA RAZI OLMAKTI." (Yağancıların çıkardığı Devrimci Sol sayı 9, sayfa 29)

Dursun Karataş'ın polis-şube tavrını değerlendirmesi buydu; bu değerlendirme temelinde örgütten *"verilmez, kazanılır"* olan ve *"kazandığına inandığı" "önderlik"* için ONAY istiyordu! Dursun Karataş kanadının yayınladığı belgelerden görülmektedir ki, şimdi "darbeci" diye adlandırılan kanadın en ileri gelenlerinin, DK'nın önderliğine, polisteki çözülme tavrını bildikleri halde hiç bir itirazları olmamıştır. Bunlar DK'ın önderliği konusunda istenen "onay"ı itirazsız vermiş, ve evet hatta yer yer bu onay yazılarında "önderliğe" –siz DK okuyun– şimdiye dek yeterli sahip çıkmama noktasında "özeleştiri" yapmışlardır.

Örneğin Bedri Yağan'ın Ocak 1990 tarihli *"önderliğe onay yazısı"*nda şunlar denmektedir:

"Hareketimizin var olmasından bugünlere kadar taşınmasında, her taşında, her harcında belirleyici ve öncü emeği olan, en kötü koşullarda hareketin ayakta kalmasında vaz geçilmez rolü olan yoldaşımızın (Bunu söyleyenler daha sonra Dursun Karataş'ı *"her şeyi ben yaptım"*, *"ben ben ben"* dediği için eleştirenlerdir. /BN) *misyonu ve hareketimizin bu misyona sahip olması tüm kadrolar için ders ve tecrübelerle doludur.*

...

Benim için hareketin önderliği (Bunu söyleyenler daha sonra Dursun Karataş'ı eleştirirken, onun Hareket önderliği adına konuşmasını *"benmerkezci yönetim"*in bir göstergesi olarak eleştirenlerdir. /BN) *geçmişte de soru işareti (en ufak da olsa) taşımıyordu.* (Bunu söylediklerinde DK'ın şube tavrı konusunda en yakından bilgiye sahiptirler! Yani Dursun Karataş'ın şubedeki *"küçük-burjuva, reformist tavrı"* onun önderliğine en küçük bir halel getirmiyor! /BN) *Bugün de taşımıyor. Demek gelinen noktada çok fazla önem taşımıyor sanırım. HER KADRO GEÇMİŞTE VE GELECEKTE ÖNDERLİKLE BÜTÜNLEŞME, ÖNDERLİĞE SAHİP ÇIKMA, GEREKEN RADİKAL TAVRI GÖSTERME-ME KONUSUNDA GEÇMİŞİN EKSİKLİKLERİNİ GÖREBİLMELİ, GELECEĞE HAZIR OLMALIDIR.*

...

ŞAHSIM ADINA ÖNDERLİKLE HER KOŞULDA KENETLENME, YARATILAN DEĞERLERDE, HARCANAN EMEKTE KENDİNİ GÖREBİLME, ONU TAMAMLAMA KONUSUNDA SAHİP OLMAM GEREKEN TARİHSEL BİLİNÇTE EKSİK KALDIĞIMI SÖYLEMEK HİÇ TE ZOR DEĞİLDİR." (DK'cıların çıkardığı Devrimci Sol sayı 5, sayfa 27)

Yani Dev-Sol önderliği = Dursun Karataş olduysa, bunda Dursun Karataş kadar onun "özeleştirisi" temelinde ona önderlik onayı verenlerin de sorumluluğu ve payı vardır. DK'ı "dayı" yapan, "önderlik" yapan, Dev-Sol'un kadrolarıdır. Her örgüt layık olduğu yöneticiler tarafından yönetilir! DK'ın "özeleştirisi" temelinde, ona önderlik onayı verenlerin, Marksizm-Leninizm adına, DK'ın yönetimine "müdahale" etmeye hiç mi hiç hakları yoktur! Hele hele bu "müdahale"den anlaşılan tam burjuva komplocularına yaraşır bir darbe ise, buna, DK kanadının lafları ile konuşursak "kara mizah" denir ancak!

b) Darbeci kanat, bugüne dek Dursun Karataş'ın "ben merkezci" olarak değerlendirdiği yönetim tarzına karşı hangi açık ideolojik mücadeleyi yürütmüştür?

(Bu soruya verdiğimiz cevap da: Böyle bir mücadele görünürde yoktur! şeklindedir. "Darbeci"ler de, diğer kanat da, örgüt içi mücadele konusunda Marksizm-Leninizm'in kıyısından bile geçmemişlerdir. Burjuva komploculuğu, "darbe" ertesinde yapıldığı iki tarafca da açıklanan "anlaşmalar"da da bellidir. Öyle ki, örgüt, bir silahlı darbe(!) ile bölünme noktasına gelmiştir. Düne kadar putlaştırılan "DS önderliği" –yani DK– onu putlaştıranların bir bölümü tarafından esir alınmıştır! Sonra esir alanların elinden maceralı bir biçimde kaçmayı başarmış, örgüte ulaşmaya çalışmıştır. Ardından oturup bir anlaşma yapılmıştır. Bu anlaşmaya göre, gelişmeler hakkında çok dar bir çevreye bilgi verilecektir!!! Bunu iki yan da kabul etmektedir! Ve sonradan birbirini anlaşmaya uymamakla suçlamaktadır. Marksizm-Leninizm açısından eğer suç aranacaksa, Dev-Sol'u destekleyen kitleye ve devrimci harekete Dev-Sol'un içindeki bölünmeyi gizleme kararı alınmasındadır suç!

Önemli görüş ayrılıklarının –ki bir örgütü bölünmeye, darbeye götüren görüş ayrılıklarının herhalde ö-

nemli olması gerekir!!!– bir örgütü yaşatan örgüt çevresinden gizlenmesi, tam bir komplocu burjuva mantığının ürünüdür. Marksizm-Leninizm açısından kabul edilemez bir tavırdır bu!)

Biz devrimci örgütlerde darbe olayının bütün devrimciler tarafından red edilmesi, kınanması, dışlanması gerektiğini düşünüyoruz.

Somut olarak evet, BY kanadı, 13 Eylül'de DK'a karşı bir darbe gerçekleştirmiştir. Bu kabul edilmemeli, eleştirilmeli, mahkum edilmelidir. Bu noktada bu darbenin meşru görülmemesi çağrısı yaptığı noktada, DK kanadı haklı pozisyondadır. Fakat onun da genel pozisyonu ve savundukları, yaptıkları gözönüne alındığında, diğer kanattan "yoktur bir farkı". Dev-Sol örgütü içinde hakim olan anlayış ve uygulama Marksist-Leninist demokratik merkeziyetçilik değil, Marksist-Leninist örgütsel işleyiş kuralları değil, küçük-burjuva komploculuğudur. En son açık örnekler darbe sonrası yapılan anlaşmadır ve darbe ertesinde karşılıklı uygulanan yöntemlerdir.

POLİSTE ÇÖZÜLME NASIL DEĞERLENDİRİLMELİ, NASIL DEĞERLENDİRİLİYOR?

Türkiye/Kuzey Kürdistan devrimci hareketinin hastalıklarından biri, polisteki tavırla ilgilidir. Ne yazık ki, devrimci hareket bir bütün olarak ele alındığında –istisnalar var tabii– 12 Eylül döneminde poliste iyi bir sınav vermemiştir. Örgütlerin büyük çoğunluğu *"konuşmamak, hiç bilgi vermemek en ideal olandır"* dedikten sonra, ama'yı bastırmış, çözülmenin dereceleri konusunda teoriler üretmiştir.

Biz bolşevikler, bu sorunu 1989'da yaptığımız Örgütsel Konferans'ımızda ele alarak, Dünya Komünist Hareketi'nin deneyimleri, Türkiye-Kuzey Kürdistan komünist, devrimci hareketinin deneyimleri temelinde çözümledik ve *"Poliste çözülme ihanettir, çözülmenin dereceleri üzerine «teoriler» ihaneti derecelendirmenin teorileridir"* dedik.

Konferans kararımızın tanıtıldığı yazılardan birinde, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketinde çözülmenin ihanet olarak değerlendirilmediğini gösterirken, o dönemde Dev-Sol adına yapılan toplu savunmayı mahkemeye sunan Dursun Karataş'ın durumunu örnek olarak verdik. Onun şubede verilmiş kapsamlı bir ifadesi olduğunun 80'li yılların ortalarındaki Metris'te yürütülen açlık grevine katılan tüm devrimciler tarafından bilindiğini, bu dönemde faşist cezaevi yönetiminin, direnişi kırmak için bu ifadeyi teksirle çoğaltarak koğuşlara dağıtıp *"işte bu önderler sizi açlık grevine kışkırtıyor"* propagandası yaptığını anlattık. Devamen şunları söyledik:

"D. Karataş ve daha nice devrimci örgüt önderi, şubelerdeki teslim oluşlarına karşın, süreç içinde cezaevlerinde direnişçi bir pratik sergileyip, mahkemelerde faşist diktatörlüğü hiç çekinmeden teşhir ve tecrit faaliyeti yürüterek olumlu bir görüntü sergilemelerine karşın, bu ne yeterli, ne de sorunun özünü ortadan kaldırıcı bir işleve sahiptir.

Şayet bu önderler olumsuz polis tavrı ardından, tekrar eski sorumluluklarını yükleniyor ve sıradan bir devrim neferi olmayı kendilerine layık görmüyorlarsa; içinde yer aldıkları örgüt kendilerine liberal davransa da, bu kişiler kendi kendilerine liberal davranmama devrimci yaklaşımı içine giremiyorlarsa; ve daha da önemlisi düşmanın teşhir aracı haline gelmeden, kendileri proletaryaya, emekçi halka ve devrimci harekete açık kalplilikle ve cesaretle özeleştiri veremiyorlarsa, o zaman bu sonrası direnişçi tavır bağrında çok ciddi zaaflar barındırıyor demektir." (Bolşevik Partizan sayı 53, 15 Ağustos 1989, sayfa 26)

O dönemde yukarda da açıkladığımız gibi, Dev-Sol'cuların karşı-devrimci saldırılarının hedefi haline geldik.

Şimdi Dev-Sol'cuların karşılıklı olarak yayınladıkları belgelerde şu açıkça görülmektedir: DK poliste-şubede çözülmüştür! Fakat ne o, ne de onun önderliğine onay verenler, bu çözülmeyi "ihanet" olarak değerlendirmemektedirler. Bu normaldir de, çünkü bunlar için "ihanet" ancak "dizginsiz çözülme", ya da açıkça saf değiştirerek "itirafçı" olma halinde sözkonusudur. İşte biz yıkılması gereken anlayışın bu anlayış olduğunu söylüyoruz.

Komintern, bilinçli olarak, bütün deneyimlerden yola çıkarak *"Çözülme ihanettir"* diyor, bütün komünistlere *"bilgi verme, ihanet etme"* direktifi veriyor. Dev-Sol ve onunla birlikte Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketinin örgütlerinin büyük çoğunluğunun poliste tavır konusunda verdikleri direktif ise, pratik olarak, "bilgi verme!" değil, "ifade vermeyi red et!" değil; "dizginsiz çözülme!" şeklinde bir direktiftir.

Eğer bir örgütün "Türkiye Sorumlusu" olarak yakalanan bir kişi, poliste, kendi deyimi ile *"moral yitimine uğrayıp, inanç zayıflığına"* düşüyor, *"reformist, küçük-burjuva tavrı"* takınıyorsa; ve bu kişi buna rağmen, *"verilmez kazanılır önderliği" "kazandığına inanıyor"*sa, o zaman bu kişinin önderliğindeki bir hareketin, kendi insanlarına inanılır bir biçimde *"hiç bir bilgi verme, ihanet etme"* direktifi vermesi mümkün değildir.

Aynı şekilde, eğer bir örgütün insanları, en önemli sınıf mücadelesi alanlarından biri olan polis-şubede çözülen bir kişiye önderlik onayı veriyor; *"Öndere selam, savaşa devam!", "Yaşasın önderimiz DK!"* sloganları atıyorsa, ortada ciddi bir sorun vardır.

Biz bu bağlamda sorunun yalnızca Dev-Sol'un değil, devrimci örgütlerin büyük çoğunluğunun sorunu olduğunu söyledik, söylüyoruz.

Biz sorunun üzerine yürüdüğümüzde, karşımızda –TİKB dışında– nerde ise kapalı bir cephe bulduk.

Bugün Dev-Sol içindeki çatışmadan da yola çıkarak, bu alanda var olan yanlış anlayış ve pratikler yeniden tartışılmalı ve devrimci hareket içinde "Çözülme ihanettir" anlayışının yerleştirilmesine çaba sarfedilmelidir.

Bugün de polisin devrimci örgüt operasyonlarında en yaygın kullandığı araçlardan biri –hala– yakalananların verdiği ifadelerdir. Bu durum mutlaka aşılmak zorundadır.

DEVRİMCİLER ARASINDAKİ İLİŞKİLERDE KULLANILMAMASI GEREKEN BAZI YÖNTEMLER ÜZERİNE

Yöntem üzerine çok yazılıp, çiziliyor, çok konuşuluyor. Yöntem sorunu çünkü, herhangi bir kişi veya örgütün, nereye doğru gelişeceğinin habercisi. Engels, bu konuda *"Araçların kötülüğünden, amaçların kötülüğüne varılabilir"* diyor.

Dünya ve Türkiye-Kuzey Kürdistan komünist ve devrimci hareketinin geçmişinde bu konuda olumsuz bir sürü deneyim, ders var. Öğrenilmesi gerek bunlardan. Fakat ne yazık ki, öğrenen az.

Son Dev-Sol bölünmesinde ortaya çıkan olaylar da bunu gösterdi, gösteriyor açıkça.

Önce, ideolojik mücadele yerine gizli komplo/darbe yöntemi: Bu yöntem, peşinden bir dizi başka pisliği de beraberinde getiriyor. Düne kadar hiç açık eleştiri getirilmemiş, tersine put-

laştırılmış insanlar, birdenbire yerden yere vuruluyor. Düne kadar bütün olumluluklar o kişiye mal edilirken, şimdi bütün olumsuzluklar ona yükleniyor. (Bu, kuşkusuz kişiyi putlaştırma yanlışlığının da bir sonucu, onun tersine dönmesidir.)

Kruşçef'in Stalin'e 20. Parti Kongresi'nde *"gizli raporda"* söyledikleri bu çerçeve içindedir.

Kültür Devrimi sırasında *"Mao'nun en yakın silah arkadaşı"* olan; ÇKP Dokuzuncu Parti Kongresi'nde *"Başkan Mao'nun halefi"* olduğu ÇKP tüzüğüne geçirilen (sanki KP tüzüğü değil de, bir feodal krallıkta soy ağacı belgesi!) Lin Bio'nun giriştiği söylenen darbe ve devrilmesi ardından onun hakkında anlatılanlar bu çerçeve içindedir.

AEP'de, Enver Hoca'dan sonra ikinci adam durumunda olan Mehmet Şehu'nun *"intiharı"* ve devlet töreni ile gömülmesi ertesinde onun hakkında anlatılanlar bu çerçeve içindedir. vb.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da da *"Bilen Yoldaş Çok Yaşa!"* diye broşür çıkarıp:

"Bilen Yoldaş!

Bütün ömrünüzü tümüyle işçi sınıfının, halkımızın kurtuluşuna adayacağımıza,

Leninci ilkelere, devrime bağlılığımızı geliştirip, bu bilinç, bu onurdan ödün vermeyeceğimize,

İşçi sınıfının gücüne, devrimin utkusuna senin gibi inatla, tutkuyla inanacağımıza,

Başarıdan baş dönmesine, gerilemeden karamsarlığa kapılmayacağımıza,

Oportünizmin her türüne, her belirtisine karşı ardıcıl ve Leninci bir savaş yürüteceğimize,

Leninizme ve proletarya enternasyonalizmine, Lenin'in ülkesine, devrimcilerin kalesi Sovyetler Birliği'ne bağlılığı gözbebeğimiz gibi koruyacağımıza,

Senin özverili, çetin, onurlu savaş yolundan yürüyeceğimize and içeriz!

BİLEN YOLDAŞ ÇOK YAŞA!" (Agb, İşçinin Sesi Dizisi 4) satırlarını döktürenlerin, T"K"P bölündükten sonra, Bilen yoldaşın oportünistliğinden, bunaklığına, onda deyim yerindeyse yolunmadık tüy bırakmamaları bu çerçeve içindedir. (Şimdi Alevi dedeliği yapıyor bu broşürün sorumlusu olan zat İ. Yörükoğlu!)

Yine Türkiye-Kuzey Kürdistan'da, PKK Vejin grubunun, Apo hakkında yazdıkları da bu çerçevededir.

Dev-Sol'daki bölünme ertesi tarafların birbiri hakkında yazdıklarını okuyunca insanın midesi bulanıyor. Mide bulandıran, anlatılanların içeriğinden bağımsız olarak kullanılan yöntem öncelikle. Daha düne kadar aynı örgüt içinde, aynı davanın yolcusu olarak omuz omuza dövüşenler, ayrılık ertesi öyle şeyler anlatıyor ki birbirleri hakkında, insan "Eğer bunlar doğru ise, siz nasıl oldu da beraber idiniz?" ve "Bunlara karşı ne yaptınız?" diye sormak zorunda kalıyor, yazılanlara inanamıyor.

İşte bir-iki örnek! Bedri Yağan kanadı, Dursun Karataş ve onun kanadının başını çekenler hakkında yazıyor:

"Sorunun ikinci yanı ise birinciyle içiçe geçmiş olan kişilik sorunudur. Sorunu bu açıdan ele aldığımızda da karşımıza saflarımızda bir çürümenin, yozlaşmanın, iki yüzlülük ve sahtekarlığın temsilcisi olan tipler çıkmaktadır. Elbette ki bunlar bir anlayışın ürünüdürler. Ama herşeylerini çıkarın, kendi yaşamlarının belirlediği bu tipleri genelliği kaybetmeden kabaca da olsa ele almamız gerekiyor, çünkü bugün hizibin başını çekenler bu tiplerden oluşuyor. Önce bu tipleri kabaca ele almamız gerekiyor. Başı çeken paranoyağı ayrıntılı tanımlamaya gerek yok, onu belirleyen kelimeler "BEN" dir, "BEN YAPTIM"dır, "BEN OLMASAM"dır vb. vb.'dir. Ekte verdiğimiz "özeleştiri"-onay yazısı onu bu yönleriyle açıkça gözümüzün önüne getirecek yeterliliğe sahiptir (ayrıca "günlük" bu konuda zor bulunur değerde bir materyaldir).

Paranoyakların ikincisi Malik'tir. Bunda öne çıkan saplantı ise polis-ölüm korkusudur. Bu yüzdendir ki tüm ilişkilerini terkedip bir yerlere saklanmış ve sonunda kayınvaldesinin evinde Alman Konsolosluğu'na sığınmak üzereyken bulunmuştur.

...

Üçüncü Paranoyak Musa'nın temel saplantıları ise kendini iyi bir asker sanması nedeniyle "Dayı"sının "Kamo"luğuna erişebilmektir. Bugünlerde bu amacına ulaşmış sayılır. Devrimci mücadele içinde neredeyse okuduğu tek kitap olan Kamo (Lenin'in Fedaisi)dan çok etkilenen ve o kitaptan sonra yaşamı ve ilişkileri değişen Musa'nın askeri yetenekleri ve bunları ortaya koyuş tarzı ise mizah kitaplarına girmeye hak kazanmış durumdadır. (Ortadoğu'da bir askerlik dersi; Filistinli hoca yürüyüş esnasında mevzi alma kurallarını anlatmaktadır. "Yürüyüş esnasında mevzi almamız gerektiğinde bir adım geri atılır ve hedefi görecek şekilde yüzüstü uzanılır". Musa ordan atılır "ya hoca geç bunları ya... Biz kendi özgünlüğümüzü yaratacağız. Yok bir adım geri atılırmış da, yok yüzüstü uzanılırmış da... Hem niye yüzüstü uzanalım, ben belki sırtüstü uzanırım" der. Bunun üzerine Filistinli hoca bizim grubun komutanı olarak bildiği Musa'ya bir müddet acı acı bakar ve "tabii, siz kendi özgünlüğünüzü yaratabilirsiniz, ama ben burada bu dersi anlatmak, savaşın kurallarını size öğretmek zorundayım, siz isterseniz sırtüstü de mevzi alabilirsiniz. Ama sırtınızda 40 kiloluk sırt çantasıyla bunu nasıl yapacağınızı ben de öğrenmek isterim" der. Bütün grup şok içinde Musa'ya bakar. Hepsinin aklına sırtüstü dönüp de bir daha düzelemeyen kablumbağanın görüntüsü gelmiştir... İşte Musa'nın askerlik bilgisi, yeteneği ve "özgünlüğü".)

...

Dördüncü şahıs Necdet denilen her dönemin adamıdır. O kadar kişiliksiz ve "Dayı"sının deyimiyle "yalaka"dır ki, bir paranoyaya sahip olabilecek karakterden bile yoksundur. Gevezelik, disiplinsizlik, ilkesizlik en büyük özelliğidir, bu yüzden defalarca uyarılıp cezalandırılmıştır. Yakalandığı operasyonla ilgili doğrudan Dayı'sının telefon-faks ilişkilerini suçlayan raporu ve ardından bunu inkar etmesi onun nasıl oynak bir kişiliğe sahip olduğunu gösterir niteliktedir.

...

Korku ve cesaret üzerine çok şeyler söylenmiştir hareketimizde. Cesaret gelişip güçlenmenin, ilerlemenin; korku ise gerilemenin, yerinde saymanın, yok oluşun simgesi olarak görülmüş ve öyle değerlendirilmiştir. Kişisel anlamda bu hizip başlarını tek tek ele aldığımızda başta hizip başı DK olmak üzere hepsine damgasını vuran duygunun korku olduğunu görürüz. Onların bugünkü süreçlerini, politikalarını, gelişimlerini korku belirlemiştir. Dünden korkarlar, bugünden korkarlar, gelecekten korkarlar ve bu korkularını da siyaset haline getirmesini çok iyi bilirler. Bir DK kendi can korkusuyladır ki, 12 Eylül'de yakalandığında 90 küsur sayfa ifade verip canını kurtarmayı öne almış, üstüne üstlük, yanındakileri de çözülmeleri için "artık önemi yok" vb. teorilerle zorlamıştır. Cezaevi süreci de çok farklı değildir, öyle ki, bunlara dair de örnekler verilebilir. Hemen her zaman dayak yemeyeceği, fazla zarar görmeyeceği direniş biçimlerini kabul ettirebilmek için (kendi saflarımıza) tüm enerjisini sarfetmiştir. Ki, bazan (örneğin 1982 tecrit operasyonu gibi) oportünizmle aynı çizgiye düşmüş, direnmemeyi savunabilmiştir. (Tecrit o-

perasyonunda bizim bütün insanlarımız operasyonla tecrite alınırken kendisi oportünistlerin kararına uyarak direnmeden çıkmıştır). Onu yaşatan korkularıdır, kaygılarıdır. Son dönemde her kapı çarpması, kapı kilidinin sesi, pencere tıkırtısı, araba sesi vb. vb. onu korkutmak için yeterlidir. Bu yüzden kabuslardan kurtulamaz, sabahlara kadar kabus görüp ölüm ve öldürmek üzerine bağırır-çığlık atar, konuşur, küfreder. Bu kabuslar onu hiç rahat bırakmaz, adeta yaşamını kabuslara göre biçimlendirir, kabuslarında yaşadığı korkuları gerçek hayatta da yaşar ve çevresini ona göre yönlendirmeye, biçimlendirmeye çalışır. Bu yüzden herşeyden ve herkesten kuşkulanır, çok kolayca herşeyi ihanet olarak değerlendirip herkesi bir çırpıda hain ilan edebilir.

...

Özetle yaşadığı korkular onda insan sevgisini, insana güveni yok etmiştir." (Devrimci Sol sayı 9, Nisan 1993, sayfa 29-33)

Dursun Karataş kanadı Bedri Yağan kanadı hakkında yazıyor:

"Bir süreden beri önderliğimize, örgütümüze, mücadelemize, kültür ve geleneklerimize saldıran, ağır hakaretlerde bulunan, çarpık propaganda bildirileri yayınlanmaktadır. Devrimci Sol imzasıyla bu bildirileri çeşitli çevrelere gönderenler hareketimizin adını kullanmaktadırlar, bu adı kirletmek istemektedirler.

TÜM DOSTLARIMIZI UYARIYORUZ

Bu bildirileri ülkemiz sınırları dışında kaleme alanlar örgütümüze karşı suç işlemiş bir kaç kaçaktır. Şu anda içine düştükleri panikle Avrupa'da bir kontra hareketi örgütlemek yolunda koşar adım ilerlemektedirler. Özellikle alman ilerici kamuoyunun hakkımızdaki enformasyon eksikliğini sömürmektedirler.

Bu kaçaklar, önce kendi ihtiras ve kariyerizmlerini tatmin etmek için örgüt kurmaylığına karşı bir darbe girişimiyle işe başlamışlar, giderek gelişmeler umdukları gibi olmayınca panik içinde suçlarını akılalmaz boyuta eriştiren tehlikeli tipler haline gelmişlerdir. Devrimci literatürü kullanarak bize dost olanları, Devrimci Sol'u ve Devrimci Sol'un mücadelesini tanıyanları Devrimci Sol'a karşı kışkırtmaya, bu gelişme içinde bir çok insanı devrimcilerden ve devrimci değerlerden soğutmaya uğraşmaktadırlar. Uzakta, bir avuç da olsalar Terörle Mücadele Şubesi bunların faaliyetlerini keyifle izlemekte ve desteklemektedir.

Geçmişte "ben megolamanım" diye özeleştiriler yazıp örgütümüzün kendilerine fırsat tanıdığı bu kişilerin ülkemizdeki mücadeleyle ve Devrimci Sol gerçeğiyle tek bir bağlantıları yoktur. Bugün en azından basından izlediğiniz Devrimci Sol, şehirlerde, kırlarda savaşan, 1 Mayıs kutlamalarına polis vahşetine rağmen, 6 bin kişilik militan topluluklarla katılan, şehitlerini Devrimci Sol bayraklarıyla ve kitlelerle uğurlayan, yüzlerce dernek, sendika örgütlerini yönlendiren, haftalık bir gazete ve onlarca yasal yayını elinde bulunduran, ülkedeki işçi ve memur, gençlik eylemliliklerinde birinci derecede etkileyici olan bir örgüttür. Yanıltıcı bildirilerle onun adını kullananlar Devrimci Sol'dan da ülkemizden olduğu kadar uzaktırlar.

...

Özetle ifade edilen tüm gelişmelere rağmen kadrolarımızın ve kitlemizin iradesi karşısında hala darbecilikte ısrar edenlerin ihtirası tehlikeli bir kine dönüşmüş, ilk başta adımını attıkları "Örgüt içi" şiddet bugün bütünüyle Devrimci Sol'a karşı bir kirli savaşa dönüşmüştür.

Darbecilik bir meşruiyet ve denge kaybıdır.

Darbecilik, kendi mantıki sonuçlarını doğurmaktadır.

Yaşadığımız zorluğun asıl zarar verici yanı darbecilik gibi aciz ve devrimci olmayan bir yöntemin beraberinde taşıdığı moral tahribatıdır. Diğer yanıyla darbeciliğe karşı verdiğimiz mücadele tüm solun şahsında devrimci değer ve gelenekleri savunduğumuz bir onur mücadelesidir. Darbeciliği politik olarak temizlenmesi gereken bir leke olarak görmeseydik bu sorunu askeri tedbirlerle bir kaç günde bitirmek örgütümüz açısından hiçte zor olmayan bir işti.

Darbeci kaçaklar bu yüzden yenildikleri noktada saldırıya geçmektedirler. Sorunu kavramayanların iyi niyetini sömürerek ve iki yüzlü bir şiddet edebiyatı yaparak hareketimizin prestijini yurtdışında kullanmaya çalışmaktadırlar. Gizlemeyi arzuladıkları şey yarattıkları toz duman arasında hareketimize verdikleri zarar ve bu yüzden kısa sürede onlarca savaşçımızın dökülen kanlarıdır. Gerçekten de örgütümüzün silahlarını ve paralarını çalmışlardır, savaşçılarımız silahsız cephanesiz kalmaktan dolayı şehit düşmektedirler. İbret verici bir kontra faaliyeti batağına sürüklenmelerinin nedeni kimliklerinin açığa çıkma korkusudur. Ancak gerçekleri gizlemek kimsenin harcı değildir ve bugün hala onları tanımayanların mücadeleden tecrit olmuş bir kaç kişi olduklarını görmeleri için çok zaman geçmeyecektir.

...

Bu çetenin propaganda faaliyetleri dikkatle izlenmelidir. Bildirilerini Kontr-gerilla propaganda dairesinin bildirilerinden ayırd etmek güçtür.

TÜM ENERJİLERİNİ YALANA, TAHRİFATA, "AMACA ULAŞMAK İÇİN HER YOL MÜBAHTIR" YÖNTEMİYLE BİLİNÇLERİ ÇARPITMAYA HARCAMAKTADIRLAR

Çete durumuna düşen başarısız darbeciler hareketimizi karalamak için ne yapacaklarını, nereye gittiklerini bilemez haldedirler. Karşı-devrimci propaganda yöntemlerine dört elle sarılmış durumdadırlar. Telaşın, tükenişi yaşamanın ortaya çıkardığı tuhaf bir enerji yoğunlaşmasıdır bu. Daha önceki yaşamlarında örgütlü mücadeleden esirgedikleri enerjilerini şimdi halka ve Devrimci Sol'a karşı seferber etmektedirler." (Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği imzalı, 11.05.1993 tarihli açıklamadan.)

Bunlara söylenecek şey çok. Fakat biz yalnızca karşılıklı bu seviyesizliğin devrime zarar verdiğini, birbirlerine karşı bu yöntemlerle, bu araçlarla mücadele yürütenlerin "demokrasi", "özgürlük", "devrim", "sosyalizm" amaçlarının da ciddiliğinin tartışılır olduğunu söylemekle yetiniyoruz.

Gelinen yerde birbirleri hakkında yaptıkları değerlendirmeler gözlerini öyle bir perdelemiştir ki, bu arkadaşların, karşı-devrimin iki tarafa da yönelen katliamları bile gözlerindeki bu perdeyi açamamaktadır.

Örneğin 6 Mart 1993'de Bedri Yağan, Gürcan Özgür, Menekşe Meral, Rıfat Kasap ve Asiye Kasap karşıdevrimin infaz timlerince katledildiğinde, DK kanadı bu "darbeci"lere güya "bizim şehitlerimiz" olarak sahip çıkmıştır! Fakat bu sahip çıkma sırasında legal dergide de yayınlanan biyografilerde kiminin 10 Eylül-6 Mart arası; kiminin 12 Aralık-6 Mart arası ne yaptığı sırdır! Halbuki bütün devrimci çevre, bu kişilerin bu dönemde "darbeci" kanat içinde mücadeleye devam ettiğini bilmektedir. O halde, biyografilerde bunu atlamanın mantığı nedir? Yine sahip çıkılan bildiride, oligarşi ile birlikte sorumlu tutulan ve hesap sorulacağı açıklanan *"katledilmelerine adeta bilerek, bütün ısrarlara rağmen kendini dayatarak ortam hazırlayanlar"* kimdir? Bunların en başında gelenlerin, tam da katledilenler ve sahip çıkılan "şehitler" ol-

duğunu bilmiyor mu bunu yazanlar? Biliyorlar, ama yine de yazıyorlar!

Bu yöntemler devrimci çevreler içinden sökülüp atılmadıkça bu gibi şeyler daha çok yaşanacaktır. Kötüdür, ama durum budur!

İLLEGAL ÇALIŞMA DEVRİMCİ BİR ÖRGÜT İÇİN YAŞAMSAL ÖNEME SAHİPTİR!

Devrimci bir örgüt, var olan devleti, şiddete dayalı devrimle yıkmak iddiasına sahip bir örgüttür. Devletin kendini devrimle yıkmak için yola çıkanları elindeki tüm araçlarla yok etmeye çalışacağı anlaşılır bir şeydir. Devrimci örgüt, eğer devrim iddiasında ciddi ise, o zaman en başından itibaren, yıkma iddiasında olduğu devletin yıkamayacağı illegal bir yapı oluşturmak zorundadır. İllegal çalışma devrimci bir örgüt için yaşam sorunudur.

Bu genel bir ilkedir. Bir de Dev-Sol'un somut durumu vardır. Dev-Sol, ülkemizde öncü savaşı (onlar buna Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi «PASS» diyorlar) teorisini savunan ve bunu uygulamaya çalışan örgütlerden biridir. Şehir gerillası eylemleri bakımından en yoğun eylemliliğe sahip örgüt durumundadır. Şimdiye dek bir çok polisi, üst düzey bürokratı, askeri "cezalandırma eylemleri"nde öldürmüştür. Devletin "güvenlik" teşkilatlarının üzerinde en çok durdukları devrimci örgütlerden biridir Dev-Sol. Polis için Dev-Sol'cu öldürmek artık nerde ise bir kan davası, bir onur sorunu haline gelmiştir. Son dönemde tutsak edilen Dev-Sol'cu yok gibidir. Polis intikam peşinde, yargısız infazlar gerçekleştirmektedir. Böyle bir örgüt açısından illegal çalışma, illegalite kurallarının en sıkı uygulaması, diğer bir çok örgüte göre çok daha acil ve önemlidir. Öyle olması gerekir. Fakat pratik bunun hiç de böyle olmadığını, bizzat Dev-Sol'un başını çekenlerin illegal çalışma bağlamında korkunç bir sorumsuzluk, laçkalık sergilediğini; son darbe ertesi "örgütü kurtarma" paniği içinde illegalite ihlallerinin artık iyice taşınamaz hale geldiğini gösteriyor. Bunu göstermek için Türkiye' de legal olarak çıkan Mücadele dergisinde yayınlanan "Kara Mizahta Yeni Oyuncular" başlıklı yazıdan uzunca bir alıntı yapacağız:

"Darbe olayını 5 Ocak 1993 günü kadrolara açtık. Sorundan bilgi sahibi olan kadrolar, hareketi sahiplenerek önderliğe ulaşmaya çalıştılar.

Kadrolara gönderdiğimiz ilk notlarda, nasıl ilişki kuracakları belirtilmiş, varsa telefon numaralarını iletmeleri için kod kelimeler de verilmiştir. Birçok kadro darbecilerin engellemelerine karşın bize ulaşırken 4 Ocak'ta yazılan ve 5 Ocak'ta ellerine ulaşması gereken bu notlarımıza Arif (Asaf), Kenan, Berrin ve Selman hiçbir cevap vermemişlerdir. Sonradan suçu Berrin' e yıkarak, Berrin'in yanlışlık yaptığı şeklinde izahlarla sorunu geçiştirmeye çalışmışlardır. Tabii ki bu gerçek değil, gönderdiğimiz notlar ve yazılar önce Avrupa'ya gönderilmiş, ancak haftalar sonra -bir kısmı- gereken yerlere verilmiştir. Ki, gelinen noktada bu da tartışmalıdır. Çünkü ***sözü edilen bu isimler tartışmanın resmen başladığı 5 Ocak'tan itibaren birlikte hareket etmiş, hatta aynı kelimelerle konuşmuş, adeta yeni bir hizip gibi karşımıza çıkmışlardır.***

16 Ocak saat 19.00'da bu kesimden ilk olarak Berrin bizi aradı. Telefon kulübesinden arıyor ve kartının hemen biteceğinden söz ediyordu. Telefonunu vermesini, konuşmamız gerektiğini belirtiyoruz. "Olmaz" diyor. "Çünkü ne olacağı belli değil". Anlaşılan konuştuk diyebilmek için lütfen telefon ediyor. Oysa notlarımızın 5 Ocak'ta kendi eline geçtiği kesindir. Diğerlerine verecek olan da kendisidir.

Darbecilerin bütün ısrarlarımıza rağmen iletişim için bir araç telefonu vermeyişleri, ancak 13 Ocak saat 24.00'te bir araç telefonu vermelerindeki maksat anlaşılıyor. Kadrolarla ilişki kurmamızı, konuşmamızı engelleyecek, böylece yalan ve demagojilerle kadroları aldatarak karar çıkartacaklar... Telefon kulübelerinden edilecek bir telefonla konunun tartışılamayacağını herkes bilir. Kuşkusuz darbeciler de biliyordu. Bir yandan tartışmayı engelleyecekler, bir yandan da her şeye rağmen lehlerinde bir karar çıkartamazlarsa, ellerinde tutabildikleri bir kısım ilişkiler ve olanaklarla ayrılığı örgütleyeceklerdi. Berrin bu anlayışın kurbanıydı ve telefonunu vermiyordu. Açıkça, "Ne olacağı belli değil" diyordu. Anlaşılan bu tür tavırlarla karşılaşacaktık. Aynı Berrin 12 Ocak'ta ise İstanbul Dev-Genç sorumlusuna darbecileri destekler muhtevada bir not göndererek "duygusal olmamaları gerektiğini" öğütlüyordu.

17 Ocak 1993 saat 13.45'te Selman aradı. Aynı sözcüklerle konuşuyor. Telefonunu ver diyoruz, "Ne gerek var, konuşuyoruz ya" vb. sözler ediyor, Daha sonra, "Telefonumu vereceğim de ne olacak, beni mi kandıracaksınız." diyor. Selman bize telefon ettiği gün legal platforma not göndererek buradaki arkadaşlarla görüşmek istediğini belirtiyor.

18 Ocak 1993 saat 15.00, Arif (Asaf) arıyor. Ondan da tartışmak için telefon istiyoruz, oyalıyor, vermiyor. O da aynı süreçte demokratik platformdaki arkadaşlarla görüşmek için yakınları vasıtasıyla not gönderiyor.

Aynı gün saat 17.00'de Kenan arıyor. O da telefonunu vermiyor.

Görüldüğü gibi örgütlü bir hizip faaliyeti sırıtıyor. Hiçbiri bizimle tartışma gereksinimi bile duymuyor. Telefonlarını vermiyor. Ama aynı insanlar sağa sola, hem de en riskli kanallarla tartışmak için not gönderiyor... Bu insanlar gönderdiğimiz hiçbir yazıyı okumadığını, sadece darbecilerin bizden çalarak taslak halindeki "Kara Mizah" yazımızı da koydukları 306 sayfalık yazılarını okuduklarını söylüyorlardı.

Tartışmak için bütün ısrarlı çabalarımız sonuçsuz kalıyor ve insanlar hemen hemen aynı sözcükleri telesekretere okur gibi telefon kulübesinde söyleyip gidiyorlardı. Hatta "Biz telefonlu ev ayarlayalım, gelin orada konuşalım" önerimizi de reddediyorlardı. Bize hep "tarafsız" olduklarını söylüyor, ama nedense darbecilerle her türlü telefon, yazılı ilişki sürdürdükleri halde, bizle sürdürmüyorlardı. Bizim yazılarımızı okuma, dinleme, tartışma gereksinimleri yoktu, Demek ki kafalarında sorunu çözmüş, bir karara varmışlardı. Nitekim tartıştıkları arkadaşlarımıza, darbecilerin iddialarını tekrarlıyor, onları aklıyor ve darbecilerin yazılarını dağıtmayı görev ediniyorlardı.

TARTIŞMAKTAN KAÇMAK, KADROLARI KAÇIRMAK ÇÖZÜM OLMADI

Bizle hiçbir konuyu konuşmadan 19 Ocak 1993 tarihli "YOLDAŞLARA ÇAĞRIMIZDIR" başlıklı bir sayfalık yazı dağıtarak, sözde tarafsız, özde darbeciliği meşrulaştıran ve darbenin hareketin meşru mekanizmalarını yok ettiğini bile bile "Sorunumuzun hareketimizin mevcut mekanizmaları içinde ve onun kontrolünde tartışılması kuralına uyulmalıdır." diyorlardı. Bu mekanizma neydi, darbeciler yönetimde olduğuna göre, darbecileri kastediyorlar olsa gerek. Onların kontrolünde tartışılmasını önerdiklerine göre darbeciliği meşru görüyorlardı. Ama bunu utangaçça ve diplomasi diliyle belirtiyorlardı.

Bu insanların tarafsız olmadıkları açıktı. Kaldı ki, siyasal mücadelede ta-

rafsızlık denen bir olgunun olamayacağını kendilerine de belirterek çeşitli vesilerle yazdık. Bütün bunlara rağmen, bu insanları gerçekler konusunda bilgilendirmek ve harekete kazanmak için çabalarımızı sürdürdük. Bunun için de yazılarına cevap bile vermedik. Ancak zorunlu olduğu yerde ihtiyatlı bir dil kullanarak, bir kısım şeyleri hatırlatmak gereksinimi duyduk. Her şeye rağmen konuşmak için zorladık. 29 Ocak 1993 günü saat 22.30'da Selman'ı mahalleler komitesi dedikleri bir kısım insanlarla bir evde yakaladık. Selman bizim kendisiyle konuşma istemimizden 10 dakika sonra diğer insanları da bırakarak evi terk ediyordu. Ve de "operasyonların" telefonlardan olduğunu söyleyerek, bize telefon veren arkadaşı da "niye verdin" diye sert bir şekilde eleştiriyordu.

Bu insanların bir kararı da kadroları bizden saklamak, tartışmalarımızı engellemekti. Ama mücadele onların karar ve yasaklarını dinleyemezdi. Nitekim Sivas-Tokat Kır Gerilla Birliği Komutanları arkadaşları konuşmak için bir eve yerleştirdik. Arif (Asaf) bu arkadaşların da kendisi gibi düşündüğünü söylüyordu. Yanılttıklarından emindik. Bu arkadaşlarla konuşmada Arif (Asaf) ve Kenan'ın da bulunmasını istedik. Kenan gelmedi. Arif ise geldi. Ayrıca toplantıya Ege Kır Gerilla Birliği Komutanı, Karadeniz Genel Sorumlusu, İstanbul Dev-Genç Sorumlusu da katıldı. Telefon bir diyafona bağlanarak herkesin dinleyebileceği ve konuşabileceği düzenlemeye sokuldu. Bu toplantıda Sıvas-Tokat Kır Gerilla Birlikleri Komutanları da eksik bilgilendirildiklerini, bu nedenle 19 Ocak tarihli çağrıcıların yazısına saf ve temiz duygularla katıldıklarını söyleyerek, çağrıcıların gerçek yüzünü görüp hareket saflarında yer aldılar.

Bu toplantıda Arif sözümona kendi inisiyatifiyle bir öneri yaptı. Öneride 13 Eylül öncesine dönülmesi gerektiğini sözde kabul ediyordu. Ama içeriği açıklandığında darbecilerin bile söyleyemeyeceği kadar darbeci bir mantığın ürünüydü. Bu öneriye göre ülke sorumlusu Derya, MK'dan Haydar ve DK'nın bulunduğu üçlü toplantıyı yapmalı ve olanakları devralmalıydı. Baştan beri darbeciler adına çalışan ama her koşulda kendi hesabına oynayan Arif, beceriksizce bu oyunu sürdürüyordu. Haydar darbe şefi, Derya 12 Aralık'tan itibaren resmen darbecilerle birlikte olmuş, darbecilerin yazılarına imza atmış biriydi. Ayrıca ülke sorumlusu yakıştırması da Haydar'ın kendisini "ikinci adam, MK yetkisinde biri" olarak değerlendirmesi gibiydi... Kısaca Arif bu aşamada her koşulda darbecileri aklamak ve onların denetiminde yapılacak bir toplantıyla darbeciliği meşrulaştırmak istiyordu. Ve yine bir kısım kadroları kendi denetiminde tutarak darbeciler ve önderlik dışında üçüncü bir güç olmak ve yıllardır arzuladığı, bir türlü elde edemediği güce sahip olmak istiyordu. DK'nın hareket içinde hizipleri yaşatmayacağını çok iyi biliyordu. Ama bu ortamda başlangıçta darbecilerle işbirliği yaparak DK'yı etkisiz kılmak ve ardı sıra darbecilerle hesaplaşma yaparak güç kazanmak istiyordu. Senaryo buydu... Bu nedenledir ki tartışmanın açıldığı andan beri bize karşı ikiyüzlü, oportünist bir politika sürdürdü. Kuşkusuz bunu görüyorduk." (MÜCADELE sayı 42, 17 Nisan 1993, sayfa 20)

Görüldüğü gibi;

a) Bir sürü randevu, tartışma vb. hakim sınıfların her an denetleyebileceği bir araç –telefon– üzerinden yapılmaktadır.

b) Hangi gün, hangi saatte kiminle, ne konuşulduğu legal bir organda tabakta meyva sunar gibi polisin bilgisine sunulmaktadır.

(Örneğin 29 Ocak günü 22.30'da konuşulan telefonun bulunduğu ev "mahalleler komitesi"nin toplandığı evdir. vb.)

c) Askeri komitelerle legal alanda çalışanlar içiçedir.

(Gerilla Birliği Komutanları, İstanbul Dev-Genç Sorumlusu ile birlikte toplantı yapıyor.)

d) Telefonla (telefon diyafona bağlanarak) toplantı yapılmaktadır! Bu toplantıda konuşulanlara bakılırsa, bu toplantının epey sürmüş olduğu ortaya çıkmaktadır.

Böyle bir çalışma yöntemi objektif olarak polise yardımdır. Devrimci bir örgüt açısından böyle bir çalışma affedilemez bir hatadır. Nitekim burjuvazi de af etmemektedir. Bu toplantının yapıldığı gerilla komutanları, daha sonra İstanbul'da kaldıkları evde polis tarafından hunharca katledilmişlerdir.

Biz devrimcilerin bu olumsuz örneklerden de öğrenmesini, illegalite kurallarını ciddiye almasını istiyoruz. Bu devrimcilik iddiasının da ciddiyetinin bir ölçütüdür!

OPORTÜNİSTLERİN FAYDACILIĞI ÜZERİNE

Dev-Sol ayrışmasında, Dev-Sol dışındaki oportünist örgütlerin çoğu yine kendisine yakışanı yaptı, faydacı tavır takındı. Bu faydacı tavır, tabii her zaman olduğu gibi, "ilkeli" bir tavırın ardında gizlenmeye çalışıldı. Oportünist örgütlerin çoğu, önce "devrimciler arasında şiddete karşı" olduklarını açıkladılar. Hatta bir bölümü, doğru olarak bunun ilkesel bir sorun olduğunu da söyledi. Sorun şu ki, Dev-Sol çatışması bağlamında genel planda bu doğru teoriyi savunanların bir çoğu –mesela TKP/ML menşevikleri, mesela PKK– daha yakın geçmişlerinde bu teoriye ters bir pratiğin sahibiydiler. Ve bunların bu konuda herhangi bir özeleştirisi yoktur. Hal böyle olunca da, bu "ilkesel" tavrın Dev-Sol bağlamında savunulması, yalnızca Dev-Sol'a karşı çifte standartçılık, fırsatçılık, faydacılık anlamına gelir.

Fakat faydacılık yalnız bununla sınırlı değil: Gelişme içinde, başlangıçtaki iki tarafa yapılan çağrılar bir kenara bırakıldı, özellikle Berlin'de Ercan Şakar'ın katledilmesinden sonra, yalnızca DK kanadını şiddet kullanma noktasında eleştiren ve şiddeti durdurun çağrısını ona yapan ve bu kanadı tecrit ve teşhire yönelen bir tavır çıktı ortaya. Bu tavır, iki kanadın da haksız ve ikisinin de şiddet kullanmaya hazır olduğu ve kullandığı gerçeğini gözlerden gizleyen; ve şiddet olaylarının durması bağlamında da hiç bir yararı olmayacak olan yanlış bir tavırdır.

Bu tavrın temelinde yatan faydacılık, BY kanadından insanları kazanma hesapları vb.'dir. Biz oportünist örgütlerin tabanındaki tüm devrimcileri, doğru, ilkeli tavır takınmaya çağırıyoruz.

İlkeli doğru tavır, şimdiki Dev-Sol çatışması bağlamında, bir tarafa karşı diğer tarafı desteklemeyi dıştalar!

Doğru olan tavır, her iki kanada da, karşı taraf hakkında yaptığı "karşı-devrimci genel değerlendirmesi"ni özeleştiri ile geri çekme; birbirlerine karşı derhal ateşkes; saldırıya saldırıyla cevap vermeme konusunda çağrı ve açıklama yapma çağrısı yapılmalıdır.

İki kanat arasındaki çelişmelerin görüşmeler yoluyla çözülmesi için her iki kanadın da kabul edeceği örgüt temsilcilerinden oluşan bir komisyon oluşturulmalıdır.

Bunun ön şartı tabii ki silahların karşılıklı susması, karşılıklı şiddet eylemlerinin karşı-devrimci eylemler olarak red edilmesidir.

Devrimciler arasındaki ilişkilerin devrimci normlar çerçevesinde yürümesi için her kişi, grup, parti üzerine düşeni yapmalı; en başta da kendisiyle hesaplaşmalıdır.

6 Haziran 1993 ●

Faşist Türk devletince katledilişinin 20. yıldönümünde,
Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfının komünist önderi

İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞ TKP/ML(BOLŞEVİK)'İN MÜCADELESİNDE YAŞIYOR, YAŞAYACAK!!!

MAYIS ayı, Türkiye-K. Kürdistan devrimi açısından, mücadele ile dolu olduğu kadar, acılarla da dolu bir aydır.

Faşist hakim sınıflar, Mayıs ayı içinde onlarca komünist ve devrimciyi hunharca katlederek aramızdan almışlardır.

Mayıs ayı; Kocadağlar, Orhanlar gibi komünist savaşçıların katledildiği, Denizler, Yusuflar, Hüseyinlerin idam sehpalarında faşizmi lanetlediği, Sinanlar, Alpaslanlar, Kadir Mangalar gibi nice yiğitlerin devrim kavgasında tohum olup toprağa düştüğü ve 1977'de Taksim 1 Mayıs alanının, yüreğine korku düşüp kuduran hakim sınıflar tarafından –sosyal-faşist sendika ağalarının T"K"P'li sosyal-faşistlerin de yardımı ile– kana boyandığı aydır.

Ama Mayıs ayında yitirdiklerimizden biri vardır ki, onun yeri başkadır. O, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Komünizmin/Marksizm-Leninizm'in şanlı kızıl bayrağını 1972'de yeniden göndere çekmeye önderlik eden İbrahim KAYPAKKAYA'dır.

Çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının önderi ve Partimizin kurucusu İbrahim Kaypakkaya yoldaşın bugün ölümünün 20. yıldönümünde Komünistlere yaraşır bir biçimde anılmasında; O'nu anma adına oportünist-revizyonist yüzlerine maske yapmak isteyen bir dizi eski yol arkadaşlarımızın gerçek yüzlerinin Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryasına gösterilmesi özel öneme sahiptir.

Komünizmin şehitlerini anmak; onlardan öğrenmek, doğrularına sahip çıkmak ve geliştirmek; hata ve eksikliklerini aşmak için mücadele etmek demektir...

Komünizmin şehitlerini anmak; komünizm davası için mücadeleye bütün benliği ile daha sıkı sarılmak demektir...

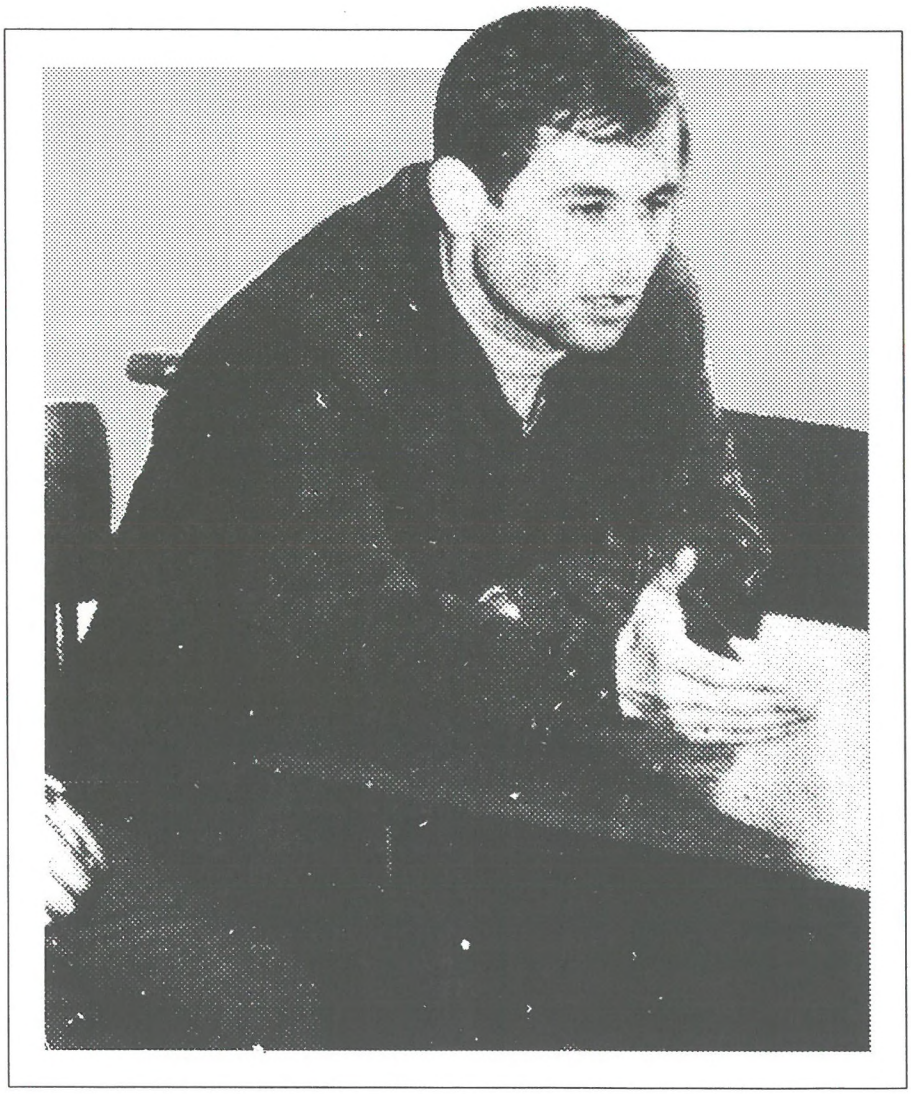

Bugün İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anmak; O'nun doğrularını savunmak, hatalarını aşmak, başlattığı yüce görevi sürdürmek ve bunun gereği olarak da öncelikle, her yönüyle bolşevik parti inşasına dört elle sarılmak demektir!

• • •

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, devrimde proletaryanın önderliği ve devrimin durmaksızın sürdürülmesi için proletaryanın öncü müfrezesi Komünist Partisi'nin mutlak gerekliliğini, sözkonusu partinin ***işçi sınıfının*** partisi olması gerektiğini 1972'de en açık şekilde anlayan ve bu yönde de adım atan örnek önderdir.

O, Türk hakim sınıflarının faşist devletini devrimci şiddetle yıkıp, yerine demokratik halk diktatörlüğünü kurmak ve devrimi durdurmaksızın sürdürmek; proletarya diktatörlüğü şartlarında sosyalizmin inşasına atılmak ve komünizm hedefiyle hareket edebilmek için; öncelikle ***illegal*** bir

komünist partisinin zorunluluğu ve gerekliliğini kavrayıp hareket eden komünist önderdir.

O, komünist partisini, işçi-köylü partisi olarak görüp gösteren Şafak revizyonizmine karşı; komünist partisinin ***işçi sınıfının*** partisi olduğu Marksist-Leninist düşüncesini parlak bir şekilde savunup geliştiren; devrimci çevrelerde moda olan foko teorisine karşı, parti düşüncesini savunan komünist önderdir.

O, Şafak revizyonizminin legalist, laçka örgütlenme planı ve uygulaması karşısına; merkezinde meslekten devrimcilerin bulunduğu, sağlam, illegal örgüt Leninist planı ile çıkan komünist önderdir.

O, faşist devlet, faşist ordu konusundaki reformist, revizyonist hayallere, faşist ordudan ilericilik bekleyenlere karşı, devletin ve ordunun gerçek niteliğini ve tüm kurum ve kuruluşları ile faşist diktatörlüğün silahlı halk devrimi ile yıkılmasını tavizsiz savunan komünist bir önderdir.

O, mevcut TC devletinin faşist niteliğini Kemalist diktatörlük şahsında tahlil edip dosta düşmana gösteren tek komünist önderdir. *"Kemalizmle sosyalizm arasında Çin seddi yoktur"* teorilerinin cirit attığı ve hakim olduğu bir ortamda, Kemalizmin faşizm demek olduğunu cesaretle savunan komünist önderdir.

Yine O, büyük-Türk şovenisti düşüncelerin devrimcilik-komünistlik adına da pervasızca savunulduğu, hemen hiçbir ezilen ulus hareketinin olmadığı bir dönemde Türkiye'de ulusal sorunu Marksist-Leninist tarzda ele alıp, Kürt ulusunun varlığını ve ayrılma hakkını açık-seçik savunan, çözüm yollarını, uygulanacak temel politikaları ortaya koyan tek komünist önderdir.

O her renkten revizyonizmin Marksist-Leninist olma adına devrimci kitlelerin bilincini reformizm karasıyla kararttığı bir dönemde, özellikle "Proleter Devrimci Aydınlık" revizyonistleri ile polemik içinde, devrimci düşünce ve tavrın ne olması gerektiğini en doğru biçimde Leninizm temelinde ortaya koyup, buna uygun davranan ve bugün biz Bolşeviklere devrimci rehber olan görüşleri devreden ölümsüz önderdir.

O, proletarya diktatörlüğünün sınıfsal niteliği; sosyalizm için mutlak gerekliliği; görevleri konusunda esas olarak Marksist-Leninist görüşleri savunmuştur. Marksizm-Leninizmi revizyonizmden ve her türden oportünizmden ayıran bu belirleyici konuda O, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da sosyalizm adına hareket edenler içinde tek önderdir.

O, proletarya önderliğindeki devrimin ancak işçi-köylü temel ittifakı üzerinde yükselen bir örgütlenme ile sözkonusu olabileceği, bu ittifakta proletaryanın önderliğinin, yöneticiliğinin mutlaka gerekli olduğu biçimindeki Leninist ilkeyi kendine rehber edinip, her türden, burjuva kuyrukçusu revizyonist görüşü mahkum eden tek komünist önderdir.

O, örgüt içi ideolojik mücadelenin Leninist ifadesi olan açık ideolojik mücadeleyi kavrayıp, buna uygun hareket eden ve PDA revizyonistlerinin kapalı kapılar ardında tezgahladıkları komplolara rağmen tavizsiz bir biçimde ideolojik mücadelesini sürdürerek, bu alanda da bizlere örnek olan komünist önderdir.

O, yüce komünizm davasına bağlılığını, işkence altında, zindanda sarsılmaz iradesi ile sonuna kadar koruyan, parti çalışmasına ve partililere ihanet etme yolunu değil, "ser verip sır vermemeyi" seçen, bu tavrı ile de düşmana karşı tutarlı savaşımın parlak bir örneğidir.

Ve O, Dünya Komünist Hareketi içinde süren iki çizgi mücadelesinde Marksist-Leninist safta yer tutup, Türkiye'de modern revizyonizme karşı mücadeleye önderlik eden, bu konuda hiçbir ikircime düşmeyen, o dönemin tek komünist önderi; bu mücadelenin ürünü olan TKP/ML'in kurucusudur.

• • •

Burada sadece bazılarını özetlediğimiz Marksist-Leninist görüş ve davranışları şahsında toparlamış olan İbrahim Kaypakkaya yoldaş, bu görüşleri ve ideolojik kararlılığının ifadesi olarak, düşman eline düştüğünde görüşlerini tavizsiz savunup düşmanla savaşı, işkence altında da sürdürerek, *"ser verip sır vermeyen"* önder olma tavrıyla devrimci saflarda bayraklaşırken, düşmanlarına bu tavrı ile de korku salmayı bilmiş örnek önderdir.

O, yanılmaz, hiç hatasız bir aziz değil, hunharca katledildiğinde henüz 24 yaşında olan genç komünist bir önderdi. Esası doğru olan düşüncelerinin yanısıra bazı yanlış düşünceleri de vardı. Bu yanlışlar, siyasi tespitlerinden örgütsel çalışmasına kadar çeşitli alanlarda ifadesini buldu ve TKP/ML'in aldığı ilk yenilginin ***ağırlığında*** rol oynadılar.

O'nun gerçek takipçileri olan bizler, devrettiği kızıl bayrağı, O'nun kurduğu partiyi bolşevikleştirerek daha da yükseltmek için savaşırken, hem İbrahim Kaypakkaya yoldaş dönemini ve hem de sonrası 20 yılı gözönüne alarak Marksizm-Leninizm bilimi süzgecinden geçirdiğimizde, TKP/ML'in kuruluş dönemindeki çeşitli hatalarını gördük ve bunları aşmayı Marksist-Leninist bir görev olarak önümüze koyduk, bir çoğunu aştık. Biz şunu tespit ettik:

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, 1972'de TKP/ML'i kurduğunda; Kültür Devrimi sırasında savunulduğu biçimi ile Mao Zedung Düşüncesini Marksizm-Leninizmin bir üst aşaması olarak kabul etmiş; Mao Zedung Düşüncesi denen düşüncenin yalnızca modern revizyonizme karşı mücadele içinde mutlaka sahiplenilmesi gereken Marksist-Leninist devrimci özünü değil; onun bir dizi sapmasını da kendine temel almıştır.

Uluslararası planda doğru olarak modern revizyonizm ile Mao Zedung Düşüncesi arasındaki saflaşmada Mao Zedung Düşüncesi yanında açık seçik yeralırken; Büyük Proleter Kültür Devriminin de ürünü olan genç komünist partilerin tümünün düştüğü hataya; Mao Zedung Düşüncesinin bir dizi sapmasını görmeme; bunları Marksizm-Leninizme katkı olarak kabul etme hatasına düşmüştür.

Bu şekilde, bir dizi Marksist-Leninist olmayan görüş de TKP/ML'in kuruluşuna temel olmuştur.

Bunlardan biri, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın Leninist *"emperyalizm ve proleter devrimleri çağı"* tespiti yerine, Lin Biao'cu *emperyalizmin toptan çöküşe, sosyalizmin toptan zafere gittiği çağ"* tespitini alması ve buna uygun adımlar atarak düşmanı taktik olarak küçümsemesi, Leninist devrimci durum öğretisinin ruhuna aykırı tespitler yapması, somut durumu da yanlış değerlendirmesidir.

Yanlışlardan bir diğeri, Çin somutunda uygulanan Halk Savaşı stratejisinin hiç ayrımsız tüm yarı-sömürgelerde mutlak geçerliliği savıyla, olduğu gibi devralınıp uygulanmak istenmesidir. Ve bu yapılırken de Çin Komünist Partisi tarihi yeterince incelenmeden subjektif sonuçlar çıkarılmış, bunun bir sonucu olarak komünist partisinin öncelikle sanayi proletaryası içinde örgütlenmesinin mutlak zorunluluğu gözden yitirilerek öncelikle yoksul köylülüğün içinde çalışılıp, komünist partisinin ilk çekirdekleri buralarda yaratılmaya çalışılmıştır.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, doğrudan Leninizmi temel aldığı her konuda Marksist-Leninist düşünceler üretip ona uygun adımlar atarken; Kül-

tür Devrimi sırasında savunulduğu biçimi ile Mao Zedung Düşüncesinin Marksizm-Leninizm'den sapma teşkil eden görüşlerinden etkilendiği yerlerde de yanlış sonuçlar çıkartıp, yanlış uygulamalar içine girmiştir. Ancak, yanlışları ne kadar ciddi olursa olsun, İbrahim Kaypakkaya yoldaş bir bütün olarak değerlendirildiğinde Marksist-Leninist bir önderdir ve Dünya Komünist Hareketinin ölümsüz bir parçasıdır. Bu nedenledir ki biz, İbrahim Kaypakkaya yoldaşı bir bağıntıda, Lenin yoldaşın Rosa Luxemburg'u değerlendirdiği gibi değerlendiriyor ve Dünya Komünist Hareketinin ölümsüz ***kartallarından*** biri; Türkiye Komünist Partisi'nin yeniden kurulması ve inşasının gerçek önderi olarak niteliyoruz.

• • •

Biz komünistler İbrahim Kaypakkaya yoldaşı, hatalarını aşma ve Marksist-Leninist görüşlerini rehber alıp geliştirme temelinde anarken, bazı eski yol arkadaşlarımız, şimdinin değişik türden oportünist-revizyonist temsilcileri, İbrahim Kaypakkaya'nın ve Partinin ismi ardına gizlenerek çeşitli revizyonist örgüt çatıları altında, O'nun nasıl anılamayacağının örneklerini sergilemektedirler.

–İbrahim Kaypakkaya yoldaş, bir dizi küçük-burjuva devrimcisi ile aynı kaba konularak ve "ser verip sır vermeme" tavrı, O'nun en belirleyici özelliği imiş gibi gösterilerek anılamaz. O'nun ser verip sır vermemesi, komünistliğinin doğal sonucudur. Fakat aynı tavrı işkencede sergileyen devrimciler de olmuştur. Ancak bu, onların komünist olmalarına yetmemektedir.

–O'nun hatalarına karşı olma adına Marksist-Leninist görüşlerine de saldırarak (Kemalizm, Milli Mesele, vb.) ve kurduğu Parti'yi tasfiye etmeye kalkışılarak İbrahim Kaypakkaya anılamaz.

–Ve büyük Marksist-Leninist Mao Zedung'a "küçük-burjuva", Büyük Proleter Kültür Devrimine "saray darbesi" dedikten sonra, İbrahim Kaypakkaya'ya Marksist-Leninist demek, en büyük siyasi sahtekarlıktır. Çünkü İbrahim Kaypakkaya sadece Marx-Engels-Lenin-Stalin'in değil, Mao Zedung'un da öğrencisi; kurduğu TKP/ML ise, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin de ürünlerinden biridir.

–İbrahim Kaypakkaya'nın emperyalizme ve sosyal-emperyalizme, yani bir bütün olarak emperyalist sisteme karşı mücadele etmesi sözkonusu iken; sonuçta yalnızca "iki süper devlet"i emperyalist gören, Batı Almanya, İngiltere, Fransa, vb. büyük emperyalist güçleri ısrarla sadece "kapitalist" diye niteleyen ve açıkça görülen "hatalara" rağmen, Ramiz Alia önderliğindeki emperyalizme teslimiyete kadar Arnavutluk Emek Partisi'ni kapıkulu gibi savunup, Arnavutluk'u "sosyalizmin kalesi" diye yutturmaya çalışarak İbrahim Kaypakkaya savunulamaz.

–İbrahim Kaypakkaya sosyal-emperyalistlere ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki uzantılarına karşı tutarlı tavır takınırken; uzun dönem sosyal-emperyalizmin yedek güçleri karşı-devrimcilerle ittifaklar içine girip, anti-cunta faaliyetleri "anti-faşist mücadele" diye yutturmaya çalışarak İbrahim Kaypakkaya komünistçe anılamaz.

Bu ve benzeri bir dizi revizyonist politikayı Marksizm-Leninizm diye savunan "TKP/ML Hareketi" adlı oportünist-revizyonist hareketin İbrahim Kaypakkaya savunuculuğu, tüm bunlardan ötürü karakterlerine uygun, ama komünistçe olmayan faydacı-sahte bir anmadır. Bu anmayı gerçekleştirenler, İbrahim Kaypakkaya'ya bir dizi övgü düzerken; gerçekte O'nun komünist siyaset ve pratiğine saldırmaktadırlar,

Bu gibi bir anmayı gerçekleştirenler; İbrahim Kaypakkaya'nın kendi oportünist örgütleri olan TKP/ML *Hareketi*'nin kurucusu ve önderi olarak gösterirken açıkça gerçekleri tahrif etmektedirler.

Hayır, İbrahim Kaypakkaya, ne idüğü belirsiz bir ***Hareket*** değil; açık seçik ***Marksist-Leninist PARTİ*** kurduğunu ilan etmiştir.

TKP/ML ismine *Hareket* ekini koyanlar; gerçekte İbrahim Kaypakkaya'nın kurduğu TKP/ML'i Marksist-Leninist bir partinin ilk ve tek nüvesi olarak görmedikleri; TKP/ML dışında ***"Marksist-Leninist hareketler olduğu"*** ve bunlarla birleşmek gerektiği düşünceleri ile, bunları açık-seçik savunarak koyan, TKP/ML'in Marksist-Leninist mirası ile ilişkisi olmayan tasfiyeci oportünistlerdir.

Bu tasfiyecilerin, kendileri içinden çıkan başka aşırı tasfiyecilere karşı İbrahim Kaypakkaya'yı yeniden keşfetmeleri; faydacı, ilkesiz bir siyasetin ürünüdür. Dolayısıyla biz komünistlere düşen görev, ne kadar gürültülü "anma" programları yapsalar da, bu tür İbrahim Kaypakkaya "dostları"nın gerçek niteliğini ortaya serip teşhir etmektir.

• • •

Diğer yandan esasta İbrahim Kaypakkaya'nın hatalarını kendilerine eylem kılavuzu edinip, bu hataları Bolşeviklerin eleştirilerine rağmen daha da geliştirip sistemleştiren, değişik menşevik grupların İbrahim Kaypakkaya savunuculuğu ve O'nu anmaları da sahte ve revizyonistçedir. Çünkü bu menşeviklerin bir bölümü, O'nu dokunulmaz ilan edip aziz haline getirirken, diğer bir bölümü keskin palavralar ardına gizlenerek ***"İbrahim Kaypakkaya'yı savunma ve aşma"*** şiarları atarken; ***"Halk savaşını Türkiyelileştirme", Mao Zedung Düşüncesi Marksizm-Leninizmin yeni bir aşamasıdır"*** diyerek, İbrahim Kaypakkaya "savunuculuğu" yapmakta, iflah olmaz bir hatta yürümektedirler.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın hatalarını sistemleştirerek; ortaya esasta hataların sistemleştirilmesinden oluşan bir "Kaypakkayacılık" çıkarıp; bunu savunma konusunda birbirleri ile yarışa girenler; kartal karşısında tavuk konumundadırlar.

"Kartallar da bazen tavukların seviyesine inebilir; ama tavuklar hiçbir zaman kartalların seviyesine yükselemez!"

Bugün İbrahim Kaypakkaya'nın komünist özünü savunma iddiasında olan; kendi aralarında İbrahim Kaypakkaya savunuculuğu konusunda yarış eden menşevik kanatların İbrahim Kaypakkaya'yı anması, İbrahim Kaypakkaya'nın komünist mirasına bütünü ile terstir. Çünkü İbrahim Kaypakkaya'nın Marksist-Leninist görüşlerini revize etmenin ötesinde (Milli Mesele, İttifatlar, Reform-Devrim, vb.), Dünya Komünist Hareketi'nin geçmişine, Stalin şahsında ustalara ve genelde Marksizm-Leninizm bilimine saldırarak İbrahim Kaypakkaya anılamaz.

Biz Bolşevik Komünistler TKP/ML (BOLŞEVİK)'i inşa ederek İbrahim Kaypakkaya yoldaşı mücadelemizde yaşatıyoruz, yaşatacağız!

İbrahim Kaypakkaya'nın Marksist-Leninist özünü savunan, O'nun Marksist-Leninist mirasını yaşatmak isteyen her kişi bunu yapmak; TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ / MARKSİST - LENİNİST (BOLŞEVİK) saflarında günün esas görevi olan Bolşevik Parti'yi yaratma-inşa çalışmasına katılmak zorundadır!

İBRAHİM KAYPAKKAYA'YI SAVUNMAK,
BOLŞEVİZMİ SAVUNMAK
DEMEKTİR!

Mayıs 1993

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Merkez Komitesi

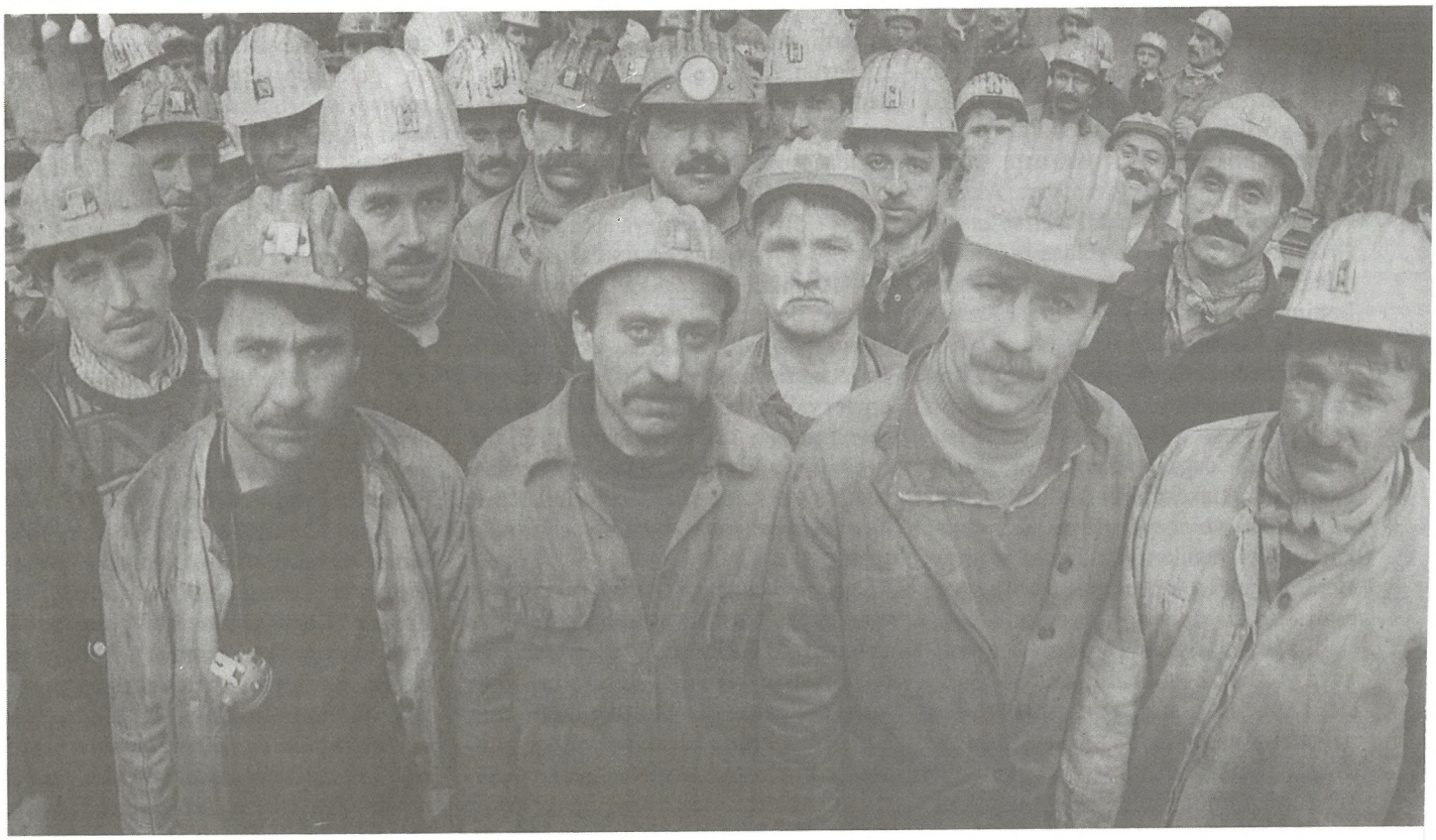

İşçiden... Fabrikadan... Sendikadan...

*"... işçi sınıfı hareketinin **kendiliğinden** gelişmesi, onun burjuva ideolojisine tabi olmasına ... yolaçar; çünkü kendiliğinden işçi sınıfı hareketi, **trade-unionculuktur**, Nur-Gewerkschaftlerei'dır (salt sendikacılık), ve **trade-unionculuk**, işçilerin burjuvaziye ideolojik köleliği demektir. Demek oluyor ki, görevimiz, sosyal-demokrasinin görevi, **kendiliğindenliğe karşı savaşmak**, işçi sınıfı hareketini burjuvazinin kanatları altına sokmak yolundaki bu kendiliğinden **trade-unioncu** çabadan **uzaklaştırmak**, ve devrimci sosyal-demokrasinin kanadı altına sokmaktır."*
(Lenin, "Ne Yapmalı?", sayfa 54, Sol Yayınları)

İŞÇİDEN, fabrikadan, sendikadan söz etmeyi tasarladığımız makalemize, Lenin yoldaşın 1902'de yazmış olduğu bu sözlerle başlamak bize çok önemli görünmektedir.

Çok önemli görünmektedir diyoruz, çünkü Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfının 12 Eylül 1980 askeri faşist harekatından sonra, 1987 yılında gerçekleştirilen Netaş, Deri-İş, Migros grevlerinden günümüze kadar uzanan iktisadi mücadelelerine damgasını vuranın –daha önceki dönemlerde de olduğu gibi– ***"salt sendikacılık"*** olduğu çok açıktır.

İşçi sınıfı hareketinin özellikle faşist hakim sınıflar ve sendika ağalarının tüm çabalarıyla tutulmak istendiği alanın adı, salt iktisadi mücadele alanıdır. İşçi sınıfı verili süreçteki mücadelesi içinde, yer yer bu alanın sınırlarını zorlamış, siyasi talepleri dile getirmişse de, bu mücadeleler genel sınıf çizgisi üzerinde yön kazanamamış, bir üst aşamaya, politik mücadelelere dönüşememiştir. İleri sürülen politik talepler de hep düzen çerçevesi içindeki reform talepleri olmuştur.

Bunun böyle olmasında, gerektiğinde işçinin karşısına topu-tüfeğiyle çıkan faşist hakim sınıfların devletinin ve onların uşağı sendika ağalarının önemli rolleri olduğu gibi, işçi sınıfının kendiliğinden mücadelesine vecd içinde bakarak secde eden oportünist-revizyonist cephenin rolü de büyüktür. Onlar ne idüğü belirsiz, deliye hergün bayram misali hiç dillerinden düşürmedikleri "Genel grev!" şiarlarıyla işçi sınıfı hareketinin –en basit tanımıyla– kuyrukçuluğunu yapmakta, çıkardıkları gazete ve dergilerde işçi sınıfının iktisadi eylemliliğine ilişkin çarşaf çarşaf yazılar yazarken, hareketi bir adım ileri götürecek çözüm önerileri bile sunamamaktadırlar.

Bolşevikler bu gerçeklerin bilincinde olarak, işçi sınıfını burjuvazinin kanatları altından çıkarmak hedefiyle ve daha ileri adımlar atmak için; iktisadi mücadelelere ustaca önderlik etme, bunları politik mücadelelere dönüştürme görevlerini en iyi şekilde yerine getirmelidirler.

"Kapitalist toplum düzeninde grev savaşımının sonal hedefi, devlet aracının yıkılması, varolan sınıfsal devlet egemenliğinin yıkılmasıdır." (Lenin/ak-

taran Losovsky, "Sendikalar Üzerine I" İnter Yayınları, sayfa 96)

Faşist Türk devletinin yıkılması, işçi-köylü devrimci-demokratik diktatörlüğünün kurulması ve durmaksızın sosyalizme ilerlenmesi görüşlerini sürekli savunan Bolşevikler, işçi sınıfı hareketi üzerine çeşitli dönemlerde kaleme aldıkları yazılarda, grev savaşımlarının sonal hedefine ulaşabilmesi için bugünden yapılması gerekenlere, işçi sınıfı hareketinin boyutlarına, çeşitlenen mücadele biçimlerine, olumlu ve olumsuz yanlarına dikkat çekip, çözümler üretmeye çalışmalarının yanında, somut olarak sınıf içinde çalışan yoldaşlarına yol göstermeye de çalıştılar...

Bu yazımızda, 1 Mayıs kutlamaları da içinde olmak üzere 1993'ün ilk beş aylık kesitinde, işçi sınıfı hareketinin mücadelesinden önemli örnekleri ele alıp, sınıfın ortak sorunlarını, mücadele açısından ortak özelliklerini tespit etmek ve gelmekte olan mücadele dolu günlere ilişkin görüşlerimize yer vermek istiyoruz.

METAL VE MADENCİLİK GİBİ ANA SANAYİ DALLARINDAKİ GELİŞMELER

İktisadi savaşımda metal ve madencilik gibi iş kolları, hem işçi sayısının yoğunluğu ve hem de mücadelenin genel sınıf çizgisi üzerinde yön alması halinde burjuva devlete en büyük zararın verdirilebileceği ana sanayi alanları olarak önem kazanmaktadır.

• Metal iş kolu

1993'ün ilk beş ayında belli bir hareketliliğin yaşandığı bu alanda, sendikalar toplu iş sözleşmeleri için patronlarla masaya oturdular.

Ocak ayı içinde Maret, Gima, ME SS patronlarıyla masaya oturan TÜRK-İŞ üyesi Türk Metal-İş Sendikası, bağımsız Otomobil-İş Sendikası ve HAK-İŞ üyesi Özçelik-İş Sendikası temsilcileri, 1 Eylül 1992'den geçerli olmak kaydıyla birinci yılın ilk altı ayı için %40, ikinci altı ay için %38; ikinci yıl için ise %25-30 arası ücret "zammı" na imza attılar.

Sınıf bilinçli işçilerin, sendikacılar bizi sattı diyerek tepkilerini dile getirdikleri bu anlaşma, ilk olarak Türk Metal-İş Sendikasının imzalamasıyla yürürlüğe girdi. Ardından Otomobil-İş ile Özçelik-İş, *"Türk-Metal imzaladı, biz de imzalamak zorunda kaldık"* gerekçeleriyle, –sanki biri imzaladığında, diğeri de bunu kabullenmek zorunda imiş gibi– aynı anlaşmaya imzalarını bastılar. Bu işletmelerde işçilerin kendi seçtikleri grev ve mücadele komiteleri olmuş olsa, böyle bir durumda yetkili sendikalardan birinin işçileri sattığını gördüğünde diğer sendikaların aynı anlaşmayı imzalamamalarını dayatabilir, bu sendikanın altına imzasını bastığı ücret zammını yeterli bulmayan sendika üyelerini de harekete geçiren, bu alanda tutarlı bir grevle patronu yeniden toplu sözleşme masasına oturtan eylemliliklere girebilirdi. Bunun yapılabilmesi için ama işçiler arasında bu görüşlerin propagandasını yapmak, örgütlenmek ve örgütlemek için tüm güçler yoğunlaştırılmak zorundadır.

Metal sektöründeki sorunlardan biri, işten atılmaların yoğun olarak yaşanmasıdır. 1992 yılında MESS'in sayılarına göre 30 bin işçi işten atılmıştır! İşten atılmalara ilişkin olarak, iş sözleşmelerinde yer alan maddeler göstermelik olmaktan öte bir fonksiyona sahip değildir ve patronlar işlerine geldiği gibi kitlesel işten atmayı sürekli gündemde tutmaktadırlar. Sendikaların bu konudaki eylemi eylemsizliktir!

Mart ayı sonlarında, İskenderun ve Karabük Demir Çelik Fabrikaları'nda çalışan 22 bin işçiyi kapsayan toplu sözleşme görüşmeleri gündeme geldi. Kamu İktisadi Teşekkülü (KİT) olarak adlandırılan bu devlet işletmelerinde örgütlü sendika, HAK-İŞ üyesi Özçelik-İş Sendikasıdır. Toplu iş sözleşmesinin imzalanması için 5 aydır görüşmeler sürmesine karşın, herhangi bir sonuç alınamamıştır. İşçiler toplu sözleşmenin çıkmaza girmesini protesto etmek amacıyla, 26 Mayıs'ta Karabük'te ve 28 Mayıs'ta ise İskenderun'da fabrikalarının önünde mitingler düzenlediler. Özçelik-İş Sendikası'nın verdiği bilgiye göre, işçiler Mayıs'ın son günlerinde, olası bir grev öncesinde çeşitli eylemlilikler yürütecekler. Karabük ve İskenderun'da 8 Haziran'dan sonra işi yavaşlatma eylemi de olabilir.

• Madencilik iş kolu

Devletin patronluk yaptığı "Türkiye Taşkömürü Kurumu" [TTK] ve "Türkiye Kömür İşletmeleri"nde[TKİ] çalışan 28 bin maden işçisi, 6 Ocak'ta toplam 10 yerleşim alanında iş bıraktı, ocaklardan çıkarak miting alanlarına yürüme, mitingler şeklinde çeşitli eylemler düzenlediler. Eylemlere devletin kolluk kuvvetlerinin yer yer müdahalesi ve gözaltına alınmalar eşlik etti. 7 Ocak'ta da 13 bin maden işçisinin katılımıyla Ankara'da bir protesto yürüyüşü gerçekleştirildi.

Bu eylemlerin nedeni, altı aydır 80 bin işçiyi ilgilendiren toplu iş sözleşmelerinin gündemde oluşuydu. Sonuçta, bu sektörde yetki sahibi olan TÜRK-İŞ üyesi Genel Maden-İş Sendikası ve Türkiye Maden-İş Sendikası –önce %167 ücret zammı talebiyle patronların karşısına gelmelerine rağmen– %86'ya imza atarak masadan kalktılar. Toplu iş sözleşmelerinde Genel Maden-İş Sendikası, başkan Şemsi Denizer tarafından temsil edildi.

Türk-İş Genel Sekreteri ve Genel Maden-İş Başkanı olan bu zat ve altı arkadaşının, 1990 Zonguldak maden işçilerinin grevi sırasında yurtiçi ve dışı parasal yardımları usulsüz kullandıkları gerekçesiyle yargılanmalarına Zonguldak 1. Asliye Ceza Mahkemesi'nde başlandığını, buraya eklemek istiyoruz.

Nisan ayı sonlarında ise, Türkiye Maden-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Etibank Karadeniz Bakır İşletmeleri ve Eski Çeltek işyerlerinde çalışan toplam 9 bin işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi görüşmeleri başladı.

Madencilik iş kolunda, özellikle de kömür çıkarımının güya çok masraflı olduğu ve benzeri gibi gerekçelerle kömür ocaklarının kapatılmaları veya özelleştirilmeleri tartışmaları sürekli gündemde tutulmaktadır. Bu iş kolunda da iş güvencesi, taleplerin en önünde yerini almak zorundadır.

Metal, maden, çimento, tekstil, kağıt, cam, vb. gibi devletin patronluk yaptığı KİT'lerin özelleştirilmesi sonucu olarak, 150-200 bin işçinin işten çıkartılacağı bilgileri bizzat hükümetin açıklamaları içinde yer almaktadır. 4-5 yıldır gündemde olan KİT'lerin özelleştirilmeleri kapsamında, örneğin 1992 yılında, çimento fabrikalarında çalışan 7885 işçiden 2650'si işten çıkartılmıştır. Sınıf bilinçli işçiler gelmekte olan bu gelişmelere karşı, daha şimdiden önlemler almak zorundadırlar.

İş güvencesinin bu durumda olduğu madencilik sektöründe, iş kazaları ve işçi sağlığının durumu da bundan iyi değildir. 1992'de 263 maden işçisinin katledildiği Zonguldak'daki "grizu faciası"nın ardından daha bir yıl geçmeden, maden işçileri bu yılın Mart ayında TTK-Karadon-Kilimli Kömür Ocağı'nda yeni bir faciadan kıl payıyla kurtuldular. Sorumluların "kömürtozu patlaması" olarak adlandırdıkları büyük bir göçük sonrasında, 65 işçi mahsur kaldıkları kuyulardan ancak 3-4 saat sonra kurtarılabildiler. Bu olay, kamuoyundan uzun süre sak-

lanmaya çalışıldı!

İşçiye ve onun sağlığına verilen değerin ne olduğunun en açık görüldüğü bu iş kollarında, iş güvenliği ve işçi sağlığı, taleplerin başında yer almak zorundadır.

DOKUMA, GİYİM EŞYASI VE DERİ İŞ KOLLARINDAKİ GELİŞMELER

Teknolojik gelişme, üretim kapasitesi ve ihracat verileri açısından ele alındığında, özellikle dokuma ve giyim sanayisi, ülkemizde en ön sırada yeralan iş kollarındandır. Bu alanda 1993'ün ilk 5 ayı; hareketli geçmesine karşılık, işçilerin iktisadi açıdan sürekli olarak zararla çıktığı toplu sözleşmeleri beraberinde getirmiştir.

Bu iş kolları aynı zamanda taşeronluk uygulamasının en yoğun olduğu alanlardandır ve salt tekstil iş kolunda sendikalı işçi sayısı temel alındığında, 1992 yılında 160 bin sendikalı işçiden 80 bini taşeronlaştırma yoluyla işten atılmıştır. İşten atılan Teksif üyesi işçilerin sayısı 65 bin olarak verilmektedir. Deri iş kolunun ayakkabı sektöründe de sayıları 10 bini aşan işçi, işten atılmıştır.

• Dokuma ve giyim eşyası iş kolu

Bu alanda, bir-iki bağımsız küçük sendika dışta tutulduğunda, 220 binin (1990 sonu itibariyle) üstünde üyesi bulunan ve "yetki" sahibi olan sendika Teksif'dir ve başkanı, eski TÜRK-İŞ başkanı olan Şevket Yılmaz'dır! Sendika ağası Ş. Yılmaz ve arkadaşları bu yıl içinde kendi imzaladıkları sözleşmeler için *"ücret artışları enflasyon düzeyini aşamadı."*(!) *(Bkz. Cumhuriyet, 7.3.1993; Milliyet, 9.3.1993, Gerçek, 6.3.1993)* demektedirler.

Şubat sonu-Mart başı arasında kalan dönemde, Teksif, bir dizi irili-ufaklı tekstil işletmesinde çok düşük ücret zamlarına imza bastığından ötürü, işçilerin tepkilerini üzerine çekti; işçiler yer yer sendika şubelerini işgal ederken, şubede bulunan bazı sendikacıları da hırpaladılar ve dövdüler!

Tekstil iş kolunda, işçi sayısının yoğunluğu bakımından önemli bir yeri olan ve yine devletin patronluk yaptığı KİT'lerden Sümerbank'ta da toplu sözleşme görüşmeleri gündemde idi. 35.620 Sümerbank işçisini doğrudan ilgilendiren toplu sözleşme görüşmelerinde, sendikalar, 1992 yılında kağıt ve metal iş kollarındaki anlaşmalarda olduğu gibi, birinci altı ay için %50, ikinci ay için %48 ücret zammı talep ettiler.

Sümerbank'taki toplu sözleşme görüşmelerinde, Teksif 25423, Tezkoop-İş 126 ve Deri-İş Sendikası da 2557 işçiyi temsil ediyordu. Sümerbank'lı işçiler, 1992 Ekim'inden beri sürmekte olan toplu sözleşme görüşmelerini etkilemek için, çeşitli eylemler gerçekleştirdiler. 22 Şubat'ta İstanbul Sümerbank'ta 1318 işçi bir saat üretimi durdurdu. Daha sonra yürümek isteyen işçilere polis coplarla saldırdı. Aynı gün Manisa Sümerbank'lı 1000 işçi yürüyüşe geçmek istedi; ancak polis zoruyla durdurulabildiler.

Görüşmelerin uzadıkça uzadığı bir noktada, Mart ayı başında Tezkoop-İş, 126 üyesi ile greve başladı. Hemen ardından, 25 bin işçi adına Teksif ve Deri-İş Sümerbank'ta grev kararı aldılar. Fakat Sümerbank'ta Nisan ayı başında anlaşma sağlandı, yani sendikacılar işçileri sattılar. Çünkü işçilere sağlanan zam %30'da takılıp kalmıştır. İşçileri bıktırıp, onların mücadele azimlerini törpüleyen bu toplu sözleşme görüşmeleri, anlaşma sağlandığında, 6 aydan beri sürmekteydi. Toplu sözleşme belki sendika açısından halledildi, fakat işçinin sorunu bitmedi, bitmiyor. Sümerbank'ın Adana'daki Pamuklu Dokuma Müessesesi'nde çalışan 1000 işçi, 8 aydan beri toplu sözleşme farklarını alamadıkları ve iki ikramiye ile son maaşları verilmediğinden ötürü 21 ve 22 Mayıs günleri, Teksif'ten bağımsız olarak yaklaşık üçer saat süren işyerinde oturma eylemleri gerçekleştirdiler. Teksif, somut olarak bu eylemlilik sürecinde işçileri yatıştırmaktan başka bir şey yapmadı.

• Deri iş kolu

1987 yılında Deri-İş Sendikası üyesi 3500 işçinin 129 gün boyunca İstanbul-Kazlıçeşme'de sürdürdükleri grev mücadelesinin başarıyla sonuçlanışı, sınıf bilinçli işçilerin unutmadıkları iktisadi mücadelelerden biridir. Deri iş kolu, yüzlerce irili-ufaklı işletmeden oluşan yapılanması itibariyle çok dağınık bir yoğunlaşma gösteren ve bu dağınıklıkla da doğru orantılı olarak sendikal örgütlenmenin en zayıf olduğu iş kollarından biridir. Bu iş kolunda 370 bin işçi çalışmaktadır. Deri-İş'in sayılarına göre, bu 370 bin deri işçisinden sadece 14 bini sendikalıdır ve ancak 48 bini sigortalı olarak çalışmaktadır.

Deri iş kolunun yoğun faaliyet sürdürdüğü alanlardan biri olan İstanbul-Kazlıçeşme'deki işyerlerinin İstanbul Anakent Belediyesi tarafından kaldırılıp, Tuzla'ya taşınması kararıyla birlikte, deri patronları bunu fırsat bilerek, sendikalaşmaya ve sendikal faaliyete darbeler indirebilecekleri hesaplarıyla –belki de 1987'nin intikamını da almak için– işçileri çıkarmak istediler. Buna karşı işçiler direnişe geçtiler ve çoğu durumda patronların heveslerini kursaklarında bıraktılar. Deri-İş üyesi işçiler, sendikal örgütlenmeyi birçok zorluğa karşın sürdürmekteler.

Deri iş kolunda diğer bir yoğunlaşma alanı ise Çorlu'da bulunmaktadır. Çorlu'da 90 tabakhane, 13 konfeksiyon ve 3 ayakkabı üretimi yapan işletme vardır. Bu işyerlerinde toplam 8 bin işçi çalışmakta ve bunlardan sadece 500'ü sendikalı iken, ancak 2 bini sigortalıdır! Çorlu'da sendikal örgütlenme mücadelesi sürüyor. Fakat bu mücadeleler çok cılız. Bir de bunlar yetmiyormuş gibi deri patronlarının

İşçilerin protestosu...

Sümerbank A.Ş.'de çalışan Deri-İş sendikası üyesi işçiler, toplu sözleşme farklarının ve maaşlarının ödenmemesi üzerine yürüyüş yaparak durumu protesto ettiler...

devletin polisi ve jandarmasıyla birlikte tezgahladığı oyunlar var. Mayıs ayı ortalarında, Deri-İş'e üye oldukları gerekçesiyle, 7 işyerinde toplam 141 işçi işten atıldı. Arkadaşlarının işten atılmalarını protesto etmek için 6 işyerinde direnişler başladı ve işçiler diğer sendikal örgütlenmeyi başardıkları 8 işyerinin de direnişe katılacağını belirtiyorlar...

• Humanic

Deri iş kolunda yürütülen iktisadi mücadeleler içinde HUMANIC grevine değinmeden geçmek mümkün değil! Avusturya'da ayakkabı branşında önde gelen ve Avrupa'nın sayılı ayakkabı tekellerinden biri olan "Leder & Schuh AG" (Deri ve Ayakkabı Anonim Şirketi) tekelinin Çorlu'daki HUMANIC ayakkabı fabrikasında neredeyse bir yıla yakın süre devam eden bir grev mücadelesi yaşandı. 1992 Şubat'ından beri sürmekte olan toplu sözleşme görüşmelerini, 1 Haziran 1992 tarihinde ilan ettiği lokavtla kapatan HUMANIC patronu, çalıştırdığı işçilerin hemen pes edeceklerinden yola çıkmıştı. HUMANIC işçileri patronun lokavtına karşı, haklarını aramak için 22 Haziran 1992 tarihinde grev ilan ettiler, soğuk-sıcak demeden, polis-jandarma tehditlerine, gözaltına alınmalara, mahkemelere rağmen aylarca direndiler, haklı davalarını tutarlı bir şekilde savundular. Bu süreç içinde, HUMANIC patronunun "anavatanı" olan Avusturya'da da içinde devrimci güçlerin yer aldığı bir dayanışma komitesi bağış kampanyası açtı ve HUMANIC işçilerinin grevini kamuoyuna tanıttı.

Bu grev mücadelesinin önemini bir kaç noktada toparlamak mümkün: Başarıya ulaşması durumunda, Çorlu'da deri iş sektöründe örgütsüz çalışan 5-6 bin deri işçisinin sendikal örgütlenmesini beraberinde getirebilecekti. 325 işçinin çalıştığı fabrikada, sendika üyesi olan 280 işçinin katılımıyla süren bu grev, 12 Eylül sonrasının en uzun süreli üç grevinden biri olmakla da önem kazanmaktadır. HUMANIC grevinin en önemli yanı ise, bu grevin kadın işçilerin ellerinde gelişen, büyüyen bir grev olmasıdır. Deri-İş Sendikası üyesi olan 280 işçiden 270'i kadın işçiydi. Onlar herşeye rağmen bir bayrak kaldırdılar ve Çorlu'da yazılabilecek bir destanın girişini yaptılar.

Onlardan biri, Deri-İş Sendikası'nın 24. olağan genel kuruluna delege olarak katıldığında şunları söylüyordu: *"İşçilik yaşamıma başladıktan sonra insanların sömürüldüğünü gördüm. Bir kadın işçi olarak kadınların daha katmerlice sömürüldüğünün bilincine vardım. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü çalışmaya başlayınca öğrendim ve fabrikamda bulunan diğer işçi arkadaşlarım ve sendikamla birlikte kutlamaya devam ediyoruz. ... Biz kadınlar olarak politika da yapmalıyız. Ancak bunları yaparken düzenin dayattığı sermayeyi koruyan politikayı değil, işçi sınıfının lehine olan politikayı yapmamız gerekir."*

"Leder & Schuh AG" tekeli, Mayıs sonunda HUMANIC'i kapatma kararı aldı. Grevci işçiler, Deri-İş ile patronun anlaşması sonucu olarak işten çıkartılma tazminatı alacaklar. Avusturyalı patron, fabrikası için müşteri de buldu ve grevci işçiler işsiz kaldılar. Ama bu 270 kadın işçi, doğru olanı yaptılar, direndiler ve mücadelede çok şeyler öğrendiler. Şimdi önemli olan, bu ilki daha da ileri götürmektir!

FİSKOBİRLİK GREVİ

"Fındık Tarım Satış Kooperatifleri" adıyla, 62 kooperatife bağlı 217 bin fındık üreticisinin ortaklığıyla 1938 yılında kurulmuş olan FİSKOBİRLİK'te, tarihindeki ilk grev gerçekleşti.

HAK-İŞ'e bağlı Öz Gıda-İş Sendikası'nın yetki sahibi olduğu 6 il ve 14 beldede bulunan 14 fabrikada, 2215 işçi 19 Şubat'ta greve çıktı. Birlik yönetimiyle 7 aydan beri sürmekte olan toplu sözleşme görüşmelerinden sonuç alınamayınca işçiler grev kararı aldılar. FİSKOBİRLİK'in greve çıkan işçilerinin hemen hepsi yaşları 17 ile 60 arasında olan kadın işçilerdi. Grevin ilan edilmesiyle birlikte örgütlü oldukları alanlarda çeşitli eylemler yaptılar, Giresun'da ve Düzce'de yürüdüler.

22 Şubat'ta yine hemen hepsi kadın 1500 işçi Ankara'ya geldiler. Burada çeşitli bakanlıkların önünde mitingler ve bir dizi başka eylemler düzenleyip haklı taleplerini dile getirdiler. Örneğin 24 Şubat'ta "Sanayi ve Ticaret Bakanlığı" önünde yaptıkları eylemde, polisin saldırısı sonucu üç kadın işçi hastanelik oldu. Daha sonra 1500 işçiden 200'ü Ankara'da kaldı ve bir ay boyunca eylemler gerçekleştirdiler.

Dönen işçilerin çoğunluğu kendi bölgelerinde eylemlerini sürdürürken, FİSKOBİRLİK'li kadın işçiler de Ankara'da mücadelelerinin propagandasını yürütüyorlardı. Ve onlar, –belki de çoğu ilk kez– 8 Mart'ı Ankara'da kutladılar. 22 Mart'ta Ankara'dan çalıştıkları alanlara geri dönüp, 31 Mart'ta yeniden başlayacak olan toplu sözleşmeye kadar greve devam dediler. Bu arada FİSKOBİRLİK patronları, grevi kırmak amacıyla, fındık kırma işini taşeron firmalara yaptırınca, işçiler mahkeme kararıyla üretimin durdurulmasını da sağladılar.

FİSKOBİRLİK grevi, işçi ve emekçi kadınların rolünü ve gücünü pratikte mücadele içinde göstermesi açısından önem taşıyordu.

BELEDİYE İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ

1993 yılının ilk beş ayı, belediye işçilerinin oldukça hareketli, mücadeleci ve yer yer militan eylemliliklerine sahne oldu. Belediye işçilerinin bu süreçteki mücadelesini; ülkenin hemen her beldesindeki genel eylemlilikleri, 5 Mayıs'taki ülke çapında iş bırakma eylemleri ve Kağıthane Belediyesi'nde işten atılan 340 işçinin mücadelesi noktalarında ele almak gerekiyor.

Belediyelerde yetki sahibi olan sendikalar, TÜRK-İŞ üyesi Belediye-İş Sendikası ile HAK-İŞ üyesi Hizmet-İş Sendikası'dır.

• Belediye işçilerinin bütün ülke çapındaki eylemliliğinin örneklerini aktarırken, 1 Kasım 1992 yerel yönetim seçimlerinden İstanbul'daki 6 belediyeden 4'ünde seçimleri kazanarak çıkan Refah Partisi'nin işbaşı yaptıktan sonraki uygulamalarına özellikle değinmek gerekiyor. RP işbaşı yaptığı bu belediyelerde, "adil düzen"inin gerekleri çerçevesinde bir temizlik harekatı başlattı ve 900 işçiye –işten atılmadan başka anlama gelmeyen– kadro vermeyeceğini açıkladı. Bunun üzerine Bakırköy, Güngören, Bağcılar ve Bahçelievler belediyelerinde çalışan 2 bin işçi yılbaşında işbıraktılar. Çok geçmeden bu kez, yine RP'li olan bir belediyede, Kağıthane Belediyesi'nde, 11 Ocak'ta 400 belediye işçisi işten atıldı.

Belediye işçilerine karşı yapılan bu saldırıları protesto etmek amacıyla Kağıthane, Güngören, Tuzla, Bahçelievler, Çekmece belediyelerinde çalışan işçiler, 13 Ocak'ta Taksim'deki RP binasına doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüşü engellemek isteyen polisle çıkan sürtüşmelerde onlarca işçi gözaltına alındı. Bu belediyelerde çalışan işçiler en aşağı 12 milyon lira alacaklı olduklarını belirtiyorlardı!

Belediye işçilerinin genel olarak toplu sözleşmelerden doğan haklarını alamamaları veya belediyelerde "para yokluğu" nedeniyle(!) aylıklarının ödenmemesinden ortaya çıkan bu alacaklı olma durumlarını, bazı belediye başkanlarının aylıklarıyla karşılaştır-

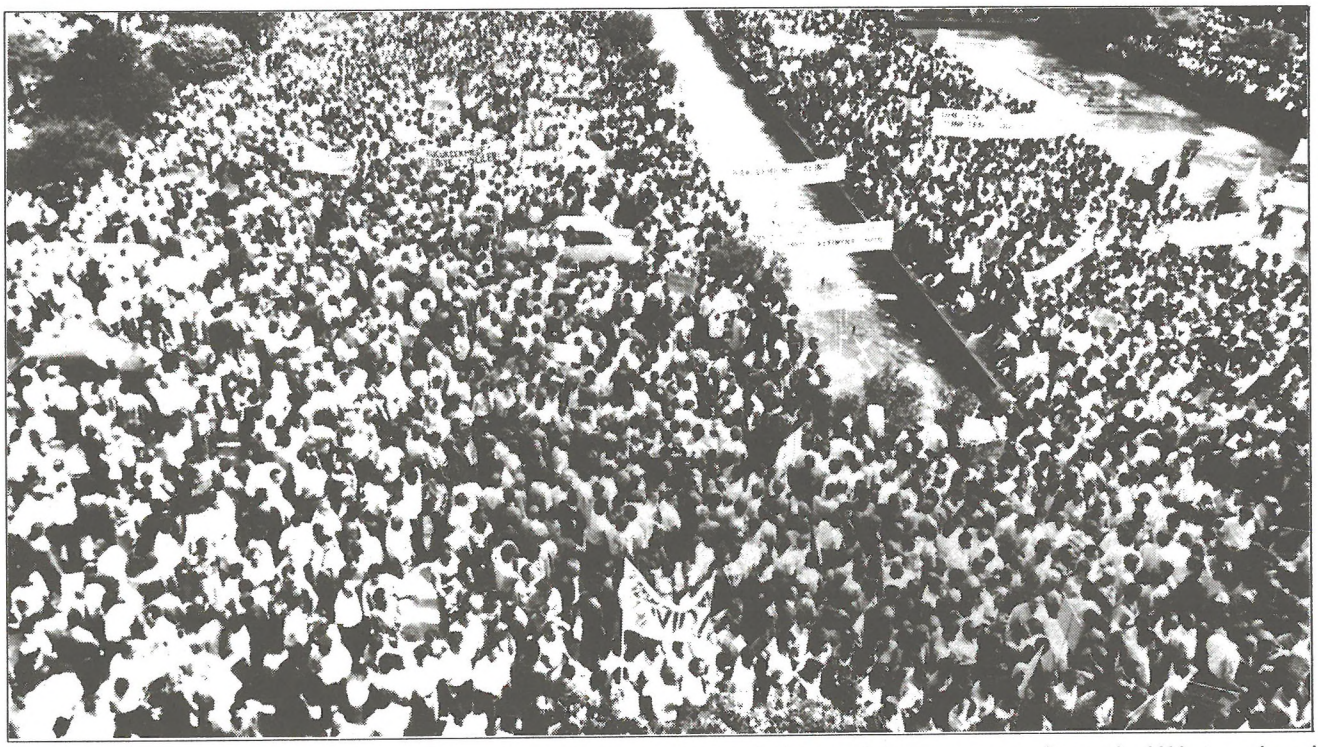

Belediye işçileri... *1993 yılının ilk beş ayı, belediye işçilerinin oldukça hareketli, mücadeleci ve yer yer militan eylemliliklerine sahne oldu.*

malı olarak ortaya koyduğumuzda, belediye işçilerinin durumunu anlamak çok kolaylaşacaktır. Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı SHP'li Murat Karayalçın 61 milyon 45 bin (61.045.000 TL) lira ve İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı SHP'li Nurettin Sözen 55 milyon 178 bin (55.178.000 TL) lira aylık maaş almaktadırlar. Fakat belediye işçilerine maaş ödemeye para bulunamamaktadır!

Belediye işçilerinin İstanbul dışındaki eylemliliklerinden biri, RP'nin "kalesi" olan Konya'da yaşandı. Toplu sözleşme görüşmelerinde Konya Belediyesi'nin karşısında, yetkili sendika olarak HAK-İŞ üyesi Hizmet-İş Sendikası oturuyordu. Anlaşma sağlanamaması üzerine, 22 Şubat'ta 3500 belediye işçisini kapsayan bir grev kararı alındı.

Fatma Girik'in patronluk yaptığı Şişli Belediyesi'nde çalışan 1200 işçi, ücret zammı farkları ödenmediğinden 4 Mart'tan itibaren direnişe geçtiler. İşçilerin alacağı 12 milyar 737 milyon lira tutarında! Maltepe Belediyesi'nde çalışan 450 işçi, yine aynı gün 1992 yılından kalan sözleşme farkları, ikramiye ve çeşitli yardım paraları ödenmediğinden bir yürüyüş yaptılar. Belediye işçilerinin herbirinin ortalama 20 milyon lira alacağı var!

Mart ayı içinde Mersin ve Adana-Yüreğir belediyelerinde de işçilerin alacaklarının ödenmemesi yüzünden çeşitli eylemlilikler yaşandı. Mersin Belediyesi'nde çalışan 5 bin işçi, 1991 yılından beri ödenmeyen toplam 100 milyar lira tutarındaki alacaklarının ödenmesi talebiyle 9 Mart'ta süresiz iş bıraktıklarını açıkladılar. Yüreğir Belediyesi'nde ise işçiler alacaklarının ödenmesi talebiyle oturma eylemi gerçekleştirdiler.

Mayıs ortasında, İstanbul'da Beykoz, Fatih, Küçükçekmece ve Beyoğlu belediyelerinde çalışan binlerce işçi, alacaklarının ödenmesi talebiyle direnişe geçince, boyalı basın yine "pislik!", "çöpdağları" diye haykırmaya başladı!

● TÜRK-İŞ ve diğer sendikalar, DYP-SHP koalisyon hükümetinin işbaşına gelişinin 500. gününe denk gelen Nisan ayında sorunlarına dikkat çekmek amacıyla ve açıkça desteklediklerini hükümeti "uyarmak"(!) kaygılarıyla çeşitli eylemlilikler yapacaklarını açıklamışlardı. Bu çerçevede, Belediye-İş Sendikası da 20 Nisan'da belediye işçilerinin tüm ülke çapında iş bırakma eylemi yapacaklarını ilan etmişti. Bu eylemler, Turgut Özal'ın 17 Nisan'da ölüşü nedeniyle, sendika yönetim kurulunun "yanlış anlaşılır"(!) gerekçesiyle ertelendi.

Belediye-İş Sendikası, cumhurbaşkanlarının vefatı nedeniyle(!) erteledikleri iş bırakma eylemini 5 Mayıs'ta, tüm ülke çapında —400 belediyede— yapacaklarını açıkladı. Sendika Yönetim Kurulu'nun verdiği bilgiye göre, sözü edilen 400 belediyede çalışan 100 bin belediye işçisinin iş bırakması bek leniyordu. İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Mersin, Malatya ve Diyarbakır'ın yanısıra bir dizi belediyede işçiler yürüyüşler, oturma eylemi, mitingler ve açlık grevine başlama gibi eylemlilikler gerçekleştirdiler. Ancak bir günlük iş bırakma eylemi, sendikanın bildirdiği gibi 100 bin değil, 35 bin belediye işçisinin katılımı ile gerçekleştirilebildi.

Bir dizi alanda iş bırakma eylemi sönük ve pasif geçerken, İstanbul ve Ankara'daki eylemlerde, belediye işçileri özellikle Kağıthaneli arkadaşlarıyla dayanışma içinde olduklarını belirten çeşitli sloganlar attılar. Ankara'daki eylemde, Kağıthane Belediyesi'nde işten atılan işçilerin Ankara yürüyüşleri ile, Ankaralı belediye işçilerinin eylemi birleştirilmek isteniyordu. Polis güçleri, Kağıthaneli 120 işçinin 2000 eylemci ile birleştiğini gördüğü noktada, diğer dayanışmacı işçilerin onlara katılmasını zorla engelledi.

● Kağıthane Belediyesi'nin RP'li başkanı, 11 Ocak tarihinde 340 belediye işçisinin işine son verdi. Belediye Başkanı, 1992 Aralık'ında Kağıthane'deki temizlik işlerini "Metrotem Temizlik Şirketi" adlı taşeron bir firmaya devretmişti. Bu durumda 340 işçisine gösterecek iş kalmamıştı. Bu işçiler de gitsinlerdi! Kağıthaneli belediye işçileri "adil düzeni"nin Kağıthane'deki bu temsilcisine karşı, direnmenin tek doğru yol olduğunu gördüler.

Direnişe başlayan işçiler, ilk olarak 13 Ocak tarihinde, diğer RP'li belediyelerde çalışan işçilerle birlikte Taksim'de RP parti binası önünde eylem yaptılar. Polis'in saldırdığı bu eylemde, onlarca yaralı ve onlarca tutuklama oldu. Direniş devam etmeliydi!

26 Şubat'ta İstanbul belediye işçileri 1 günlük iş bırakma eylemi yaparak, Kağıthaneli belediye işçileri ile dayanışmalarını gösterdiler. 5 bin işçinin katıldığı protesto mitinginde, *"Vur vur inlesin, adil düzen dinlesin!"* şeklinde, kendini salt RP ile sınırlayan sloganlar dışında, *"İşçiler elele genel greve!"*, *"İşçiyiz haklıyız kazanacağız!"* sloganları da haykırıldı.

İşten atılan 340 işçi, direnişlerinin ikinci ayında, Ankara'ya yürüme kararı aldılar. 120 işçi Ankara yürüyüşüne katıldı ve buna paralel olarak İstanbul'da da açlık grevi başlatıldı...

İşten atılanların geri alınmaları ve 2,2 trilyon alacaklarının ödenmesi talepleriyle direnişe geçen Kağıthaneli belediye işçilerinin Ankara'ya yürüyüşleri 23 gün sürdü. Burada çeşitli eylemler düzenleyen Kağıthaneli işçiler, Ankaralı belediye işçilerinden de destek aldılar. 5 Mayıs'ta tüm ülke çapında iş bırakma eylemini ortaklaşa gerçekleştirdiler. Ankara'da imza kampanyası, resim sergisi, ve diğer etkinlikleri sürdüren Kağıthaneli belediye işçilerinin İstanbul'daki arkadaşları açlık grevine devam ettiler. Açlık grevinin 15. gününde, Kamu Çalışanları Şubeler Platformu üyesi 100 kamu işçisi destek amacıyla Kağıthane'ye geldiler. Açlık grevinin yapıldığı Kağıthane İşçi Lokali'nden çıkıp belediye önünde basın açıklaması okumak üzere yürüyüşe geçmeleri polis tarafından engellendi. Ankara'da Güven Park'ta grev çadırı açan Kağıthaneli işçiler de açlık grevine başladılar. Açlık grevine 117 işçi katılıyor. Kağıthaneli belediye işçileri, *"Direnişimiz haklıdır, mücadelemize devam edeceğiz!"* diyorlar.

5 aydır sürmekte olan bu direniş hareketi, bizzat kendi iş kolundan gereken desteği alamadı! Özal gibilerinin ölümüyle ülke çapında iş bırakma eylemlerini erteleyenlerin, Kağıthaneli belediye işçileri gibi herşeye rağmen tutarlı mücadele sürdürenlerin yoldaşı olamayacakları apaçıktır. Görevlerden biri de, gereksinimi duyulan dayanışmayı örgütlemektir...

DİĞER BAZI İŞ KOLLARINDAKİ GELİŞMELER

● 8500 işçinin çalıştığı KİT'lerden biri olan SEKA'da yılbaşında hareketli günler yaşandı. 18 Ağustos 1992 tarihinden beri toplu sözleşme görüşmelerinin sürdüğü SEKA'da işçiler anlaşma sağlanamaması halinde 15 Ocak 1993'de greve çıkacaklardı. Anlaşma sağlandı, ancak yeni dönem toplu sözleşme görüşmelerinin de Mart'ta başlaması gerekiyordu. Selüloz-İş Sendikası'nın yetki sahibi olduğu SEKA işyerleri daha bir çok mücadelelere gebe. Mayıs ayı ortasında SEKA'nın İzmit tesislerinde 2300 işçinin çalıştığı fabrikanın üç ünitesi, İzmit tesislerinin özelleştirme kapsamında olduğu gerekçesi ile kapatıldı. Bu adımı ise, 400 işçinin zorunlu emekliye sevk edilmesi kararı izledi. Bu gelişmeleri de Selüloz-İş şaşkın şaşkın izledi...

● ŞİŞE CAM işyerlerinde yetkili olan Kristal-İş Sendikası, Şişe-Cam Grubuna bağlı 10 işyerinde 8 bin işçi için sürdürülen toplu iş sözleşmesinin tıkandığını; anlaşma sağlanmaması durumunda 21 Mayıs'da grevin başlayacağı açıklamasını yapmıştı. Bu arada İstanbul Cam Sanayisi'nden 200 işçi 27 Nisan'da greve başladı. Bu greve, Paşabahçe ve Topkapı Cam'da çalışan işçiler de 11 Mayıs'ta gerçekleştirdikleri ortak bir yürüyüşle destek verdiler. Daha sonra Kristal-İş ile patronlar arasında anlaşma sağlandı. 1 Ocak 1993'ten itibaren geçerli olacak olan anlaşmaya göre: Üç gruba bölünmüş olan cam işçilerinden, 1. grupta olanlar %60; 2. grupta olanlar %50; 3. grupta olanlar ise %33 oranında ücret zammı alacaklar.

Buradaki gruplamayı biraz açarsak, yine sendikaların patronlarla nasıl işbirliği içinde olduğu anlaşılacaktır. Adı geçen gruplandırmanın, işçiler arasındaki kalifikasyona bağlı olduğu düşünülmesin! Gruplamalar, "Türkiye Şişe ve Cam Fabrikaları" adı altında üretim yapan 10 işletmenin "kâr ve verimlilik" durumlarına bakılarak yapılmıştır. Buna göre, Trakya Cam, Kırklareli Cam, Topkapı Şişe ve Anadolu Cam işletmeleri diğer işletmelere göre daha fazla kâr getirdiklerinden, buralarda çalışan işçiler 1. grupta değerlendirilip %60 zam almışlardır. 2. grupta Çayırova Cam, Teknik Cam, Cam Elyaf, Cam İşleme, İnce Öğütme işletmeleri yer almakta olup, 1. gruba göre daha az kâr getirdiklerinden, burada çalışan işçiler %50 zam almışlardır. Paşabahçe işletmeleri ise en az kâr ettiği gerekçesiyle 3. grupta yer almış ve burada çalışan işçiler ise %33 zam almışlardır. Patronların —normal düşünebilen insanların gözüne baka baka— attıkları bu kazığı, Kristal-İş'in sendika bürokratları, *"işten çıkartılmaları önledik"*(!) gerekçesiyle kabul etmişlerdir. Toplu sözleşme sonuçları üzerine görüş belirten Şişe-Cam patronu Genel Sekreter Rüştü Bozkurt şunları söylemektedir:

"Uluslararası pazardaki rekabet güçleri, kişi başına yaratılan cirolar, kişi başına kâr, sermayenin verimliliği, diğer teknolojik yatırımların verimliliği gibi subjektif olmayan kriterlerle ölçülerek, üretici kuruluşlar bir kademelendirmeye tabi tutulmuştur. Sendika da bu konuda kendisine verilen bütün bilgileri değerlendirerek, kısa vadeli düşünme yerine iş güvenliğini esas alan uzun vadeli düşünce içinde olmuş ve sözleşmedeki kademeli ücret zammını kabul etmiştir."

Sendikanın kabul ettiği, esas olarak kapitalist toplumlarda işçiler arasında varolması gayet doğal olan rekabeti, rekabet hırsını arttırmaktan başka bir şey değildir. Kristal-İş'li sendika bürokratları altına imza attıkları bu anlaşma ile, gerçekte cam sektöründe, yani ***aynı bir iş kolunda*** üç çeşit sınıflandırmaya mensup işçinin var olduğunu kabullenmişlerdir. İşçi sınıfının birliği, dayanışması ve mücadelesinin dinamitlenmesine bundan daha iyi(!) bir örnek olabilir miydi?! Boyalı basının "Türkiye'de ilk kez!" diyerek, çığlık çığlığa sunduğu bu oyunlar, öncelikle sınıf bilinçli işçilere gösterilmelidir!

● İşçi sınıfı hareketinin mücadelesini doğrudan ilgilendiren ibretlik bir gelişmeyi, bizzat devlet eliyle yapılan bir grev kırıcılığını örneklemek istiyoruz. Bilindiği gibi Resmi Gazete, hükümet ve devlet işlerine ilişkin bilgilerin, —bu gazetede yayınlanmadan yürürlüğe giremeyen— yasaların, kararnamelerin yayınlandığı bir gazetedir. Resmi Gazetenin basımı, fonksiyonu gereği olarak da Başbakanlık Basımevi'nde yapılır. Başbakanlık Basım evi'nde Basın-İş Sendikası üyesi 194 işçi çalışmaktadır.

Burada da toplu sözleşme görüşmeleri, diğer iş kollarında olduğu gibi 5 aydan beri sürmekteydi. Görüşmelerin tıkanması üzerine, sendika 2 Mart ta greve başlama kararı aldı. Başbakanlık Basımevi'nin doğrudan patronu durumunda olan —bugünün Cumhurbaşkanı— Başbakan Demirel, Resmi Gazete'nin basım işini özel bir basımevine verdi. Grevin başlaması ve sürecinde Başbakan'ın çok açık şekilde grev kırıcılığı yaptığı; "yasadışı grev kırıcısı" olduğu, sendikanın iş mahkemesine başvurması üzerine onaylandı. Başbakanlık Basımevi işçilerinin 2 Mart'ta başlattıkları grev, Bakanlar Kurulu'nun başka matbaada bastırdığı Resmi Gazete'de yayınlanan bir kararla 6 Temmuz'a kadar ertelendi. Ertelenme kararı, iş mahkemesinin ka-

1 Mayıs 1993... *Hem faşist Türk hakim sınıflarının, hem de sendika ağaları ve bürokratlarının 1 Mayıs'ın özünü boşaltma çabaları; bayrak taşıtma ve istiklal marşını okutma hevesleri çoğu kez kursaklarında kaldı.*

rarından iki gün sonraya; grevin ikinci ayını doldurmasına rastladı! Birileri bir zamanlar, *"benim işçim, benim köylüm, ..."* ve saireden dem vuruyorlardı...

SENDİKALARDAKİ GELİŞMELER...

12 Eylül'de yasaklanan ve faaliyetine 11 yıldır izin verilmeyen DİSK'in, Askeri Yargıtay'ın 16.7.1991 tarihli "beraat" kararından sonra, sendikalar arası rekabet de hız kazandı. Bu yılın başlarında 24500 üyesi bulunan Laspetkim-İş Mart başında DİSK'e üye oldu. Tursan-İş Sendikası ile DİSK üyesi Oleyis Sendikası da DİSK çatısı altında birleşti. Dokuma ve giyim eşyası iş kolunda Teksif'in tekel olma durumu bozuldu. Onbinlerce Teksif üyesi işçi, yılın ilk beş ayında Teksif'in kendilerine karşı çevirdiği dolapları gördüğünde, Teksif'ten ayrılıp DİSK'e bağlı DİSK-Tekstil Sendikası'na geçtiler.

Sendikalar arasında tam bir alt-üst oluşun yaşandığı bu dönemde, Türkiye Maden-İş Sendikası ile Otomobil-İş Sendikası'nin, "Birleşik Metal İşçileri Sendikası" adı altında DİSK çatısı altında birleşme çalışmaları yürüttükleri kamuoyuna yansıtıldı. Birleşmenin gerçekleşip gerçekleşmediğine değinmeden önce; DİSK'in yeniden açılışıyla birlikte, 12 Eylül'de elkonulmuş olan mal varlığının ve nakit paralarının ne olduğuna ilişkin bilgi de vermek gerekiyor. Petrol-İş Sendikası'nın çıkardığı "1990 Yıllığı"na bir göz atıldığında, DİSK'in bankalardaki parası 59.179.936 dolar (okuması kolay olsun diye, açık yazalım: 59 milyon 179 bin 936 dolar! Evet dolar!) ve mal varlığı ise 466.176.842 dolar olarak açıklanmaktadır...

DİSK'in beraatla sonuçlanan davasından sonra, bu para ve mallar devlet tarafından yine DİSK yürütme kurullarına iade edilmiştir. Şimdi Maden-İş ile Otomobil-İş arasındaki birleşmede bunun ne rolü vardır diye sorulabilir. Biz söyleyelim: Maden-İş Sendikası, DİSK kapatılmadan önce, konfederasyon çatısı altında yeralan en güçlü sendikalardan biriydi. DİSK'in serbest bırakılmasıyla birlikte, onun da bankalardaki paraları ve mal varlığı iade edildi. Bir anlamda, tabanı olmayan ve fakat yöneticilerden oluşan zengin bir sendika ortaya çıktı. Maden-İş'in bankalarda 5.157.912 dolar parası ve 280.701.754 dolar değerinde de mal varlığı bulunuyordu. Birleşme sürecinde bu unsurun önemli bir rol oynadığını, yapılan birleşme kongresi çok açık bir şekilde gösterdi. Otomobil-İş sendikası delegeleri oybirliğiyle birleşmeden yana tavır alırlarken; Maden-İş sendikası delegeleri 4 oy farkla birleşmeyi reddettiler. Paralı Maden-İş Sendikası yöneticilerinin hareket noktası, ellerindeki parayı Otomobil-İş'e kaptırmak korkusudur. Aynı işkolunda faaliyet gösteren iki sendikanın birleşmesinin önündeki engel, evet sendika bürokratlarının da dini-imanı olan paradır. İşçi sınıfının birliği, dayanışması ve mücadelesi onlar açısından hiçbir değer taşımamaktadır.

1 MAYIS 1993

İşçi sınıfının gittikçe boyutlanan grev hareketleri, ülke çapında toplu iş bırakma eylemleri, yer yer sendikaların kontrolünden çıkan işçi sınıfı hareketinin eylemlilikleri, geniş emekçi halk yığınlarının huzursuzluğu ve Kürt ulusal kurtuluş hareketinin kazandığı boyutlar; faşist Türk hakim sınıflarının Newroz 1993'ten sonra, 1 Mayıs 1993'ün de "yasal" olarak kutlanılmasına "izin" vermelerini beraberinde getirdi.

Bu gelişmeyi gören sendika ağaları, 1 Mayıs'ı alanlarda kutlama yarışına girdiler. HAK-İŞ bile 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak ve "gerçek" 1 Mayıs'

ın nasıl olacağını göstermek istiyordu. TÜRK-İŞ tarihinde ilk kez alanlarda 1 Mayıs kutlaması gerçekleştirmek için resmi başvuruda bulundu. DİSK dahil hepsi 1 Mayıs'ı ortak kutlamak istiyorlardı. Sonra fakat bu ilkesizlerin arasına "ilkeler" girdi ve herbiri kendi başlarına örgütleyecekleri 1 Mayıs'lara diğerlerini davet eder oldular...

İstanbul'da DİSK ve TÜRK-İŞ'in resmi izin alarak "kutladıkları" 1 Mayıs'ta alınan önlemler şöyleydi: 16500 polis görevlendirildi. Bunların 17'si Emniyet Müdür Yardımcısı, 48'i Şube Müdürü ve 30'u Emniyet Amiri idi. Ordu birlikleri alarma geçirildi. Sendikacılarla, "güvenlik güçleri" elele çalıştılar. Taksim alanına ise, Atatürk'lerine saygı duruşunda bulunmak ve çelenk koymak üzere gelen sendika ağaları dışında kimse bırakılmadı. 1 Mayıs, İstanbul dışında Ankara, İzmir, Mersin, Zonguldak, Kırşehir, İskenderun, Dersim, Sivas-Divriği ve Çorum' da resmi izinlerle alanlarda kutlandı. Diyarbakır ve Adana'da ise yasaktı!

Hem faşist Türk hakim sınıflarının, hem de sendika ağaları ve bürokratlarının 1 Mayıs'ın özünü boşaltma çabaları; bayrak taşıtma ve istiklal marşını okutma hevesleri çoğu kez kursaklarında kaldı. TÜRK-İŞ'in Abide-i Hürriyet'teki mitinginde konuşma yaptırdıkları bir "işçi"nin ağzından, işçi sınıfına gerçek amaçlarını açıkladılar: *"1 Mayıs bir komünist bayramı değildir, 1 Mayıs'ı bir siyasal görüşe mal etmek, işçi sınıfını bölmektir."*

1 Mayıs'ın dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olduğunu, alanlarda yerlerini alan binlerce işçi, *"Kahrolsun sendika ağaları!" "Kahrolsun sarı sendikacılık!", Devrimci işçiler sendika yönetimine!"* sloganlarıyla onlara hatırlattı!

1 Mayıs'ı sınıf bilinçli işçiler ve komünistler mücadelelerinde yaşıyor ve yaşatıyorlar. Bütün eksikliklere, hatalara ve güçsüzlüğe karşın, 1 Mayıs 93'ün gösterdiği gerçek bu olmuştur!

1993 HAZİRAN'INDA 850 BİN İŞÇİNİN SÖZLEŞMESİNİN YENİLENMESİ GEREK...

Haziran ayından başlayıp, bütün yaz aylarına yayılması kaçınılmaz olan işçi sınıfı hareketinin eylemliliğinin arifesindeyiz! KİT'lerde çalışan yaklaşık 850 bin işçinin toplu iş sözleşmelerinin yenilenmesi gündemde. Yine aynı dönemde, özel sektörde çalışan 200 bin civarında işçinin de toplu iş sözleşmelerinin yenilenmesi gerekiyor.

Eldeki verilere göre; TÜRK-İŞ, kamu kesiminden 540 bin olmak üzere, toplam 713 bin işçi için; HAK-İŞ ise kamu kesiminden 116.431 olmak üzere, toplam 166.515 işçi için toplu iş sözleşmesi için toplu pazarlık masasına oturacaklar.

Toplu pazarlık masası için faşist Türk hakim sınıflarının hazırlıkları tamamlanmış, stratejiler şimdiden belirlenmiş durumdadır: Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) adına Mart ayı sonlarında yapılan bir açıklamada, 1993 yılında kamu işyerlerinde çalışan 850 bin işçi için imzalanacak toplu sözleşmelerde hükümetin işçilere %60'dan fazla vermemesi talep edildi. *(Bkz. Milliyet, 25.3.1993)*

TÜRK-İŞ, HAK-İŞ ve DİSK patronlara karşı işçi sınıfının taleplerini dile getirecek durumda bile değillerdir. Onlar binbir türlü yalanla, yine işçileri satacaklar, grev mücadeleleri gündeme geldiğinde "sosyal barış" adına grevlerin en kısa sürede sona erdirilmesi için canla başla çalışacaklardır.

Biz ise, her grevi kapitalist topluma mümkün olan en büyük zararla bitirebilmek için, sınıf bilinçli işçilere tüm bu gerçekleri anlatmak, üzerimize düşen görevleri en iyi şekilde yerine getirmekle yükümlüyüz.

BUGÜN NE YAPMALI?

Faşist Türk hakim sınıflarının devletine ve patronlara karşı silahsız değiliz. Dünya Komünist Hareketi'nin onlarca yıllık tecrübelerine dayanmamız ve Türkiye'de sınıf mücadelesi deneyimlerinden doğru dersleri çıkarmamız halinde, hakim sınıflar, faşist devlet ve sendika ağalarının oyunlarını boşa çıkartabiliriz, çıkartmalıyız da!

• • •

Bunun yollarından biri olan GREV ve MÜCADELE KOMİTELERİ'nin oluşturulması için çabaları yoğunlaştırmalı, eldeki tüm olanaklar örgütlenme ve örgütlemek için kullanılmalı; sınıf bilinçli, ileri işçilere yardımcı olmalı; her işçi tarafından anlaşılabilir taleplerin formüle edilmesine ve yayılmasına özel önem vermeliyiz.

Makalemizde ortaya koymaya çalıştığımız örneklerden çıkarak, hangi sorunlar üzerinde mutlaka yoğunlaşılması gerektiğini toparlamak istiyoruz:

• SENDİKAL ÖRGÜTLENME: Hakim sınıflar, özellikle son yıllarda patronuyla, devletiyle, belediyeleriyle, sendikalarıyla işçi sınıfının sendikal örgütlenme hakkına karşı ellerindeki tüm olanaklarla saldırmaktadırlar.

Bir sendikanın herhangi bir iş kolunda patronlar karşısında yetki sahibi olabilmesi için, o iş kolunda çalışan işçi sayısının %10'unu örgütlemiş olması gerekmektedir. Bunun sonucu olarak, kitlesel işçi kıyımlarıyla birlikte, bazı sendikaların yetki haklarının düşürülmesi gündeme gelmektedir. Bu durumda, o iş kolundaki bir dizi işletmede çalışan sendika üyesi işçiler —sendikalı olmalarına rağmen— patronun karşısında sendikasız duruma düşmektedirler. İşten çıkartılmalara bağlı olarak gündeme gelen yetki hakkının düşürülmesine karşı mücadele etmek gerekmektedir.

Hakim sınıfların anayasasında sendikal örgütlenme özgürlüğünden laf edilmesine karşın, sendikal örgütlenmenin olmadığı bir iş yerinde, işçilerin bu amaçla çalışmaları, ya da toplu-ca herhangi bir sendikaya üye olmaları, onların kitlesel olarak işten atılmalarının nedeni olmaktadır. Bunun yüzlerce, binlerce örneği vardır. Bu sorun, mutlaka mücadele talepleri içinde yeralması gereken bir sorundur.

Herhangi bir iş kolundaki bir birimde direniş, grev vb. gibi eylemlilikler gündeme geldiğinde, neredeyse kural olarak her zaman bu birimdeki işçiler tek başlarına kalmakta; bu durum kesinlikle o iş kolundaki sendika ağalarını fazla ilgilendirmemekte, sonuçta o birimden işçilere kalan kâr, yine kendi kazanımları ya da zararları olmaktadır. Değil tek bir iş kolundaki işçilerin tümünün dayanışması, bugün gerekli olan, tüm sınıfın dayanışmasıdır! Bu mutlaka öne sürülmelidir.

Ülkemizdeki ilk örneğini Şişe Cam işyerlerinde gördüğümüz aynı bir iş kolunda çalışan işçileri gruplara bölerek "kârlılık prensibine göre ücret" uygulaması acilen karşı çıkılması gerekli olan bir gelişmedir.

Sendikaların bu sorunlara ilişkin herhangi bir perspektifleri yoktur; olsa da her zaman olduğu gibi kağıt üstünde kalmaktadır!

Bunlar egemenlerin sendikasızlaştırmak, sendikal örgütlülüğü dağıtmak ve sendikalaşmayı engellemek hedefleriyle işçi sınıfına karşı yürüttükleri topyekün saldırının bazılarının örnekleridir.

• İŞTEN ATMALAR VE İŞSİZLİK SİGORTASI: İşçi sınıfı açısından son yılların en önemli sorunu iş güvencesine ilişkindir. Kapitalizmin "gelişmesi"nin görünümlerinden biri olan taşeronlaştırma uygulaması; "kârlılık prensibi" gözönünde tutulduğunda, devlete

kâr getirmeyen "Kamu İktisadi Teşekkülleri"nin özelleştirilmeleri çalışmaları; genel olarak modernleştirme; işçilerin sendikal örgütlülüğüne saldırı kapsamında ele alınması gereken sendikalılığın işten çıkartılma ile cezalandırılması gibi uygulamalar sonucu, YÜZBİNLERCE işçi işten atılmıştır. Salt özelleştirme kapsamında 150-200 bin işçinin daha işsiz kalacağı hükümet yetkililerince açıklanmaktadır. Bu gelişmeler karşısında, işçi sınıfının mücadelesinde öne çıkarılması gereken sorunlardan biri, İŞ GÜVENCESİ ve İŞSİZLİK SİGORTASI talepleri olmalıdır. Özelleştirme işten çıkarılmanın gerekçesi olmamalıdır. İşsizlere, bütünüyle patronlar tarafından karşılanan İŞSİZLİK SİORTASI istenmelidir!

• İŞ KAZALARI VE İŞÇİ SAĞLIĞI: Ülkemizde iş kazaları ve meslek hastalıkları nedeniyle her yıl binlerce işçi ölmektedir. Buna ilişkin çizili en kara tablo maden işkolunda olsa da, diğer iş kollarında da durum bundan farklı değildir. Binbir çeşit kimyasal maddenin kullanımı, sorumsuzca asbestli üretime devam, işyerlerinde iş güvenliğinin olmayışı gibi faktörler de kapitalizmin barbarca "gelişmesi"nin görüntülerindendir.

Salt Sosyal Sigortalar Kurumu'nun verilerine göre, 1992 yılında iş kazaları ve meslek hastalıkları sonucu olarak ölen işçi sayısı 7000'in üzerindedir. Dikkat edilsin, bu sayı sadece SSK'da "sigortalı" olan işçilerin sayısıdır. Demek ki bu sayıya sigortasız çalışan işçiler dahil değildir. Örneğin deri iş kolunda 370 bin işçi çalışmakta ve bunlardan ancak 48 bini sigortalıdır!

İş kazaları sonucu sakat kalan, ya da meslek hastalıkları nedeniyle çalışamaz hale gelen ve yavaş yavaş ölen işçilerin sayıları yüzbinlerle ifade edilmektedir.

Bu durumda belirleyici olan, işçinin sorunu önemsemesi veya önemsememesinden çok başka olarak, devlet politikasının işçi sağlığı konusundaki tutumudur. Sağlık sigortası denen kurumun sadece adı vardır. Sigortalı olmak da çözüm değildir bu ülkede. OECD ve AT ülkeleri içinde, (1992'de) %38.4 ile işçiden en fazla kesintiyi yapmakta şampiyon olan ülkemizde, işçi sağlığına verilen önem, işçi sınıfı açısından bıçağın kemiğe dayandığı bir durumdadır. İŞÇİ SAĞLIĞI ve GÜVENLİ BİR İŞ YERİ taleplerin başında gelmelidir.

• TOPLU SÖZLEŞMELER: Sendikaların, patronlarla toplu iş sözleşmesi için masaya oturmaları ile başlayan

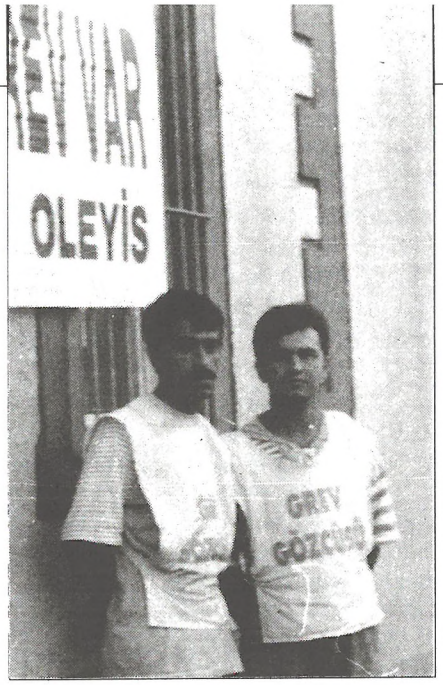

çok uzun bir süreç vardır. Bu da ülkemizin ilginç özelliklerinden biridir. Toplu sözleşme süreci genellikle 6 aydan başlayıp 7, 8, 9 ay ve bazı durumlarda 1 sene bile sürebilmektedir. İşçiler, sendikacılara "ne var, ne oturup, neyin pazarlığını yapıyorsunuz siz!" diye sormak zorundadırlar! Aylarca süren toplu iş sözleşmeleri, son tahlilde işçilerde bıkkınlık, bezginlik, mücadele karşısında adam sendeciliği geliştirmekte, sınıfın direncini kırmaktadır. Toplu iş sözleşmelerinin 1 hafta ya da 10 gün ile sınırlı olduğu ülkelerin varlığı bilindiğinde, ülkemizde de toplu iş sözleşmelerinin sürecine sınır koyma talebi önem kazanmaktadır.

Toplu sözleşmeler bağlamındaki diğer önemli sorun, sendikalarca imzalanan toplu iş sözleşmelerinin iki ve üç yıllık süreler için geçerli olmasıdır. Enflasyonun %70'lerde seyrettiği ülkemizde, işçilerin toplu iş sözleşmelerinde elde ettikleri ücret "zammı", hiçbir şekilde enflasyon düzeyini aşamamaktadır. Bu durumda işçinin eline geçen para, toplu iş sözleşmesinden önce eline geçen paradan daha az değerde olmaktadır. 1993'ün ilk aylarında imzalanan toplu iş sözleşmelerinden sonra ve hükümetin enflasyon oranını yapay olarak alçak göstermek için KİT zamlarını uzun süre frenleyip, "500 gün" lük icraatın hesabını kendilerine göre yapıp, Nisan ayı sonundan itibaren KİT zamlarına yeşil ışık yakmalarıyla birlikte, işçilerin ellerine geçen paralar süratli bir şekilde şimdiden erimeye başladılar. İşçiler, sendikaların altına imza bastıkları bu toplu iş sözleşmelerine göre, iki yıl, üç yıl aynı ücreti almaya mahkum edilmektedirler. Bu durumda toplu iş sözleşmelerinin daha kısa süreler için (örneğin 6 aylık, 1 senelik /niçin olmasın?!) yapılması da, mutlaka taleplerin içinde yer almalıdır.

• İŞÇİNİN PARASI ÖDENMİYOR Kapitalist-emperyalist düzende işçinin zaten hak ettiği para kendisine ödenmiyor. Ama ülkemizde yüzlerce, binlerce örnekte olduğu üzere, işçiye aylığı bile ödenmiyor. Aylığı ödenmiyor, bir sene önceden kalma toplu sözleşme farkları ödenmiyor, patronların ödemekle yükümlü oldukları işçi sigorta primleri ödenmiyor, ödenmiyor!

Ülke patronlara yeryüzünde cennet, onlar vur patlasın çal oynasın, ama işçiye para ödemeye geldi mi para yok! İşçiler, "Böyle şey olmaz!" demeliler...

• • •

İşçi sınıfının mücadelesini doğrudan ilgilendiren bu gibi sorunlara çözüm önerileri getirilmeli; mücadelenin –sendika ağalarının çizdiği sınırların dışında– başka türlü de yürüyebileceği sınıfa gösterilmelidir. Parça yerine bütünü ilgilendiren ortak sorunlara yoğunlaşma; dayanışmayı örgütleme ve mücadele edene destek verme; giderek sınıfın birliğini sağlama... Bunlar sınıfa anlatılacak minimal gerçeklerdendir!

İşçi sınıfı hareketinin iktisadi mücadelesi, genel sınıf çizgisi üzerinde yönünü bulmalı, iktisadi mücadeleler politik mücadelelere dönüştürülmelidir. İş güvencesi, işsizlik sigortası, işçi sağlığı, toplu sözleşme, sendikal örgütlenme hakkı talepleriyle yola çıkıldığında, ve bu mücadele genel sınıf çizgisi üzerinde yürütüldüğünde, gerçek hedefin faşist Türk hakim sınıflarının devleti TC'den başka bir şey olmadığı görülecektir!

İktisadi taleplerle başlatılacak mücadelelerin, siyasal taleplerle birleştirilmesi; Atatürk resimleri ve Türk bayrakları yerine, HALKLARIN KARDEŞLİĞİ İÇİN DE DEVRİM! sloganını tüm işçilerin enternasyonalizm duygularıyla haykırması; bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkların birliği anlayışıyla, bütün ezilen halklarla dayanışma; Kürt ulusal kurtuluş hareketinin desteklenmesi... işçi sınıfının en önde taşıdığı kızıl mücadele bayrağına yazılması gereklidir, yazılacaktır!

İşçi sınıfı hareketini burjuvazinin kanatları altından uzaklaştırmak, bolşevizmin kanatları altına almak hedefiyle, işçi sınıfına sosyalist bilinci durmak, yorulmak bilmeden taşımak; grev savaşımını sonal hedefine vardırabilmek için ileri adımlar atmak! Yerine getirmemiz halinde bolşevik mücadeleyi bir adım daha ilerletecek olan görevlerden biri de budur. İleri!

02.06.1992 ●

İdeolojik mücadele vermek zor... Karalamak kolay...

PKK'nın tek yanlı ateşkes ilanı ve hemen ardında 19 Mart'ta PSK ile ortak imzaladığı protokol sonrasında, Türkiye Kuzey Kürdistan'da *"Kürt sorunun barışçıl çözümü mücadelesi"*nin gündeme girmesi, bu "çözüm" için takınılan tavırların doğruluğu, yanlışlığı hakkında tavır takınmayı da doğal olarak gündeme getirdi. Herkes şu ya da bu biçimde tavır takındı. PKK'nın "çözüm"üne eleştiri getirenler, esas olarak kendisine "Kürt örgütüyüm" demeyen devrimci kesim idi.

Ateşkesin hedefini belirleyen PKK/PSK protokolündeki taleplerin reformist talepler olması ve kendisini düzen çerçevesi içinde sınırlaması, PKK'nın PSK'nın çizgisine geldiği, çizgisinin açık reformist bir rotaya girdiği vb. vb. eleştiriler yöneltildi. Getirilen eleştiriler değişik olmalarına rağmen, hepsinin birleştiği ve parmak bastığı ortak nokta, bugün savunulan yaklaşımın reformist ve yanlış bir yaklaşım olduğu noktasıdır.

Bu eleştirilere karşı PKK, "Türk" ya da "Türkiye solu" diye tanımladığı kesime karşı karalama tavrı içine girdi. Bu tavır PSK'nın da legal alanda takındığı tavır oldu. Gelen eleştiriler özellikle PKK'ya yönelik olduğu için, öncelikle PKK, gelen eleştirilerin içerik olarak doğru olup olmadığına bakıp, ona göre tavır takınması gerekirken, eleştirilerin içeriğine bakmaksızın önce ***genel olarak eleştirilmeye karşı çıkan*** bir tavır içine girdi.

PSK'nın geçmiş tavrı ile şimdiki tavrı arasında herhangi bir değişiklik olmadığı için, kendisini savunma yerine "Türk solu"na karşı tavır takınırken PKK'nın tavrını savunma tavrı içine girdi. Bu savunu, kimin kimin yanına gittiğini de dolaylı olarak ortaya koyan bir savunudur.

İçeriğinden bağımsız olarak, genelde eleştirilere karşı oldukları için, *"Devrimcilik biraz saygılı olmaktır."*, *"Beyler biraz saygılı olalım. (...) PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ın ateşkes ve ulusal birlik yönünde attığı tarihi adımları iyi görelim, doğru kavrayalım ve saygılı olalım." (Kani Yılmaz, Yeni Ülke 25 Nisan 1 Mayıs sayısı, sayfa 11)* diye tavır takınarak, saygılı olmayı eleştiri yapmamakla aynı düzeye indirgediler.

Bunlara göre saygılı olmanın tek ölçütü, varolanlara gözyummak ve yanlışlara destek vermektir. Yanlışları eleştirirsen saygısızlık yapmış olursun. Bu temelden hareketle, eleştiri getirenlere verip veriştirmektedirler. Bunu yaparken de kendilerini ele vermekten kurtulamıyorlar.

Eleştiri getirenlere karşı takınılan tavırlar şöyledir:

"Türkiye solcusu geçinen birkaç örümcek kafalı mültecinin, yakalanan bu tarihsel anın büyüklüğünü ve geliştirilen devrimci siyasetin içeriğini anlayamaması Türkiye ile Kürdistan gerçekliğinden kopuklukları görüldüğünde anlaşılır olmaktadır." (Berxwedan sayı 159, sayfa 14)

"Kemalizm özünde temelsiz ideolojik çarpıklıktır. Bu tür kişiliklerin de düştükleri konum budur. Neye karşıdırlar, neyi savunurlar belirsizdir. PKK'yı tanımadan, PKK'ya karşıdırlar. PKK'nın mücadele tarzını anlayacak, kavrayacak ne düzeyleri ne de niyetleri vardır." (aynı yerde)

İlkönce bu alıntılarda getirilen eleştirilerin, eleştiri olmaktan da öte karalama, ispatsız iddialar ve iftira olduğu belirtilmek zorundadır. Böylesi bir tavrın bilimsellikle hiç bir alakası yoktur.

PKK'nın "tarihsel an"ın gereği olan ve "devrimci siyaseti", ne yazık ki devrimci içeriğe sahip olmayan bir siyasettir. Bu tarihsel anın içeriği, Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu (Kuzey Kürdistan bazında) için, devrim yapma, ona doğru yol alma içeriğine sahip değildir. Tam tersine, bu tarihsel an, Kürt ulusunun ulusal kurtuluşunu reforme eden, devrim yapmadan, faşist Türk devleti ile anayasal düzenlemelerle sorunu "çözme" yoluna sokan reformist, uzlaşmacı bir içeriğe sahiptir.

İşte bu yanı ile, yani sorunu reforme etme yanı ile tarihsel bir an niteliğine sahiptir. Böylesi anlar ise ancak eleştirilmeyi hak eder. Sözkonusu gelen eleştiriler de bu "tarihsel anın" yanlış bir niteliğe sahip olduğuna yöneliktir. Sorun, bu siyasetin içeriğinin anlaşılmaması sorunu değil, bu siyasetin yanlış görülmesidir.

Gelen eleştirilere içerik olarak cevap verme yerine, *"anlayamama", "kavrayacak ne düzeyleri ne de niyetleri vardır"* biçiminde cevap vermek, ideolojik mücadeleden kaçmanın yoludur. Bu kaçış, eleştiri getirenleri geri zekalı, kötü niyetli gösterme ve kendilerini çoook ileri görüşlü olarak yutturma biçiminde yapılmaktadır. Buna bir de Kemalizm damgası eklendi mi herşey tamamlanmış olur. Çocuklarına söz geçiremeyen anne-babanın, çocukları cin, peri korkusu ile susturmaya çalıştıkları gibi, bunlar da kendi kitlesinin gözünü "bunlar Kemalisttir" öcüsü ile korkutmaya ve uyutmaya çalışmaktadırlar.

Eleştiri getirenlerin neye karşı oldukları ve neyi eleştirdikleri bunlara karşı neyi savundukları, kendi yazılarında açıkça ortaya konmuştur. Bunları doğru ya da yanlış bulmak, hiçbir şekilde bunların savunduklarının "belirsiz" olduğunun tespit edilmesini haklı çıkarmaz. Ayrıca eğer belirsiz ise, o zaman nasıl ve niçin belirsiz olduğu somut verilerle ortaya konmak zorundadır. Aksi halde böylesi tavırlar iddia olmaktan öteye gitmez. Eleştiri getirenlerin PKK'yı tanımadığı tespiti de ancak yazarların hayallerinin ürünü olan bir tespittir. PKK'yı tanımak için PKK'lı olmak gerekmiyor.

Bir yandan bu suçlamaları getirmelerine ve karalamalara rağmen, diğer yandan ise, *"Bu konuda Türkiye solundan kimi grupların PSK ile ittifaka giren PKK'ye yönelttikleri eleştiriler, üzerinde durulmaya değmeyecek kadar basittir ve bunun kaynağında şövenizm yatmaktadır." (Serxwebun sayı 136, sayfa 10)* tespitini yaparak gelen eleştirilerin seviyesini düşürme tavrı içine girmektedirler. Madem ki bu kadar *"üzerinde durulmaya değmeyecek kadar basit"* iseler, o zaman, neden sayfalarca –gelen eleştirilerin içeriğine değinmeden– tavır takınılıyor ve her şeyin çözümü *"bunun kaynağında yatan şövenizm"* oluveriyor? Böylesi ta-

vırlar yanlış olmanın yanısıra, kendi kendisi ile de çelişen tavırlardır.

Bu konuda daha çok alıntı aktarılabilinir. Fakat biz bu kadarının yeterli olduğunu düşünüyoruz.

Şimdi de PSK'nın legal alanda görüşlerini savunan DENG dergisinde ortaya konan tavıra biraz değinelim. Yazar Ali Dicleli bu konuda şu tavrı takınıyor:

"Ortaya yeni, gerçekçi bir politika koyan ve birliğe yönelen Kürt ulusal hareketi ilginçtir, Türk solundan kimi grupların da yoğun eleştirilerine hedef olmuştur." (agd. sayı 24, sayfa 6)

"Onlara göre, tek yanlı ve süreli ateşkes kararıyla, siyasi diyalog çağrısıyla, legal çalışma için yolun açılmasını istemekle ve federasyon istemiyle PKK devrimci yapısını ve ideolojisini bırakmış teslim olmuştur! Onlara göre, PSK ile ilişkilerini iyileştirmekle, yayınlanan ortak protokolle PKK reformcu çizgiye gelmiştir. Ancak ne yazık ki sözkonusu sol, bu tür sözlerle ve bu tutumla, politik olgunluktan ve yaratıcılıktan yoksun olduğunu birkez daha göstermektedir." (aynı yerde)

Aktardığımız bu alıntılarda ortaya çıkan sonuç, buradaki görüşler ile PKK'nın savunduğu görüşlerin bir ve aynı görüşler olduğudur. Bunlar da eleştirilmeye karşıdırlar. Bunlara göre de *"Türk solundan"* gelen eleştiriler *"olgunluktan ve yaratıcılıktan uzak"*tır. Bunlar da gelen eleştirilerin içeriğine değinmekten kaçmaktadırlar vs. vs. . Bunlara göre de eleştiri getirmek *"sömürgeci rejimin paraleline düşmektir"*. O zaman, geriye tek bir yol kalıyor: *"Bize dostluk ya da kardeşlik göstermek isteyen Türk sol örgütlerine düşen de, bu tür gerekçelerle birlik sürecine engel çıkarmak değil, aksine onu kolaylaştırmaktır. Dostluk budur." (agd. sayfa 7)*

Sözkonusu edilen gerekçeler Barzani ve Talabani'nin hain olduğunu söylemek, PSK'nın reformist, karşı-devrimci olduğunu söylemektir. Onun için de şu tavır takınılmaktadır:

"Onlar KDP, KYP gibi 40-50 yıldır Kürt halkının özgürlüğü için savaşan, Kürt halk yığınlarına dayanan örgütleri ve onların liderlerini bile hain sayacak kadar şaşkındırlar." (agd.sf.7)

İşte bir yandan böylesi suçlamalar getirilirken, diğer yandan ise bu tür gerekçeleri öne sürmeyip *"birlik sürecine engel"* olmamayı talep etmektedirler. Sözkonusu istenen destek, bu Kürt ulusunun kurtuluş mücadelesini satanlara verilmesi istenen destektir. Biz Kuzey Kürdistanlı komünistler böyle bir tavrı kökten reddediyoruz. Her kim ki faşist Türk devleti ile pazarlık yapabilmek için destek çağrısı yapıyorsa, o, Kürt ulusunun kurtuluşu için değil, köleliği için destek çağrısı yapıyor demektir. Biz, "ulusal birlik" adına, işbirlikçi hainlere olduğu gibi, anayasal düzenlemelerle faşist Türk devletinin varlığını savunanlara verilecek her türlü desteği de reddediyoruz. Bu tavır hangi ulus ve milliyetten olursa olsun bütün devrimcilerin, demokratların da takınması gereken tavırdır.

PKK İLE PSK'NIN BİRLİKTELİKLERİNİN TEMELİ NEDİR?

Bu temel, uluslararası konjonktür ile uygun tavır takınma adına, ortak protokolde takınılan reformist tavırdır. Bu protokolün içeriğine gelen eleştirilere tavır takınırken, yine içerik tartışmasından kaçıp, sorunu *"bunlar elde edilse iyi mi, kötü mü olur?"* sorusuna dönüştürmektedirler. Böylece, sorun sanki birilerinin Kürt ulusunun haklar elde etmesine karşı geldiği biçiminde ortaya konmaktadır.

Oysa gerçek durum böyle değildir. Biz, Kürt ulusunun bütün haklarına kavuşmasından, elde etmesinden yanayız, bunun için de mücadele ediyoruz. Mücadele içinde elde edilen her hakkın, kazanımın korunmasından yanayız. Sorun, bu hakların savunulup savunulmaması değil, bu hakların nasıl ve hangi içerikle, ne için savunulduğudur. Tayin edici nokta, bu hakları devrim yapmayı kolaylaştırmak, devrim yapmak ve gerçek kurtuluşu sağlamak için mi, yoksa, kendisini bazı anayasal düzenlemelerle sınırlayıp, düzen çerçevesi içinde reformlar elde edip, bu reform içerikli haklarla sorunu çözme anlayışıyla mı savunulduğu noktasıdır. İşte bu noktada hem PKK hem de PSK aynı noktada birleşmişlerdir. PSK'nın yaklaşımı zaten önceden böyle olduğu için PKK, PSK'nın konumuna gelmiştir.

Ortak protokolde savunulan düşünceler, her iki örgütün de faşist Türk devletini yıkma, devrim yapma diye bir sorunlarının olmadığını, kimi reformlarla bu devlet yapısının demokratik bir yapıya kavuşacağını ve Kürt sorununun da bu demokratik yapı içinde anayasal düzenlemelerle çözüleceğini savunduklarını ortaya koymaktadır.

Bu tavırlara gelen eleştiriler karşısında, "reformist" olmadıklarını belirten karşı çıkışlar, varolan gerçekleri ortadan kaldırmaya yetmiyor. Tam tersine, bu karşı çıkışta da reformist yaklaşımlarını ele veriyorlar. Reformist olup olmamanın en temel taşı, Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu için (Kuzey Kürdistan bağlamında), faşist Türk devletini yıkıp yıkmama sorunudur. Yani, ulusal sorunun devrim ile çözüme kavuşacağını savunup savunmama sorunudur. Bu, savunulmadığı zaman ne kadar "biz reformist değiliz" diye karşı çıkılsa da, gerçeği değiştirmez. Ortak protokolde takınılan tavırın devrimi, faşist Türk devletini yıkmayı vb. savunmadığına değindik. Bu tavır, daha sonra takınılan tavırlar içinde de varlığını yitirmedi. Onun için protokol sonrası durumu ortaya koymak gerekiyor.

Örnek I: *"Ama PKK kararlıdır, olursa siyasi yoldan, olmazsa askeri yoldan TC'yi birgün, bu sene olmazsa ileriki yıllarda mutlaka masaya oturtmasını başaracaktır." (Berxwedan sayı 159, sayfa 8)*

Bu alıntıda bir kez daha ortaya çıkan şey, faşist Türk devletini yıkma hedefinin olmadığıdır. Askeri yol, siyasi yol her iki yol da "TC ile masaya oturmak" için kullanılan yollardır.

Örnek 2: *"Kaldı ki demokratik federasyonu kabul eden TC, artık faşist TC olarak kalamaz. Dönüşmüş Türkiye ile ancak demokratik bir federasyon olabilir. (...) TC böyle bir gelişme ile birlikte tüm kurumlarını -siyasi, askeri, adli, bilimsel- demokratik bir dönüşüme uğratmak yeni bir öz ve biçime kavuşturması sözkonusu olacaktır." (Berxwedan sayı 158, sayfa 23)*

Burada da savunulan en iyi yorumla TC'nin burjuva demokrasisine dönüştürülmesidir. Bunun yolu olarak da onun görüşmeler yoluyla "demokratik federasyon"a zorlanması görülmektedir. Savunulanlar TC devletini yıkmaya yönelik şeyler değildir. PKK gelinen yerde bu tür düşüncelerin savunuculuğunu çizgi haline getirmiştir dendiğinde bunun neresi yanlıştır? Alıntıdan da görüleceği gibi, PKK için sorun TC devletini yıkmak değil, dönüştürmektir. İşte reformizm burada yatıyor, eleştirilen de budur.

Bu konuda bir örnek de DENG dergisinden vermek gerekiyor. Şöyle:

"Eğer Türk tarafı da iyi niyet gösterir, kan dökülmesinin gerçekten durmasını, barış ve Kürt sorununa adil bir çözüm için yolun açılmasını isterse, bazı ön adımlar atarak bu süreci kolaylaştırabilir. İstenen de budur. Çünkü amaç bağcıyı dövmek değil, üzüm yemektir. Aksi halde, yani sömürgeci rejim barış ve politik çözüm yolunu kapatmaya devam ederse Kürt halkı da

direnişini her araçla sürdürecektir. Böyle bir durumda zararlı çıkacak olan sömürgeci rejim olacaktır." (agd. sf 6)

İşte, sömürgeci rejimin zarar görmemesi için TC devletine böyle akıl hocalığı yapılmaktadır. Bunların derdi başkasının bağını zorla gaspetmiş bağcının iktidarına son vermek değil; üzüm yemektir. Afiyet olsun... Bağcı size, ağzınızı dolduracak kadar üzüm verecektir, hiç merak etmeyin... Yeter ki üzümün zamanı gelsin. Sabırlı olmanız yeterlidir... Nereden bakılırsa bakılsın, reformizmin döküntüleri ile karşı karşıya gelinmektedir.

REFORMİZMİN TEMELİ, "YENİ DÜNYA DÜZENİ"NİN SAVUNUCULUĞUDUR.

PSK'nın "Yeni Dünya Düzeni"ni savunduğunu önceden biliyorduk ve değişik yazılarımızda bunu ortaya koyduk da. Gelinen yerde PKK'yı PSK'nın yanına götüren bir yaklaşım da "Yeni Dünya Düzeni"ne uygun davranma yaklaşımıdır. Ateşkes ve sonrasını değerlendiren tavırları içinde bu konuda takındıkları tavırlar şöyledir:

"Nitekim çeşitli uluslararası kuruluşlar ve birçok emperyalist ülke Türk rejimine Kürdistan sorunun siyasal yollardan çözümünü dayatmakta, doğal olarak bununla rejimi devrimle yıkılma tehditinden uzaklaştırmaya çalışmaktadır. (...) Bu durum Kürdistan sorununun kesin çözümü için dış koşulların da elverişli hale geldiğine işaret etmektedir." (Serxwebun sayı 136, sayfa 10)

Dış koşulların Kürdistan sorunun *kesin* çözümü için elverişli hale gelmesi, açıkça emperyalist ülkelerin ve kuruluşların tavırları ile açıklanmaktadır ve bu çerçevede hareket edilmektedir. Madem ki bu emperyalist ülkeler TC devletini devrimle yıkılma tehditinden koruyorsa, fırsat bu fırsat ne elde edersek kârdır, devrimi yapmak zaten zor misali, hemen çizilen çerçeveye yerleşip yerlerini almaktadırlar. Bu tavır, kendisini "Yeni Dünya Düzeni" içine yerleştirme, yer edinme tavrı dışında herhangi bir anlama gelmez.

Bu konuda DENG yazarı da şöyle demektedir:

"Kürt yurtsever hareketin son girişimleri, kuşku yok ki uluslararası konjünktüre uygun düşüyor. Bugün bölgesel sorunların çözümünde en çok sözü geçen, en etkin güçler, ABD ve Batı Avrupa, Türkiye'nin bölünmesini, ayrı bir Kürt devletinin kurulmasını istemeseler de -çünkü onların kendi çıkarları buna elvermiyor- Kürt halkına uygulanan çağdışı baskıya karşıdırlar ve bu sorunun Türkiye sınırları çerçevesinde çözümünü istiyorlar. Bölgede barış ve istikrar için buna gerekleri var. Öyleyse, bizim Türk hükümetine, «gelin bu sorunu Türkiye'nin sınırları içinde, barışçı biçimde ve eşitlik temelinde çözelim» dememiz, onların da eğilimlerine uygun düşüyor." (agd. sayfa 8)

Evet, evet sayın yazar sizin istemleriniz "Yeni Dünya Düzeni" içinde en çok sözü geçen emperyalist güçlerin eğilimine denk düşüyor. Bunun tersini söyleyen mi var? Tam tersine, sizin istemlerinizin emperyalistlerin istemleri ile uygunluk arzettiği, emperyalist düzenin sınırları dışına çıkmadığı için sizi eleştiriyoruz. Böylesi açıklamalara devam edin... İnanın ki çok çok iyi oluyor. Sömürgecilerin rotasında kimin yürüdüğü böylece daha da açığa çıkıyor.

"Yeni Dünya Düzeni"nin savunuculuğundandır ki aynı yazar şu tavrı takınmaktadır:

"Dileğimiz odur ki Türk devleti, değişen dünya durumunda çağdaş ve akla yakın olan tutumu göstersin ve barış kapısını açsın. Bu tarihi bir fırsat." (agd. sayfa 2)

Bir kez daha "sağduyu"ya çağrı yapılıyor! TC de "Yeni Dünya Düzeni" ne uymaya çağrılıyor. Yazarın unuttuğu TC'nin Yeni Dünya Düzeninin içindeki yerinin sağlam olduğu gerçeğidir!

ÇARPITILAN BİR KAÇ NOKTA...

1) Ateşkes yapılır mı yapılmaz mı?

Takip edebildiğimiz kadarıyla, PKK'ya eleştiri getirenerin hiçbiri, ateşkes hiç bir zaman yapılmaz diye eleştiri yöneltmemiştir. Zaten, böyle bir tavır takınmak, siyasi aptallık demektir. Getirilen eleştiriler ateşkesin içeriğine ve elde edilmek istenen hedefe yöneliktir. İçerik tartışması yerine, gelen bu eleştiriler şöyle yorumlanmaktadır:

"Bunlara göre, hiç uzlaşma ve ateşkes olmayacak, tek bir yöntemle sonuna kadar dümdüz gidilecek." (Serxwebun sayı 136, sayfa 5)

Gelen eleştirileri böyle yorumlamak ve sorunu bu şekilde ortaya koymak, açıkca sorunun özünü çarpıtmaktır ve ideolojik mücadeleden kaçmaktır. Tartışma yerine çamur atmak tır. Mücadelenin şu ya da bu anında ateşkes ilan edilebilir. Ateşkesin doğru ya da yanlış olduğu, somut duruma ve ateşkesin amacına bakılarak değerlendirilir. Nitekim biz de eleştiri getirirken, ateşkes ilan etmek yanlıştır diye eleştiri getirmedik. Tam tersine, bu ateşkes ilanı ve PSK ile imzalanan protokolde ortaya konan tavırları eleştirdik. Böylesi eleştirileri, *"hiç ateşkes olmaz"* diye tersyüz etmek, yeldeğirmenleri ile uğraşmaktadır. Kitlelerin gerçekleri görmemesi için, gerçekleri gizlemektir.

2) Cephe sorunu

Bu konuda da sorun çarpıtılmaktadır. Birincisi, yine eleştirilen PKK/PSK protokolünün içeriği iken, sorun, ulusal kurtuluş mücadelesi içinde Cephe'nin gerekli olduğu ve Cephe kurmak için bazı tavizlerin verilebileceği sorununa dönüştürülmektedir. Böylece verilen tavizlerin nasıl ve hangi içeriğe sahip olduğu gözardı edilmektedir. Soruna somut cevap vereceklerine, genel laflarla sorun geçiştirilmektedir. Tavırları şöyledir:

"Ulusal kurtuluş devrimlerinde dar kapalı kapıcılık olarak tanımlanan ve baş düşmana karşı mücadelede birleşilebilecek güçlerle birleşmekten kaçan sekter yaklaşımlar devrime değil ancak karşı-devrime hizmet edebilir." (Serxwebun sayı 126, sayfa 8)

Sanki birileri Cehpe'nin kendisine karşı çıkmış, kimse ile birleşilmemesini savunmuş gibi bir hava yaratılarak kendilerinin haklı olduğunu göstermeye çalışıyorlar.

Çarpıtmanın diğer yönü ise, PKK/PSK protokolünün herhangi bir cephe anlaşması olmamasına rağmen, cephe anlaşması gibi gösterilmesidir. Halbuki protokolü imzalayanların kendi ağızlarıyla yaptıkları açıklamalarda, bu protokolün *"birliğe giden yolu"* açtığı ve önümüzdeki dönemde cephenin yaratılmasına olanak sağladığı söylenmektedir. Yani şu an varolmayan bir şey varmış gibi gösterilip, tartışılmaktadır.

Bu konudaki çarpıtmalar bunlarla da kalmamaktadır. Cephe konusunda değişik ülkelerden örnekler verilmektedir. Verilen örneklerden birisi de Çin'de ÇKP'nin Çan Kay Şek ile kurduğu cephedir. Hemen belirtelim ki, PKK/PSK protokolü ile sağlanan birlik ne biçim ne de içerik açısından böyle bir örnek ile karşılaştırılamaz bile. ÇKP, Çan Kay Şek ile cephe birliği yaptığı zaman, ilkesel bir taviz verme-

miştir ve Çan Kay Şek Japon emperyalizmine karşı savaşı kabul etmiştir. Çan Kay Şek'in bu tavrını değiştirdiği yerde, ÇKP de cephe birliğine son vermiştir. Oysa PKK/PSK protokolü, faşist Türk devletine karşı savaş için değil, onunla anlaşmak için imzalanan bir protokoldür. Böyle bir durumda, bu, cephesel bir birlik de olsa yanlış temelde yapılan bir birliktir. Uzlaşmayı önüne hedef koyan reformist bir birliktir. Sorun açık bir şekilde çarpıtılarak, dikkatler başka alanlara çekilmektedir.

3) Silahlar bırakıldı mı?

Ateşkes sonrasında en çok öne çıkarılan bir tavır da, *"biz silahları bırakmadık"* şeklindeki tavırdır. Sözkonusu bu tavır özellikle burjuva medyasına karşı takınılsa da, devrimci örgütlerin tavırlarına karşı da takınılan bir tavır oldu. Tartışmayı "silahları bırakmadık" tartışmasına dönüştürmek, sorunun özünü gözardı etmektir. Kendi adımıza konuştuğumuzda biz, böyle bir eleştiri getirmedik. Yani PKK silah bırakıyor, bıraktı diye bir eleştiri getirmedik. Tam tersine, silahlı mücadelenin sürdürülüp sürdürülmeyeceğinin TC'nin tavrına bağlı olduğunu söyledik ve bu tavır bugün de doğru olan bir tavırdır. Devamla takındığımız tavır şöyle idi:

"TC'yi devrimle yıkmak amaçlı bir silahlı mücadele PKK'nın gündeminde yoktur. Silahlı mücadele PKK'nın yasal çalışmasına izin verildiği şartlarda tümden de bir kenara konabilir. Fakat bu, şimdilik devletle pazarlık unsuru olarak elde tutulmaktadır." (BP sayı 81 sayfa 11)

Evet, makalemiz içinde aktardığımız alıntılarda ortaya konduğu gibi, silah, TC'yi masaya oturtmak için kullanılan bir araç rolünü oynamaktadır. Böyle olduğu için de, silahın bırakılmaması tayin edici bir sorun değildir. Önemli olan silahlarla ne elde edilmek istendiğidir. PKK, iki seneden beri silahlı mücadeleyi, faşist Türk devletini masaya oturtmak için, bir araç olarak savunmaktadır. Gelinen yerde ise bu, daha da açığa çıkmıştır. İşte ateşkes sonrasında takındıkları tavır:

"Kürt halkı ulusal demokratik ve insani haklarını elde ettiği oranda silahlı mücadele aracına ihtiyaç kalmayacaktır." (Özgür Halk sayı 30, sayfa 7)

Biz ne demiştik? Silahlı mücadelenin devam edip etmeyeceği TC'nin tavrına bağlıdır. Burada söylenenler tam da bunu ispat etmektedir. Eğer TC sözkonusu hakları "tanırsa" silahlı mücadeleye gerek kalmayacaktır.

Buradaki temel sorun *"ulusal, demokratik, ve insani haklardan"* ne anlaşıldığıdır. Eğer ulusal haktan, ayrılma hakkı anlaşılıyorsa –ki doğru budur– bunu TC'nin tanımayacağı en baştan bellidir. O halde kastedilen bunun gerisinde olan kimi –TC'nin devlet olarak varlığını dıştalamayan– hak lardır. PKK gelinen yerde silahlı mücadeleyi bunların alınması için, baskı aracı olarak görüyor.

Bu konuda DENG yazarı da şöyle diyor:

"Kürt hareketi barışçı bir çözüm ve bu amaçla silahları bırakmayı, siyasi diyalogu öneriyor." (agd. sayfa 2)

Bu konuda silah bırakmadık diye tavır takınmak, sorunun gerçek yüzünü gizlemekten öte bir anlama gelmez. İster silah bırakılsın, isterse bırakılmasın, gerek PKK'nın gerekse de PSK'nın faşist Türk devletini yıkma diye bir hedef açıklamaları yoktur. Sorunun özü burada yatıyor. Tartışmayı başka yönlere çekmek gerçekleri çarpıtmaktır.

4) Kürdistan'ın özgürlüğü sorunu

PSK'nın önceden beri savunduğu, PKK'nın ise son iki yıldan beri dile getirip açıkça savunduğu federasyon sorunu, ortak imzalanan protokolde Kürt sorununun çözümü için öne sürülen temel taleplerden biridir. Bu talep PKK açısından, gelinen yerde kendi programından uzaklaştığını gösteren bir taleptir. Son dönemlerde federasyondan bahsedilmesinden yola çıkarak, gelen eleştirilerin yanlış olduğu şeklinde tavır takınmaktadırlar. Bunun temelinde yatan ise, ulusal kurtuluşun anayasal çerçeveye oturtulmasıdır. Bu konuda şöyle tavır takınmaktadırlar:

"Kürt ulusal güçlerinin cephesel bir liği ulusal kurtuluş hedefinden (ortak protokolde ifade edilen her iki halkın özgür ve eşit temeller üzerinde yan yana yaşamasının biçimi olan demokratik federasyona ulaşmaktan) şaşmaksızın, bu tür kazanımları en sağlıklı biçimde değerlendirmesini bilecektir." (Serxwebun sayı 136, sayfa 25)

Alıntıdan da görüldüğü gibi, ulusal kurtuluş hedefi, protokolde ortaya konan federasyon ile sınırlandırılmaktadır. Bir yandan bu tavrı takınmak, diğer yandan ise, stratejik hedeflerden taviz vermedik diye tavır takınmak, açıkça gerçekleri inkar etmektir. PKK ne kadar kabul etmese de PSK'nın çizgisine yakınlaşmıştır.

5) Muhatap arama sorunu

Getirilen eleştirilere karşı tavır takınılırken, eleştiri getirme yerine *"Türkiye solu"*na ne yapması gerektiği konusunda şu tavır takınılmaktadır:

"Demek ki, PKK'nın yarattığı siyasal gelişmeleri iyi anlamak ve PKK'yı eleştirme hastalığından kurtularak, mevcut gelişmelere omuz vermek gerekiyor. PKK, defalardır Türkiye'de bir muhatap aradığını ilan ediyor. Akıllı davranıp da böyle muhatap haline gelecek bir güç olmak gerekiyor." (Serxwe bun sayı 136, sayfa 5)

PKK'nın Türkiye'de devrimci örgütler içinde muhatap aradığı görüşü, PKK'nın pratiği ile çelişmektedir. Görüş ayrılıklarından ötürü getirilen eleştirelere sansür koyan, herhangi bir eylemde başka örgütün imzası bulunan pankartların taşınmasına izin vermeyen PKK, en iyi ihtimalle kendi düşüncelerini onaylayan bir "muhatap" arıyordur. Oysa gerçek durum böyle de değildir. PKK'nın Türkiye'de aradığı muhatap, A.Öcalan'ın röportajları izlendiğinde ve en son 17 Mart basın toplantısında dile getirilen düşünce şöyledir:

"Bu sorunların çözümü için muhatabımız kimdir? Cumhurbaşkanı seviyesinde mi yaklaşım gösterilecek, Hükümet seviyesinde mi yaklaşım gösterilecek, Ordu seviyesinde mi yaklaşım gösterilecek? Açıkcası bir muhatap arıyorum." (17 Mart basın toplantısı)

İşte aranan muhatap TC'nin Cumhurbaşkanı, Hükümeti ve Ordusu arasındadır. Sözkonusu muhatap devrimci güçler değildir. PKK, işine geldiği gibi tavır takınıyor.

Kısaca toparlarsak, ateşkes ve PKK /PSK protokolünden sonraki süreçte değişik örgütlerin getirdiği eleştirilere karşı tavır takınma yerine, sorunlar çarpıtılıp, karşı tarafa iddia ve karalama temelinde saldırılmaktadır. Bu tavrın temelini oluşturan gerçek ise reformizmdir. PKK, PSK'nın çizgisine gitmediğini söylese de gerçek durum, tersidir. Böylesi tavırlarla Kürt ulusunun kurtuluşu mümkün değildir.

REFORMİZM YENİLGİYE,
DEVRİM ZAFERE GÖTÜRÜR!!!

25.5.1993

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Kuzey Kürdistan Seksiyonu
Örgütleme Komisyonu

Berlin'de yapılan bir açık oturumdan izlenimler...

PKK'nın 17 Mart 1993'de tek yanlı ateşkes ilanı ve 19 Mart'ta PSK ile ortaklaşa imzaladığı protokolün kamuoyuna açıklanmasından sonra, Kürt ulusunun "ulusal birliği"ni gerçekleştirmek amacı ile Kürt örgütleri yoğun bir faaliyet içine girdiler.

PKK/PSK protokolünü, PKK/Hevgırtın-PDK ve bunu da PKK/Hizbullah protokolü izledi. Bunların yanısıra Almanya'nın Bonn şehrinde, 29 Mayıs tarihinde yapılacak "BÜYÜK ÖZGÜRLÜK YÜRÜYÜŞÜ" de, "ulusal birlik" sağlama yönünde atılan bir adım olarak değerlendirildi. Bu yürüyüşe Kuzey Kürdistanlı Kürt örgütlerinin hemen hepsi katıldılar. "Ulusal birlik" için tartışma toplantıları, açık oturum, seminer, vb. de yapılıyor.

Bölgemizde de böylesi faaliyetler sürmektedir. Bunun bir parçası olarak yapılan açık oturuma biz de katıldık. Bu toplantının gündemi kabaca şöyle idi:

-PKK/PSK protokolü,
-Ateşkes ve sonuçları,
-Kuzey Kürdistanlı Kürt örgütleri arasında birlik çalışmaları,
-Güney-Kuzey Kürdistan ilişkileri,
-Legal parti ve TC'nin tavrı.

Açık oturuma konuşmacı olarak, İbrahim Aksoy, Şerafettin Elçi ve M. Emin Sever katıldılar. Açık oturumu yöneten kişi ise S. Bucak idi.

Toplantının gidişatı şöyle idi: İlkönce konuşmacılar kendi görüşlerini anlattılar. Oturumun ikinci bölümünde konuşmacılara sorular yöneltildi ve bu sorulara cevap verilmeye çalışıldı. Bu bölümde S. Bucak bir açıklama yaparak, soru sormak isteyenlerin *"yorum yapmaması, itham edici ve zedeleyici tavırlar içine girilmemesi"* uyarısında bulundu. Zaman "darlığı" nedeniyle sadece üç kişi soru sorabildi.

Oturumda savunulan düşüncelere gelince, tek tek konuşmacıların ne savunduklarından çok, öncelikle bunların temelde birleştiği ve öne çıkan önemli noktalara değinmek istiyoruz.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, şimdi yapılan çalışmaların ana konusu, "ulusal birlik" konusudur. Bu oturumda da ele alınan esas konu buydu. Konuşmacıların hepsinin birleştiği ve propagandasını yaptığı şey, "sağcısı-solcusu, dincisi-ateisti, feodali-demokratı" vb. vb. ile tüm Kürtlerin birleşmesi ve "milli şuur / milli ruh"un geliştirilmesinin gerektiğiydi. Bu bağlamda konuşmacıların tavrı içinde öne çıkan düşünce şöyleydi:

Ş. Elçi: *"İslami düşüncenin ve Marksist düşüncenin etkisinde kalındığı için, milli ruha sahip olmayı kötü ve yanlış bir şey olarak gördük. Milli ruha sahip olmak için bu etkilerden kurtulmak gerekir."*

İ. Aksoy: *"Bizi milliyetçilikle suçluyorlar. Her Kürt ulusal onurunu koruyacak kadar milliyetçi olmalıdır."*

Bu ve benzeri düşünceler açıklandığı zaman, salonda bulunanların çoğunluğu konuşmacıları "alkış yağmuru"na tutuyordu.

"Ulusal birlik herşeyden üstündür" düşüncesi değişik biçimlerde temcit pilavı gibi ısıtılıp ısıtılıp sunuldu dinleyicilere. Bu birliği sağlamak için PKK/PSK protokolü, birliğin temel önkoşullarını sağlayan protokol olarak savunuldu. Bu görüş savunulurken, aynı zamanda protokolde ortaya konan yaklaşımın pratiğe geçirilmesi için "kişisel çıkarlar", "örgütsel çıkarlar" vb.'nin "ulusal birlik" önünde engel teşkil etmemesi gerektiği de dile getirildi.

"Ulusal birlik" herşeyden üstün olunca da, doğal olarak bu birlik için herşeyi savunmak mübah hale geldi. Konuşmacıların birleştiği ortak temel noktalardan birisi de, Kürt sorununun var olan *"uluslararası koşullara uygun bir biçimde çözülmesi"* gerektiği noktası idi.

"Yeni Dünya Düzeni"nin savunuculuğunu yapan konuşmacıların bu savunusu en açık şekli ile İ. Aksoy'un (Ki, İ. Aksoy konuşanlar içinde en radikal görünen kişiydi de aynı zamanda.) şu tavrında dile geldi:

"Kürt ulusu yüzyıllardır hep akıntıya karşı kürek çekti. Bugün değişen dünya koşullarında, dünyada izlenen genel siyasetlerden kopuk bir siyaset, yine akıntıya karşı kürek çekmek demektir. Bugün dünyada söz sahibi olanlar Amerika ve Avrupa'dır. Bunlarla ilişkilere girip kendimizi kabul ettirerek BM, AGİK, Paris Şartı vb. konularda, Türkiye'nin de altını imzaladığı İnsan Hakları Kararnamesi vb. vb. temelinde Türkiye'ye baskı yapmalarını ve yaptıkları yardımları azaltmalarını sağlamak gerekiyor. Uluslararası duruma uygun tavır takınılmalıdır. Gelinen yerde, Kürt sorununun barışçıl ve adil bir çözümü talebi bu koşullara uygun düşen bir taleptir."

"Yeni Dünya Düzeni"nin ve teslimiyetin bu açık savunusu, bunların Kürt ulusunun kurtuluşundan neyi anladıklarını çok iyi bir şekilde ortaya koymaktadır. Emperyalistlerle ilişki içinde, faşist Türk devleti ile anayasal düzenlemelerle Kürt ulusu kurtuluşunu elde edemez. Böylesi bir savunu ile kurtuluş maskesine büründürülen bir satışı elde edebilir ancak. Acı ama gerçek durum böyledir.

Kürt ulusu bugün kanı ve canı pahasına, öncelikle de PKK'nın savaşı sonucu elde ettiği kazanımlarını yitirme durumu ile karşı karşıyadır. Ve Kürt ulusunu, kurtuluşu adına satmanın yollarını arayan bu sahtekarlar, perde arkasında ellerini ovuşturmaktadırlar. Anayasal düzenlemelerle elde edilebilecek bazı haklar kırıntısını da "zafer" diye Kürt ulusuna yutturma yollarının taşlarını diziyorlar.

Bu çabanın bir görüntüsü de legal alanda ortaya çıkan görüntüdür. 7 Mayıs 1993 tarihinde kuruluşu ilan edilen Demokrasi Partisi (DEP), legal alanda

Sözkonusu açık oturum, Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesinin "Yeni Dünya Düzeni" içine yerleştirilmeye çalışıldığı bir açık oturum niteliğine sahipti. Konuşmacıların yaptığı konuşmalar içinde ortaya çıkan temel şonuç, "Yaşasın Yeni Dünya Düzeni!" olarak özetlenebilir...

yürütülecek mücadelenin oluşumunu teşkil etmektedir. Bu partinin Genel Sekreteri İ. Aksoy ile diğerlerinin birleştiği temel nokta, bu partinin *"sınıf temeline dayanmaması gerektiği, bütün Kürtleri kendi çatısı altında birleştirmesi ve geniş katılımlı demokratik bir parti"* olması gerektiği noktasıdır. Niteliğinin "sınıflarüstü" olması gerektiği konusunda aynı düşünceye sahip olanlar, "çiçeği burnunda" olan bu partinin kuruluşu bağlamında ayrı düşüncelere sahip idiler. Özellikle Ş. Elçi ve İ. Aksoy arasında geçen tartışmalar, bu partinin kuruluşu öncesinde kendi aralarında geçen "burjuva" oyunlarını gözler önüne sermek için "iyi" bir tartışma idi.

Ş. Elçi, *"grupçuluk ulusal birliğin önüne geçirildi"* gerekçesi ile bu partinin kuruculuğu çalışmalarından geri çekildiğini belirtti ve kurulan bu partinin *"istenen sonuca varmadan uzak kaldığı"*nı savundu.

İ. Aksoy ise, *"ideal olarak istenen değil, gerekli olanın yapıldığını, eksiklikleri yolda tamamlama anlayışı ile yola çıkıldığını, ayrıca gelecek yılın seçim yılı olmasından dolayı hazineden para yardımı (yaklaşık 30 milyar TL) almak için acele edilmesi gerektiğini"* açıkladı.

Sözkonusu bu tartışmalar şu sonucu ortaya çıkardı: Yeni kurulan Demokrasi Partisi legal alanda "Kürt Partisi" ismini kullanamadığı için bu ismi almıştır. Bu parti bir Kürt partisidir. Bu parti, sınıf temeline dayanmayan, Kürt olan herkesi içinde toplamak isteyen "sınıflarüstü" –gerçekte ise burjuva– bir partidir. Kuruluş aşamasında, parti içinde kim partiye hakim olacak kavgası değişik gruplar arasında sürmüş ve sürecektir. Bu partinin hedefi, Kürt ulusunun ulusal kurtuluş savaşını legalize etme ve sorunu anayasal haklarla "çözmek"tir.

Bu temelde ve bu nitelikteki bir partinin –Kürt ulusuna belli bazı haklar kazandırsa da– Kürt ulusunun kurtuluşunu gerçekleştirmeyeceği daha başlangıçta açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Milliyetçi, reformist ve dükkanında her maldan bulunduran bir parti, Kürt halkına değil, ancak burjuvaziye hizmet edebilir. Biz böylesi partilerin varlığını, Kürt halkının çıkarına olmayan, onlara baskı türleri içinde hangisinin daha iyi olduğu seçeneğini dayatan bir varlık olarak değerlendiriyoruz. Kürt halkının çıkarları, ancak proleter sınıf temeline dayalı bir mücadele ile, yani kapitalist sömürüyü yok etme mücadelesi temelinde savunulabilir. Kürt ulusunun kurtuluşu da ancak bu mücadele temelinde mümkündür. Bu parti konusunda, Ş. Elçi ile İ. Aksoy arasındaki görüş ayrılığı sadece biçime yöneliktir. Temel yaklaşımda birbirinden yoktur farkları.

Ortaya koyduğumuz bu noktalar, oturumda öne çıkan ve temelde birleşilen noktalardı. Bunların dışında tek tek konuşmacıların savunduğu görüşler içinde de üzerinde durulması gereken noktalar var. Bunlardan biri, Ş. Elçi tarafından savunulan *"silahlı eylemler, ulusal birliğin ve Kürdistan'ın özgürlüğü önünde engel olan bir mücadele biçimi idi. Ateşkes ve sonrasındaki tavrı ile PKK, bu mücadele biçimini terketmekte olduğunun ve olgunlaştığının işaretlerini vermektedir ve bu iyidir."* düşüncesi idi.

Ş. Elçi'nin bütün konuşmasını getirip dayattığı nokta, *"barışçıl demokratik mücadele"*nin geçerli olan tek mücadele biçimi olduğu noktasıydı. Buna göre, *"dünya durumu göstermiştir ki, silahlar kullanılmadan da ulusların özgürlüğüne kavuşmasının imkanları var dır"*. Buna tek örnek bile vermeden sorunu geçiştiren Ş. Elçi tam da burjuva politikacılarına özgü tavır takındığını gösterdi.

"Türk devletinin ateşkese sıcak el uzatacağından, olumlu tavır takınacağından" çook büyük *"kuşkusu"* olan Ş. Elçi, her ne hikmetse parlamenter mücadele ile Kürt ulusunun kurtuluşunun imkanı olduğunu savunabilmektedir. Bunun bir tek cevabı vardır: Burjuva ikiyüzlülüğü...

Ş. Elçi'nin *"PKK'nın silahları bıraktığına dair işaretler verdiği"* tespitine karşı İ. Aksoy, *"silahları bırakmak ile ateşkes ayrı şeylerdir. Silahlar bırakılmadı"* diye karşı gelerek, ne kadar "radikal" olduğunu da gösterdi...

Aynı kişi, *"Türk devleti Kürt meselesinde 70 yıldır ilk defa köşeye sıkıştı. Kürt halkının çıkarına olduğu sürece ateşkes uzatılmalıdır"* düşüncesini savundu. Görünüşte ayrı görüşlere sahip olunduğu sanılsa da, aslında hiç bir temel farklılıkları yoktur. Hepsini birleştiren temel nokta, faşist Türk devleti ile oturup anlaşmadır.

HEP Genel Başkan Yardımcısı M. Emin Sever'in konuşmasında değinilmesi gereken esas konu, TC'nin anayasasının değiştirilmesi için öne sürdükleri önerilerdir. Bu konuda verdiği örnek şöyledir:

"Devlet dili Türkçedir'in, resmi dil Türkçedir diye değiştirilmesi gerekir ve meclisteki yemin metninin değiştirilmesi gerekir."

Bu önerileri örneklerken çok iyi iş yapmışlar gibi göğsünü gere gere anlattı. Yine M. E. Sever'e göre, *"Türkiye devleti milli bir devlet olmamalıdır. Türklerin, Kürtlerin, Lazların, Çerkezlerin ortak devleti olmalıdır ve herkes kendi gücüne göre kendisini dile getirmelidir"*.

Kürt ulusunun kurtuluşunu savunduğunu söyleyenler, Kürt dilini –Kürt çeyi– diğer dillerle, en başta da Türkçe ile eşit haklara sahip olan bir dil olarak savunacağına, "resmi dil"in Türkçe olması gerektiğini savunmaktadırlar. Resmi dil zorunlu devlet dilidir, başka da hiç bir anlama gelmez. Kürt ulusunun ulusal kurtuluşunu anayasal düzenlemelerle elde edeceğini savunan bu reformistler, anayasal düzenlemelerle eşit hakların elde edilmesini bile savunmamaktadırlar.

Biz resmi dile karşıyız. Her ulusa olduğu gibi, her dile de tam hak eşitliğinden yanayız. Dil konusunda takınılan bu tavrın yanısıra savunulan *"Türkiye, Türklerin, Kürtlerin, Çerkezlerin, Lazların ortak devleti olmalı"* düşüncesinde, Ermenilerin güme gitmesi de tesadüfi bir şey değildir. Batı Ermenistan'ın elden gitmesi korkusu, Türk şovenistlerinin korkusu olduğu gibi, Kürt milliyetçilerinin de korkusu olma durumundadır.

M. E. Sever'in devletin statükocu tavrının dışına çıktığını söylediği Özal ve Kahveci'ye *"ALLAH RAHMET EYLESİN"* (amiiin...) duası da, kimin kimden ne beklediğini gösteren işaretlerden biri idi.

Sorular bölümünde, üç kişinin sorduğu sorulara verilen cevaplarda da ortaya koyduğumuz düşüncelerden değişik bir tavır takınılmadı.

Toparlarsak, sözkonusu bu açık oturum, Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesinin "Yeni Dünya Düzeni" içine yerleştirilmeye çalışıldığı bir açık oturum niteliğine sahipti. Konuşmacıların yaptığı konuşmalar içinde ortaya çıkan temel şonuç, "Yaşasın Yeni Dünya Düzeni!" olarak özetlenebilir...

Bu sonuca karşı, bizim şiarımız; "ESKİSİ İLE DE, YENİSİ İLE DE KAHROLSUN EMPERYALİST DÜNYA DÜZENİ!", "YA BARBARLIK YA SOSYALİZM!"dir. Başka seçenek yoktur. "Yeni Dünya Düzeni"nin savunuculuğunu yapanlar, ***barbarlığın savunuculuğunu yapmaktadırlar...***

KÜRT ULUSUNUN
ÖZGÜRLÜĞÜ DE,
BARBARLIĞA KARŞI,
SOSYALİZM İÇİN
MÜCADELEDEN GEÇER!!!

16.05.1993

1 Mayıs 1993

1 MAYIS 1993 ÜZERİNE KISA BİLGİLER...

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da 1 Mayıs çeşitli gösterilere sahne oldu. 1 Mayıs'a kim sahip çıkmadı ki? Herkes... Burjuvazinin bir çok kesimi de sahiplendi. Bir çok sorunda olduğu gibi, 1 Mayıs'a da demogojik bir şekilde, gerçek anlam ve içeriğini soysuzlaştırarak "sahip çıkıldı"!

Burjuva hakim sınıf sözcüleri ve onların işçi sınıfı içindeki ajanları sendika ağaları kolları sıvadılar. Verilen demeçlerle ve yapılan gösterilerle 1 Mayıs'a "sahip" çıktıklarını ifade ettiler. 1 Mayıs öncesi devletin başbakanı ve burjuvazinin diğer temsilcileri verdikleri demeçlerle *"herkes istediği yerde kutlayabilir, gösteriler serbesttir. Yasak diye bir şey yok Türkiye'de"* ikiyüzlülüğünü sergiliyorlardı. Oysa bunların gerçeklerle hiç bir bağı yoktur. Tüm amaçları mücadelenin önüne set çekmek, gerçek halk düşmanı yüzlerini kitlelerden gizlemektir. Bunun için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Daha düne kadar Newroz'un acımasız düşmanları, 1 Mayıs'ın yasaklayıcıları hiç bir şey olmamış gibi bunları sahiplenmeye başladılar.

Herkes istediği yerde 1 Mayıs'ı kutlayabilir demeçlerine rağmen, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da bir çok yerde 1 Mayıs öncesinde düzenlenen forumlara ve yapılan hazırlıklara faşist devlet güçleri saldırıda bulundu. Bir çok insan tutuklandı, yaralandı. Devrimci yayın organları ve bildirilerin dağıtımı yasaklandı. Tüm yaşananlardan çıkan sonuç, *"herkes istediğini yapmakta serbesttir"* gibi demeçlerin sahte olduğudur.

Türk-İş, DİSK, Hak-İş yaptıkları yoğun çalışmalarla 1 Mayıs'a sahip çıkmaya çalıştılar. Burjuva partileri de, örneğin CHP, *"Yaşasın 1 Mayıs"* sloganını bez afişlerle bir dizi alana astı, sahiplendiler.

İSTANBUL'DA 1 MAYIS

Bu şehirde de 1 Mayıs hazırlıkları ve gösterileri bir dizi olaya sahne oldu. Faşist TC devleti 1 Mayıs hazırlıkları aşamasında bildiri, afiş yapımı sırasında devrimcilere saldırdı. Bir çok devrimci yaralandı, bir çoğu da tutuklandı. Devrimci dergiler toplatıldı, legal bildiriler toplatıldı.

İstanbul'da çeşitli örgütler 1 Mayıs kutlamaları için valiliğe başvuruda bulundu. Bu başvurular sonucu örgütlere şu tarih ve yerlerde izin verildi: 1.5. Türk-İş Çağlayan, 8.5. İP Gaziosmanpaşa, 15.5. DİSK Pendik, 22.5. HEP Gaziosmanpaşa'da. Daha sonraki gelişmeler içinde, Erdal İnönü'nün de girişimi ile bu örgütler valilikçe tekrar biraraya getirildi ve uzlaşmaya gidildi. Buna göre 1 Mayıs'a iki ayrı yerde izin verildi. Türk-İş Çağlayan'da saat 11-14 arası, DİSK Pendik'te saat 14-17 arasında miting düzenleyecek. HEP ve İP ayrı yer için izinden vazgeçerek bu iki mitinge katılacak şekilde uzlaşmaya gidildi. İP Türk-İş ile, HEP DİSK ile katıldı.

Devrimci grupların çok önemli bir bölümü Türk-İş'in olduğu alana gitme tercihi yaptı. Bir çoğu DİSK'in olduğu yere gitmedi. Tercih nedenini tam bilmiyoruz, ama *"kitleleri Türk-İş'e terk etmeyelim, sendikaları (işçileri bölmeyelim), "Türk-İş zaten devrimcileri istemiyor, isteği DİSK'e gitmemiz"* gibi gerekçeler getiriliyor. Diğer yanda legal dergiler çağrıda bulundu. Çağrı ve katılanlar şunlar: *"Pendik mitingindeyiz. Birlik, mücadele, dayanışma gününü devrimci özüne uygun biçimde kutlamak için Pendik'te buluşalım. Yaşasın 1 Mayıs! Biji yek Gulan!*

Barikat, Deng, Devrim, Devrimci Mücadele, Direniş, Haziran Grubu, Komal yayınları, Komün, Kurtuluş, Medya Güneşi, Newroz Ateşi, Serketin, Yeni Dünya İçin".

Her iki mitinge de değişik alanlarda buluşarak (alana yakın) miting alanına girildi. Her iki alanda da geniş "güvenlik" alınmıştı, özellikle DİSK'in olduğu alanda çok sıkı arama yapılıyordu. Legal dergilerin bildirileri ve pankartları alana sokulmamaya çalışılıyordu.

Katılım konusunda çeşitli görüşler var. İkisine de 50'er bin katılım oldu diyenler. Bizim tahminimiz Türk-İş'in olduğu alanda 15 bin, DİSK'in olduğu alanda 13 bin civarında.

Türk-İş'in olduğu alanda durum:

Miting süresince hava yağmurlu geçti, bunun sonucu bir çok kişi bitimi beklemeden alanı terk ediyordu. Miting kürsüsünde Türk-İş yöneticileri ve bir dizi davetli bulunuyordu. Mitinge istiklal marşı ile başlandı.

Devrimci gruplar cılız da olsa slogan ve ıslıkla bu sahneyi geçirdiler. Alanda devrimci gruplar illegal örgüt pankartıyla da (bir çoğu) yürüyordu. Akla gelebilecek her türlü örgüt sloganları kullanılıyordu. Bir nevi aralarında "yarışıyorlardı". DS *"Yaşasın önderimiz Dursun Karataş!"* vb; *"Yaşasın Partimiz TKP/ML!", "Yaşasın halk savaşı!"; "Yaşasın Partimiz TDKP'miz!"* gibi... Bunlarla birlikte sendika ağalarına karşı, faşizmi teşhir eden, grevle ilgili vb. vb. sloganlar atılıyordu.

Bazı gruplar (illegal) bildiri kuşlama yaptılar. Özellikle Ekim yoğun yaptı. İlginç olan her iki eylemde de PKK'nın taraftarları yok gibiydi. HEP de yok denecek kadar azdı. Miting bitimi olaylı geçti. Bazı devrimci grupların daha önceden planladıkları, eylemden sonra Taksim'e doğru yürüme isteği üzerine polis yoğun saldırıya geçti. Bir çok kişi yaralandı, tutuklandı.

DİSK'in olduğu alanda durum:

Burada diğer yere göre çok arama vardı. Kürsüde DİSK yöneticileri ve bazı milletvekilleri (F. Işıklar vs.) bulunuyordu. Alana giriş yoğun olduğundan tüm gruplar oldukça geç girdi. Dergilerin yeraldığı blok mitingin bitişine doğru ancak alana girdi. Polis kontrolünde bir çok pankarta ve bildi-

riye el konuyordu. Bunun üzerine yürüyüşçüler pankart verilmedikçe gitmeyeceğiz diye diretiyorlardı. Bu da alana girmeyi geciktiriyordu. Alınan pankartların çoğu da dergi ismi filandı. Bir çoğu geri alındı. Tabii bir çok bildiriye el kondu. Alanda asılan PKK pankartı indirtildi ve bir dizisinin açılmasına izin verilmedi. Bunların bir bölümü de DİSK'in hazırladıklarıydı. Örneğin, *"Faşizme karşı omuz omuza."* Tabii pankart açtırmama işine direkt DİSK görevlileri müdahale ediyordu, polisin girişimi üzerine. Kitle DİSK'in konuşma ve sloganlarına pek ilgi göstermedi. Örneğin, konuşmacının mikrofondan kitleye hitap ederek hep birlikte *"Yaşasın DİSK"* diyelim çağrısına hiç kimse katılmadı. Sadece bir kez kendi sesi duyuldu. Mitingin bitimiyle birlikte legal dergilerin olduğu blok yaklaşık 200 m. uzaklıktaki tren istasyonuna kadar slogan atarak yürüyüp dağıldı. Bu arada yürüyüş, sürekli havadan helikopterle ve yerden izleniyordu. Her iki yerde de, öncelikle devrimci kesim etrafında genç kesimden insanlar vardı. Kadın sayısı azdı. Bazı kadın grupları katılmıştı, güçleri çok zayıftı. Kadın sorununa ilişkin hemen hemen hiç bir pankart, slogan yoktu. Bir örnek: Yeni Dünya bloğunda *"Kahrolsun erkek egemenliği!"* sloganı atılmak istenir, ama hiç kimse katılmaz. Sloganı atanlardan erkek yoldaş *"bu tersi anla-*

BİJİ 1 GULAN! YAŞASIN 1 MAYIS!

"UYAN ARTIK UYKUDAN UYAN,
UYAN ESİRLER DÜNYASI!"

Her milliyetten kadın ve erkek işçiler!

Dünya işçi sınıfının emperyalizme, gericiliğe, faşizme, ırkçılığa, erkek egemenliğine, barbarlığa karşı, baskısız ve sömürüsüz bir dünya için mücadele günü olan 1 Mayıs'ta DEVRİM VE SOSYALİZM İÇİN HAYDİ MÜCADELEYE!

1 MAYIS'IN DEVRİMCİ GELENEĞİNE SAHİP ÇIKALIM! SÖMÜRÜCÜ HAKİM SINIFLARIN, REFORMİSTLERİN, REVİZYONİSTLERİN 1 MAYIS'I YOZLAŞTIRMASINA, DEVRİMCİ İÇERİĞİNDEN SAPTIRMASINA KARŞI ÇIKALIM!

İşçiler!

Bugün 1 Mayıs!

1 MAYIS... Enternasyonal dünya işçi sınıfının baskı ve sömürüye karşı, sınıfsız ve sömürüsüz bir dünya için birlik, mücadele ve dayanışma günüdür! Bugünün anlam ve içeriğine uygun olarak mücadele alanlarında saflara katılmak görevimizdir.

1 MAYIS... Emperyalist karşı-devrim dünya cephesinin 1 Mayıs'ı devrimci geleneğinden uzaklaştırarak, çarpıtarak, soysuzlaştırarak, tüm sömürücü hakim sınıflar için zararsız hale getirmesine, işçi sınıfı ve emekçi yığınların gözlerinin boyanmasına karşı çıkma günüdür. Bugün emperyalist ve kapitalist bir çok ülkede 1 Mayıs devlet ve hakim sınıflar tarafından içeriği yozlaştırılarak kutlanıyor, resmi tatil günü ilan ediliyor. Bir çok ülkede de 1 Mayıs yasak, kutlanmasına izin verilmemekte, yapılan eylemler de en gaddar bir biçimde kanla bastırılmaktadır.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yıllarca 1 Mayıs gösterileri engellenmiştir, bunun için çeşitli yöntemlere başvurulmuştur. Kah bahar bayramı ilan edilmiş, kah içeriği saptırılarak kutlanmasına izin verilmiş, kah faşist namlular kan kusarak 1 Mayıs eylemlerinde onlarca işçi ve emekçiyi hunharca katletmiştir. Tüm ülkelerde olduğu gibi, Türkiye'de de burjuvazinin kullandığı en iyi yöntemlerden biri de yaptığı demogojidir. Sömürücü sınıflar yaptıkları demogojilerle işçi sınıfı ve geniş emekçi yığınların geleneklerini anlamından saptırarak, kendi düzenleri için zararsız hale dönüştürmek kaydıyla sahip çıkmaktadırlar.

Bu yıl da Türkiye-Kuzey Kürdistan'da 1 Mayıs burjuva, reformist, revizyonist partiler ve gerici sendikalar tarafından da kutlanmaktadır. Tüm karşı devrimcilerin, gericilerin 1 Mayıs'ı kutlamaları büyük bir sahtekarlıktır. 1 Mayıs, sömürücü sınıfların kutlayacağı gün değil, tam tersi onların düzenine karşı gelişen işçi sınıfının mücadele günüdür. Hakim sınıfların işçi sınıfı içindeki ajanları, sömürücü düzen yanlıları sendikalar, 1 Mayıs'ta devrim ve sosyalizm için mücadele yerine, işçilerle kapitalistlerin barış içinde birlikte yaşamalarını dile getirecek, kavgasız, şiddete başvurmadan mücadele etmesini işçilere demogojik bir şekilde anlatacaktır, işçi sınıfının gözünü boyamaya çalışacaktır. İşçilerin kapitalist sömürüye karşı mücadele günü 1 Mayıs'ın içeriğini demogojik bir biçimde çarpıtarak, faşist soygun düzeni yararına "barış ve uzlaşma" çağrıları yapılacaktır. Bu burjuva reformist sendika ağalarının faşist sömürücü düzenle, patronlarla gerçek anlamda hiç bir temel çelişki yoktur. Hepsinin birleştiği temel sorun, sömürücü düzenlerinin ayakta tutulmasıdır. İşte bu temel konuda hepsi birleşiyor. Sözümona işçilerden yana gözükmeleri, bazı demokratik ve ekonomik haklardan yana tavır takınmaları işçi sınıfının gözünün kapatılması, mücadelesinin önünü set çekilmesinden başka bir şey değildir. Sömürücü sınıfların tüm temsilcileri partiler, sendika ağaları vs. gerçek anlamda kurulu sömürücü düzenlerine zarar vermediği müddetçe, işçi sınıfı ve emekçi yığınların çıkarlarının ateşli savunucuları pozlarına bürünerek birbirleri ile yarışacaklardır. Bunların her tür demogoji ve sahtekarca yalanlarına kanmayalım. Burjuvazinin her renkten ve türden temsilcileri ve savunucuları işçi sınıfının ve ezilen bütün yığınların gerçek düşmanıdırlar. 1 Mayıs dünya işçi sınıfının yeni bir dünya düzeni için, devrim ve sosyalizm yolunda birlik, dayanışma ve mücadele günüdür. Ve öyle de kalacaktır.

1 MAYIS... Emperyalist "yeni dünya düzeni"ne karşı mücadele günüdür. İsmi dışında başka da hiç bir değişikliği olmayan "yeni dünya düzeni"nde de eskiden olduğu gibi tüm barbarlıklar katmerleşerek devam etmek-

ma gelmez mi? Yani kadın egemenliğini savunma" görüşünü de eylemde ifade eder.

Eylem öncesi bir dizi legal dergi ve illegal örgütler afiş yaptılar. En çok Ekim geniş bir şekilde yaptı. Fakat bunlar da afişlerinde Taksim'e çağrı yapmalarına rağmen o yönlü bir çabaları yoktu (Laf olsun diye galiba). Bunlardan başka TDKP, Devrimci Proletarya, İşçinin Sesi, Yeni demokratik gençlik, Türkiye komünist hareketi.

Bölgede partimiz TKP/ML(BOLŞEVİK)'in 1 Mayıs'taki çalışması üzerine:

1 Mayıs öncesi ... PH adına bölgede yapılması gereken işler üzerine bir genelge yayınlandı ve bir de bölgesel bildiri çıkarıldı. Kuşlamalar hazırlandı. Bir bölgede 1 Mayıs'a ilişkin yazılama yapıldı. 1 Mayıs öncesi bir dizi alanda merkezi ve bölgesel bildirilerin dağıtımı yapıldı. Görev dağılımı yapılarak yoldaşlarımız her iki miting alanına giderek çıkan iki bildirinin ve kuşlamaların dağıtımını yaptı. Çevremizdeki arkadaşların eyleme katılmasına çalışıldı. Bazı olumsuzlukların olmasına rağmen (somut bir bölgede, ya da bir kaç, buluşulup alana gitme şeklinde bir tespitin yapılmamış olması) yaklaşık .. kişi ... adı altında yürüdü. Bir bölüm yoldaş da değişik sendikalar

---

tedir. Bolca barıştan, açlara yardımdan, doğanın korunmasından, eşitlikten, kadınlara haklarının verilmesinden, adil düzenden vs. vs. bahsedilmekte, nutuklar atılmaktadır. Oysa dünyada ve Türkiye-Kuzey Kürdistan' da hergün görünen ve yaşananlar bunların tam tersidir. Yaşanan, barış ve ekonomik yardım adına emperyalist, gerici talan işgal ve savaşlarıdır. Kuveyt, Somali'de ... olduğu gibi. Her tarafta ırkçılık, şovenizm kol gezmektedir. Milyonlarca işçi, emekçi şovenist, ırkçı, milliyetçi savaşlarda hunharca katledilmektedir, bu gerici çatışmaların faturası işçi, köylü ve emekçi yığınlara ödetilmektedir.

Almanya'da yabancı düşmanlığı temelinde gelişen ırkçılık, faşizm; Sırp-Hırvat-Boşnaklar arasındaki gerici, milliyetçi çatışmaları; Azeri-Ermeni çatışması ... Bütün bu ve benzeri olayların gösterdiği gibi, emperyalist yeni dünya düzeni tüm gücüyle ırkçı, şovenist, milliyetçi çatışmaları körükleyerek çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçileri birbirine düşman ederek katletmektedir. 1 Mayıs, emperyalist "Yeni Dünya Düzeni"ne karşı bütün ülkelerin ve ezilen halkların birlikte dayanışma günüdür. "Yeni Dünya Düzeni"ne karşı DEVRİM ve SOSYALİZM için mücadele en güçlü silahlarımızdan biri de PROLETER ENTERNASYONALİZMİDİR. İşçi sınıfı ancak bu silaha sarıldığında güçlü ve yenilmez olacak ve milliyetçi dar sınırları parçalayarak, diğer ülke işçi ve ezilen halklarıyla ortak davalarında dayanışma ve birlik içinde olacaktır. Emperyalist dünya düzeninin örgütlü gücüne karşı, bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halklarının örgütlü gücü ile mücadelemiz zafer kazanacaktır.

1 MAYIS... Tarihi, ezilen ulus ve milliyetlere karşı barbarlıklarla dolu faşist Türk devletinin Türk şovenizmi ve ırkçılığına karşı mücadele günüdür. Ermeni soykırımını yapmış, onlarca kez Kürt ulusunun ulusal ayaklanmalarını kanla bastırmış, tüm diğer azınlık milliyetlere, Ermeni, Rum, Laz, Arap... baskı ve asimilasyon politikası uygulayan, Kuzey-Kürdistan'da devam etmekte olan Kürt ulusunun ulusal mücadelesini bastırmak için her türlü yöntemi uygulayan Türk devletine ve Türk şovenizmine karşı mücadele günüdür.

1 MAYIS... Faşist Türk hakim sınıflarının emperyalist yayılmacı emellerine karşı mücadele günüdür. Emperyalist dünya cephesi içindeki yerini daha da sağlamlaştırmak, yeni paylaşım savaşlarına hazırlanmak Türk devletinin temel politikalarından biridir. Bu anlayışla Kuveyt ve Somali'nin işgalinde yerini almıştır. Onlarca defa Güney-Kürdistan (Irak) topraklarına faşist saldırılar düzenlemiştir. Sırbistan-Boşnak-Hırvat çatışması, Azeri-Ermeni çatışmasını kullanarak Türk ırkçılığının ve şovenizminin içerde ve dışarda yayılmasına, paylaşımda yerini alma peşinde koşmaktadır. Barışı sağlama ve Türklere yardım adı altında faşist Türk ordusu 1974' de Kuzey Kıbrıs'ı işgal ederek, kendilerine bağımlı kukla bir Türk devleti kurdular.

Bütün bunlar hangi gerekçeyle yapılırsa yapılsın; yapılan, Türk ırkçılığının körüklenmesi, yayılmacılık, barbarlık, sömürü ve gerici savaştır. Bunlara dur diyebilmek ve Kuzey Kıbrıs'ın işgaline son vermek için devrim silahına sarılalım!

1 MAYIS... Erkek egemen emperyalist dünya düzeninde kadınlara karşı yoğun baskılar her türlü biçimiyle azgınca sürmektedir. İşçi ve emekçi kadınlar sınıfsal ve cinsel baskının acımasız kötü koşulları altında yaşamaktadırlar. Bir çok ülkede, bizde de olduğu gibi, milli baskıya da maruz kalmaktadırlar. Bu barbar erkek egemen dünya düzeninde işçi ve emekçi kadınların gerçek özgürlüğü olamaz. İşçi ve emekçi kadın, özgürlüğünü devrim ve sosyalizm için mücadeleye atılarak kazanacaktır.

Çeşitli milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, emekçiler...

Emperyalizme, faşizme, baskı ve talana, erkek egemenliğine, kadınlara yapılan baskılara, ırkçılığa, şovenizme, ulusal baskıya, doğanın talanına ... karşı mücadelede Bolşevik saflara katılalım. Üretimdeki gücümüzü sınıf mücadelesinde de gösterelim.

Kurtulumuz olan Demokratik Devrim ve Sosyalizm mücadelesinde bize yol gösterecek olan Bolşevik Parti saflarına katılalım!

- YA FAŞİZM, YA DEVRİM!
  YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!
- YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN AYRILIP AYRI DEVLET KURMA HAKKI!
- BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN!
- YAŞASIN PROLETER DÜNYA DEVRİMİ!
- YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!

TKP/ML(BOLŞEVİK)
... Bölgesi.

içine girerek slogan atma yolunu denedi. Bunların bir bölümü atılırken (örneğin, *"Kahrolsun sendika ağaları!"*), bir bölümü pek destek görmüyordu (örneğin *"Ya barbarlık ya sosyalizm!"*) Grupçuluk anlayışı...

Bu 1 Mayıs'ta bir dizi olumsuzluğa rağmen, yaptıklarımızı olumlu olarak değerlendiriyoruz. Tabii ki yaptıklarımız çok yetersiz. Gücümüz zayıf. Ama bazı eksiklikleri giderdiğimiz taktirde bugün varolan güçle daha iyi, daha fazlasını yapabileceğimize inanıyoruz.

En önemli eksiğimiz: biz kendimizi mitinge göre hazırladık (her iki bölge açısından da). Oysa miting öncesi gruplar değişik alanlarda toplanarak (miting alanına yakın) yürüyüş halinde miting alanına geldiler. Miting alanının girişine kadar hiç bir polis kontrolü yoktu. Ve biz istediğimiz kadar propaganda malzemesini dağıtabilirdik. Bu fırsatı değerlendiremedik. Miting alanına ise yoğun aramalar olduğu için çok az malzeme götürebiliyoruz. Gelecekte alana girmenin başka yöntemlerini bulmamız gerekiyor. Ayrıca pratik iş yapan çok yoldaşımız da deneyimsiz. Çekinken davranmakta. Planladığımız miting alanına Parti imzalı pankart asma olayı, iki ayrı yerde eylem gündeme gelince yapılmadı. Gücümüzü yazılı propagandaya ayırdık.

1 MAYIS'IN MERSİN'DE HAZIRLANMASINA İLİŞKİN

1 Mayıs bu yıl geçen yıla göre hem iyi hem kötü geçti diye değerlendirilebilir. İyi; çünkü katılım çoktu. Yasaklar, korkular yavaş yavaş aşıldı. 10.000 kişilik kalabalık oluştu. Sendika ağaları ıslık, yuh, slogan sesleriyle rahatsız edildi, konuşturulmadı. Bunlar yapıldıktan sonra alan terkedildi. Kötü; çünkü yürüyüşü düzenleyen Tertip Komitesi, ağırlıklı olarak sendika ağalarından oluştu. Geçen yıl böyle değildi.

1 Mayıs'a 5-6 hafta kala biz harekete geçerek, eylem birliği için kendilerini aradık. Çokları henüz çok erken görüyorlardı. Dergiler (Platformu vardı önceden) biraraya geldi. Ve biz, 1 Mayıs şiarları üzerine görüşlerimizi açıkladık, karşı çıkan olmadı.

Bir başka dergiler toplantısına kadar, özellikle sarı sendikacıların 1 Mayıs için biraraya geldiklerini ve 1 Mayıs'ı dergiler ve derneklerden bağımsız olarak hazırlayacaklarını öğrendik. Çevremizde ve dergiler platformunda bunun tehlikeli olduğunu, yanlış olduğunu, yapılacak yürüyüşün ve platformun devrimci olmayacağını, bunun için devrimcilerin Tertip Komitesine girmemesi için salt sendikalardan oluşan Tertip Komitesini istediklerini anlattık. Reformizmi temsil eden Deng, Kurtuluş, Devrim gibi dergi temsilcileri, işçilerin (!?) 1 Mayıs'ı düzenlemelerinin iyi olduğunu, kendi görevlerini yaptıklarını belirtiyorlardı.

Onları yanlız bırakıncaya kadar bu sürdü: Onların, eylemi satacağı/yapmaktan son anda vazgeçebileceği, devrimcilere yasaklar getireceği/provokasyonun olabileceği, platformun düzen yanlısı olacağını, buna karşı gelmemiz gerektiğini baştan sona, YANLIZ BİZ ISRARLA SAVUNDUK. Ve bu gidişata müdahale edebilmek için, dergileri toplayıp konuştuktan sonra, devrimci-demokratik dernek, sendika (Liman-İş) ve HEP ile bir toplantı için girişimde bulunduk. Toplantı gerçekleşti ve dergiler platformunda dile getirdiğimiz; ikinci bir yürüyüş izni verilmez bize, bundan dolayı bir DEVRİMCİ BLOK oluşturalım demiştik. Bu toplantıda da bu konuşuldu, esasta anlaşıldı. Devrimci Blok temelinde yürüyüşe katılınacak kararı alındı (Liman-İş toplantıya gelmemişti). Biz bir ortak bildiri çıkarıp bunu dağıtarak onların gerçek yüzünü teşhir edelim ve onlarla aramızdaki farkı koyalım dedik, ancak kabul görmedi ve bizim kendimizin bunu yapamayacağımızı söyledik.

Sendika ağalarının düzenleyeceği yürüyüşün konuşma metni, sloganlar, pankart ve dövizlerin neler olduğu, yürüyüşe bir-iki gün kala öğrenilebildi. Toplantılarını, belgelerini de dışa açmıyorlardı. Dergilere ve derneklere yaptıkları çağrı; *"biz yapacağız, siz bize destek verin"* şeklindeydi.

Amaç, devrimci içerikli-önderlik-li 1 Mayıs'ı, devlet desteğiyle önlemekti. Çünkü bu yıl bu kadar ateşli olan sendikalar, geçen yıl çağrıldıkları halde toplantılara gelme zahmetinde bulunmuyorlar ya da canları istediği zaman gelip-gidiyorlardı.

Yürüyüşe bir hafta kala; devrimci blok (Mersin Devrimci Platformu) olarak yürüneceği belli oldu artık. Bu durumda biz, MHP de dahil tüm burjuva partilerinin çağrıldığı ve bizden hiç birine söz hakkının verilmediği, içeriği reformist olan bir eylemi, hep birlikte terketmemiz gerektiğini belirttik. Bazıları çekimser kaldı, bazıları *"biz çok olursak terketmeye gerek yok"* gibi tavırlar takındılar. Biz, terketmek gerektiği konusunda gerekçelerimizde ısrar ettik ve sonuç; *"orada kararlaştırabiliriz"*le konu kapandı.

Biz bolşevikler dergiler platformunda yürümeyeceğimizi kararlaştırdık, çünkü; dergilerin çoğunluğu kendi pankartları altında yürüyeceklerini belirttiler. Biz illegalite açısından yürümeyi doğru görmedik ve bir işçi derneğiyle yürümeyi kararlaştırdık ve açıkladık. Öyle de yaptık. Dergiler platformu adına bir pankart taşındı.

Toplanma alanında polis, gelenleri önce aradı, daha sonra ise çok kalabalık olunduğundan baş edemedi ve aramaktan vazgeçti.

Belirleyip yoldaşlarımıza dağıttığımız sloganlar temelinde yürüdük. Başlangıç yerinde, sendika ağalarını teşhir eden özel bir bildirimizi dağıttık. Sendika ağalarının konuşmalarını sloganlar ve yuhlamalarla engelledik ve buna diğer devrimciler de katıldı. Dikkatler bizim bulunduğumuz alana çekildi.

Biz bolşevikler, 15 dakika sonra alanı terketmek üzere, diğer tüm devrimcilerle görüşmeye ve öyle davranmaya çağırdık. 15 dakika sonra Liman-İş ve bazı diğer dergiler (Mersin dışından gelmişlerdi) bir süre kaldılar, karara uymadılar. Biz ve diğerleri alanı terkettiğinde, 200 kadar kişi alanda kalmıştı.

DS'liler, Devrimci-Proletaryacılar gibi en son terkeden gruplar (bizlerin çok ısrarı üzerine!) kendi gazetelerinde verdikleri haberde, alanın kendileri tarafından terkedilip, terkettirildiğini yazdılar. Ne tutarsızlık!!!

Merkezi, bölgesel ve özel bir bildiriyle, yapıştırma pullarıyla bolşevizmin propagandasını yaptık. Miting ve yürüyüşte Özgürlük Savaşçıları Korusu'nun kasetinden 1 Mayıs marşının çalınmasını da sağladık.

1 Mayıs'ı devrimci özüne uygun kutladık! Bolşevizm Yenecektir!

1 MAYIS, BÜTÜN YASAKLARINA RAĞMEN, FAŞİST TÜRK DEVLETİ POLİSİNİN GÖLGESİ ALTINDA KUTLANDI!

Dünya işçi sınıfının birlik, mücadele, dayanışma günü olan 1 Mayıs, birçok il ve ilçede olduğu gibi, Çuku-

ULUSLARARASI İŞÇİ SINIFININ BİRLİK-DAYANIŞMA VE MÜCADELE GÜNÜ OLAN DEVRİMCİ 1 MAYIS İÇİN ALANLARA! GÖREV BAŞINA!

Çukurova'nın Türk, Kürt, Arap, Çerkez, Ermeni ... ulus ve milliyetlerinden tüm ezilenler! 1 Mayıs'a sahip çıkalım!

Amerika'nın Şikago şehrinde 1 Mayıs 1886'da, işçilerin 8 saatlik işgünü talebinin mücadelesine kurşun ve bombalarla karşılık verilerek oluk gibi işçi kanı akıtılmasının 107. yılındayız.

1891'de Brüksel'de toplanan İkinci Enternasyonal'in II. Kongresi karar alarak, 1 Mayıs'ı her yıl bütün dünya işçilerinin BİRLİK-DAYANIŞMA-MÜCADELE günü ilan etmesinin 102. yılındayız.

Kapitalizme, emperyalizme, feodalizme, faşizme, her türlü gericiliğe ve sömürüye karşı; devrim bayrağının yükseltilerek kutlanılageldiği enternasyonal bir gündür 1 Mayıs!

Bütün ülkelerde, burjuvaziye ve tüm sömürücü sınıflara karşı; devrimci bir gelenektir 1 Mayıs!

1 Mayıs yaşıyor, yaşacak, yaşatacağız!

Faşist TC devleti tarihinde 1 Mayıs'ın yasaklanması, "bahar bayramı" olarak çarpıtılmasına karşın; işçi sınıfının söke söke koparark kazandığı ve kutladığı gündür 1 Mayıs!

İşçiler, emekçiler!

Bütün dünyada, emperyalist burjuvazinin nerdeyse zil çalıp oynarak ilan ettiği, "Komünizmin ölümü"nün boş laf olduğunu, iflas edip çökenin komünizm değil, komünizm adına uygulanan bürokratik kapitalizm olduğunu; emperyalist barbarlık karşısında, sosyalizmin tek gerçek alternatif olduğunu bilmeliyiz.

YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM şiarı 1 Mayıs'ın şiarlarından biridir!

Hayatı her geçen gün daha çekilmez kılan, zam üstüne zam, vergi üstüne vergi ile seni soyan; seni sürekli işsiz bırakma tehdidi altında en ağır şartlarda ucuz ücret kölesi olarak çalıştıran; kâr için senin hayatını tehlikeye atan; sendikal örgütleme hakkını bile faşist yasalarla olağanüstü sınırlayan; sana siyasi örgütlenme hakkını tanımayan emperyalizme bağımlı hakim sınıfların faşist devletidir.

Bu devlet senin BAŞ DÜŞMANINDIR!

Bu devlet senin sömürülüp ezilmenin temel aracı, emperyalizme bağımlı burjuvaların silahıdır.

Hangi burjuva partisi, hangi burjuva hükümeti iş başına gelirse gelsin, bu faşist devletin işçi düşmanı halk düşmanı olma temel niteliği değişmeyecektir. Bunun böyle olduğunun en açık örnekleri 8 yıllık ANAP hükümeti yerine büyük umutlar pompalayarak gelen DYP/SHP koalisyon hükümetinin icraatında görülmektedir. Yine zam, yine zulüm, yine işkence, yine insafsız sömürü, yine baskının haksızlığın bini bir para. Yine kodamanlara vergi afları, yine yiyicilik, vurgunculuk. Değişen yanlızca hükümetlerin isimleri!

Bu hükümet senin CAN DÜŞMANIDIR!

Ezilen arkadaş!

Emperyalizme bağımlı hakim sınıflar, senin mücadeleni düzen sınırları içinde tutmak için, herşeyi yapıyor. Onlar üretimin senin güçlü kollarına bağlı olduğunu, sen durunca hayatın duracağını biliyor. Bu yüzden onlar seni binlerce bağla düzene bağlamaya; kendi siyasetlerinin aracı yapmaya çalışıyorlar. Seni cinsiyetin, dinin, mezhebin, milliyetin, ücret düzeyin, bölgen vs. vs. binlerce şey temelinde bölük pörçük hale getirip, sömürüsünü sonsuz kılmak istiyor. Böl ve yönet! Tüm sömürücülerin değişmez siyaseti bu! Şimdi hakim sınıflar Türk milliyetinden işçileri, Kürtlere karşı kışkırtmak istiyor. Yükselen Kürt ulusal kurtuluş hareketine karşı faşist hakim sınıflar Türk işçilerini Türk şovenizminin bayrağı altında toplamaya çalışıyor. Terörist faşist devlet; Türk işçilerini utanmazca terörizme karşı çıkmaya çalışıyor. Onların terörizm dediği, gerçekte her türlü devrimci terördür.

Karabağ'daki Azeri-Ermeni çatışmaları bağlamında da Türk hakim sınıfları Türk ırkçılığını ve şovenizmini alabildiğince körüklüyor. Sömürücü işbirlikçi patronlar, onların devleti Türkiye ve Kuzey Kürdistan işçi sınıfının ve ezilen halklarının bu başdüşmanları, Kürtleri, Ermenileri düşman gösteriyor! Bu oyuna gelmemeliyiz! Düşman; Kürtler, Ermeniler vb. vb. değil, emperyalizme bağımlı hakim sınıflar ve onların faşist devletidir. Bu 1 Mayıs'ta bu bilinçle, Türk şovenizmine karşı mücadele mücadelemizin ayrılmaz bir parçası ve şiarı olmalıdır. KAHROLSUN TÜRK ŞOVENİZMİ!

Kadın ve erkek işçi arkadaş!

Bu yılki 1 Mayıs'a; Türk-İş, DİSK, Hak-İş gibi satılmış düzen konfederasyonları sahip çıkmaya çalışıyor. Bu yılki 1 Mayıs'ın düzen sınırları içinde kutlanması temeline uygun olarak kutlamaya çalışıyorlar. 1 Mayıs'ı gerçek içeriğine uygun olmayan tarzda kutlamaya, işçilerin gözünü boyamaya çalışıyorlar. Onların, sahte, reformist 1 Mayıs gösterilerine karşı DEVRİMCİ 1 MAYIS'ı haykıralım!

Şiarımız; YAŞASIN DEVRİMCİ 1 MAYIS şiarıdır!

İşçi arkadaş!

Senin mücadeleni düzen sınırları içinde tutma işinde patronların en büyük desteği sarı/reformist/faşist sendika ağalarıdır. İşçilerin ekonomik ve demokratik hak-

rova bölgesinde, Mersin'de kutlandı. Çeşitli kuruluşlar tarafından ortaklaşa düzenlenen 1 Mayıs kutlaması, Mersin'de, İstasyon alanından başlıyarak mitingin yapılacağı Cumhuriyet alanına kadar sürdü.

Miting alanına kadar toplanan işçilerin sayısı onbir oniki bine varan bir topluluğu oluşturdu. Yürüyüşün başladığı alana toplu halde gelen işçiler, ellerinde pankartlar ve çeşitli sloganlar atarak, coşkulu bir şekilde alana giriyorlardı. Tabii ki yılların verdiği birikim, suskunluk ve uzun zaman sonra alana çıkmaları, kin ve

larını savunmanın temel araçlarından biri olan; birer komünizm okulu olması gereken sendikalar, bunların önderliğinde mücadeleyi düzen sınırları içinde tutmanın araçları haline getirilmektedir. Bunların seni salt ücret ve ekonomik hak mücadelesi ve düzenin sınırları içinde sahte demokrasi mücadelesi lapası ile aldatmasına izin verme! Sendika ağalarına güvenme. Kendi mücadeleni kendi eline al!

Tüm işlerinde, fabrikalarda tüm işçilerin genel toplantılarında seçilecek grev ve mücadele komitelerini kuralım!

Aklımızdan asla çıkarmamız gereken şey; işçilerin düşmanı yanlızca tek tek patronlar ya da hakim sınıfların şu veya bu hükümeti değil; bir bütün olarak emperyalizme bağımlı hakim sınıfların faşist düzeni, faşist TC. devletidir.

Kurtuluşun yolu; bu devleti devrimle parçalayıp işçilerin-köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünü kurmaktan geçer. Bütün toplumun öncü sınıfı olarak işçi sınıfı, diğer emekçi katman ve ezilenlerin demokrasi ve özgürlük mücadelesini kendi mücadelesi olarak kavramak zorundadır.

1 Mayıs'ta bu bilinçle ÜCRET KÖLELİĞİNİ YIKMAK için devrim mücadelesinin kızıl bayrağını kaldıralım yükseklere!

Adana ve Mersin'deki 1 Mayıs yürüyüşlerine katılmak için görev başına!

Küçük memurlar, hizmetliler...!

Yeni hükümetin de sizlere vadettiğinin karşısında verdiği fazla birşey yok. %70'lik enflasyon karşısında, ücret ve maaşlara verilen zam, zam değil ücretlerde gerçek bir düşüştür.

Memurların örgütlenme hakkı konusundaki sözler bir işe yaramıyor. Bu gidişe dur demenin tek yolu devrimdir! Hak verilmez, alınır ilkesi temelinde, faşist devletin örgütleme, grev ve toplu sözleşme hakkı yasağını kırmak bir haktır! Siz emeğiyle geçinenler! 1 Mayıs'ta çalışmayı reddederek katılmalıyız. Mücadele taleplerimizi dile getirmeliyiz!

Köylüler ...!

Sizi her geçen gün daha fazla yoksulluğa iten, size örgütlenme hakkını yasaklayan, demokrasi adına size faşist baskıyı sunan, emperyalizme bağımlı hakim sınıfların faşist devletidir.

Bu devletin kurucusu da sizi "milletin efendisi" ilan etmişti. Fakat yoksul ve orta halli köylüler emekçi köylüler hiçbir zaman kölellikten kurtulamadılar.

Köyde toprak ağaları, büyük toprak beyleri efendi idiler. Efendi kaldılar. Bugün de hakim sınıflar size seçim sırasında ve sonrasında kaşıkla verdiklerini, kepçeyle geri almak için sıradalar.

Kurtuluş için tefeciliğin, emek sömürüsünün, devlet ve toprak beylerinin baskısının, ardı arkası kesilmeyen zamların ortadan kaldırılması için işçi sınıfı önderliğinde, Demokratik Halk Devrimi mücadelesine katılın.

Devrim mücadelesinin bir parçası olan güncel, acil talepleriniz uğrunda mücadele için ve mücadele içinde KÖYLÜ KOMİTELERİ oluşturun. 1 Mayıs'ta köyleri de kutlama alanlarına dönüştürün.

Gençler, çıraklar, genç işçiler, işsizler...

Lise, meslek okulu ve okul gençliği!

Bu düzen sizin geleceğinizi ipotek altına almıştır. Geleceğinizi karartan emperyalizmin, faşizmin, ırkçılığın, erkek egemenliğinin düzenidir. Bu düzen, insanlığın tür olarak ortadan kalkmasına yolaçabilecek bir barbarlığın düzenidir. Sizin kurtuluşunuz, bu düzenin devrimle yıkılmasındadır.

Sizin tek tek demokratik talepleriniz, iş güvenliği, demokratik eğitim, demokratik okul, üniversite vb. gerçek anlamda demokratik bir toplumda mümkündür. Bu temelde, 1 Mayıs'ın kutlanacağı alanlara çıkın!

Emekçi kadınlar ...!

"Komünist devrimde zincirlerinizden başka kaybedeceğiniz bir şey yok! Kazanacağınız bir dünya var" sözleri sizler için çok daha geçerlidir. Bu erkek egemen düzenin devrimle yıkılması, köleler içinde en köleler durumunda olan sizlerin kurtuluşunuzun biricik yoludur. Demokratik Halk Devrimi mücadelesini kazanmak ve devrimi durmaksızın sürdürmek için KOMÜNİST KADIN HAREKETİNİ yaratma çalışmasına katılın! Aynı zamanda emekçi kadınların da kurtuluşunu hedefle-yen 1 Mayıs için ileri atılın!

Kürt ulusu...

Arap, Ermeni, Çerkez... tüm ezilen milliyetler!

Size yaşadığınız hayatı cehennem eden, sizi aşağılayan, milli zulüm uygulayan emperyalizme bağımlı hakim sınıflar ve onların faşist devletidir. Baş düşman odur. Türkiye-Kuzey Kürdistan'ı halklar hapishanesi yapan odur. Kürt ulusunun her türden hakkını gaspeden, ayrılıp ayrı devlet kurma hakkına katliam, zoraki göçettirme, asimile politikası ile saldıran odur. Tarihte yarım kalmış olan soykırımı, Azeri-Ermeni çatışmasında, Ermenileri tamamen yeryüzünden silme vahşeti için Azerileri kullanma temelinde tamamlamaya çalışılıyor. Türk şovenizmi-ırkçılığı, Ermeni-Rum ve Kürt düşmanlığı körüklenerek şahlandırılıyor.

Bütün ezilen milliyetlerin gerçek kurtuluşunun yolu Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını özgürce kullanabileceği şartları yaratacak; diasporadaki Ermenilerin geri dönüş ve ayrılma hakkını garantileyecek, tüm milliyetlere tam hak eşitliğini sağlayacak olan Demokratik Halk Devrimi'nden geçer. Kurtuluş burjuva milliyetçiliğinde değil, Proleter Enternasyonalizmindedir. Ezilen milliyetler; 1 Mayıs'ta Demokratik Halk Devrimi bayrağını yukarı kaldırın!

Özgürlük için devrim mücadelesinde yerinizi alın!

Haydi 1 Mayıs'ın devrimci geleneğini yaşatmaya!

–Devrimci 1 Mayıs seni yaşatacağız!

–Bütün ülkelerin işçileri birleşin!

–Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin

24 Nisan 1993

Çukurova

TKP/ML(BOLŞEVİK)

... Parti Hücreleri

nefreti beraberinde getiriyordu.

Ne yazık ki, işçi "dostu" (siz işçi düşmanı anlayın), sarı sendikalar başı çekiyorlardı. Bizim de devrimci gördüğümüz siyasetler her zaman olduğu gibi, (sendikalardan) farklı olmalarına rağmen, yine oportünist düşüncelerini sergiliyorlardı.

Ne yazık ki biz bolşevikler azınlığı teşkil ediyorduk. Bizim attığımız sloganlara, başlangıçta eşlik eden yoktu. Zamanla bize eşlik edenler çoğaldı.

Gerçek demokrasinin ancak devrimle mümkün olacağını, *"Ya Barbarlık Ya Sosyalizm!"* sloganı ile hay-

kırdık. Ayrıca *"Yargısız infazlara son!"* sloganları da atılıyordu. Buna karşılık biz, *"Yargılı yargısız infazlara son!"* sloganını atıyorduk. Ayrıca gerçek kurtuluşun devrimle mümkün olacağını vurguluyorduk. Arkamızda yürüyen Dev-Solcuların tipik sloganları vardı: *"Yaşasın önderimiz Dursun Karataş!"*, *"Devrime öncü Devrimci-Sol!"*.

Birbuçuk saatlik yürüyüşten sonra miting alanına gelen kalabalık tarafından, 1 Mayıs şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşu yapıldı ve marş okundu. Daha sonra 1 Mayıs kutlama komitesi adına konuşma yapan Genel-İş sendikası Mersin Şube Başkanı Ethem Karakoyak; *"1 Mayıs bayramımızı kutlamak için bizler bu alana kolay gelmedik. Bastırılmaya, susturulmaya çalışıldık. Bu günlere gelmemizi 104 yıllık 1 Mayıs geleneğinin birlik mücadele ve dayanışma anlayışının sağladığını"* anlatmaya çalıştı.

Bu sendika ağası *"Kahrolsun Sendika Ağaları!"* sloganları karşısında konuşmasını kısa kesmek zorunda kaldı. Ayrıca CHP ve SHP il ve ilçe yöneticilerinin konuşma yapacakları anons edildi, bu ara bizler *"Kahrolsun düzen partileri!"*, *"Yaşasın 1 Mayıs!"*, *"Kahrolsun sendika ağaları!"*, *"Bıji Yek Gulan!"*, *"Bolşevizm Yenecektir!"* sloganlarını attık. Bizler daha sonra sloganlarla alanı terkettik. Bizimle birlikte yürüyüşün büyük çoğunluğu miting alanını terketti. Sendika ağaları mitinglerini 200 kişilik bir kitle tamamladılar.

Kadın ve erkek işçiler! Gerçek kurtuluşun, işçi sınıfı önderliğinde sosyalizmin yolunu açacak olan, işçilerin köylülerin, demokratik diktatörlüğüdür. İşçi düşmanı sendika ağalarına güvenmeyin, kendi sınıf sendikalarınızı kendiniz yaratın. Çalıştığınız iş yerlerinde grev ve mücadele komiteleri yaratın.

Onun için biz, Türkiye-Kuzey Kürdistanlı Bolşevikler olarak diyoruz ki; bütün sorunların çözümünde biricik ve tek yol olan, Marksizm-Leninizm'in gösterdiği yoldan şaşmayın! Kurtuluşunuz; her türlü baskının ve sömürünün ortadan kaldırılacağı, eşit bir şekilde yaşamın güvence altına alınacağı sosyalizmdedir!

Sosyalizme varmak için de; kendini Marksizm-Leninizm silahı ile donatmış, onun bütün ilkelerini kendine reh ber edinmiş, Türkiye-Kuzey Kürdistan somutunda tek Marksist-Leninist örgüt, tek proleter enternasyonalisti örgüt olan partimiz TKP/ML(BOLŞEVİK) saflarında birleşin!..

–YAŞASIN 1 MAYIS!
–YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML (BOLŞEVİK)!
–KAHROLSUN FAŞİST TÜRK DEVLETİ!
–KAHROLSUN FAŞİZM, ŞÖVENİZM VE IRKÇILIK!

Stuttgart'ta 1 Mayıs... *Bolşevik Partizan taraftarlarının yer aldığı yürüyüş "Sınıf işbirliğine karşı sınıf savaşımı!" sloganı altında, yaklaşık 1.200 kişinin katılımı ile gerçekleşti. Bolşevik Partizan taraftarları 150 kişilik canlı ve militan bir blok kurdular.*

ALMANYA'DA DEVRİMCİ 1 MAYIS EYLEMLERİ

Alman emperyalizminin "işçi" örgütü Alman Sendikalar Birliği (DGB) her yıl olduğu gibi bu yıl da düzenlediği 1 Mayıs yürüyüş ve mitinglerinde "iş barışı"nı, "özgürlükçü demokrasi" yi vaaz etti. Ücretli kölelik düzeninin propagandasında bu yıl DGB'nin öne çıkarttığı sloganlar *"Eşitlik, Adalet ve Tolerans"*dı. DGB'nin sendika patronlarına göre ücret köleliği sisteminde sömürenle sömürülen eşit olabilirdi, sömürülenler için hedef adil ücret(!) olmalıydı, egemenler Alman olmayanlara karşı kaba tedbirlerle açık ırkçı yabancı düşmanlığı değil, göze batmayan ince, toleranslı, Alman patronlarının ihtiyaçları oranında bir "ekonomik ırkçılık" yürütmeliydi. Alman ekonomisinin ihtiyaç duymadığı yabancılar dışarı atılmak isteniyorsa, bunu, kanunların kılıfına geçirmesini bilmeyen sokaktaki insanlar değil, devlet organları yapmalıydı.

DGB'nin emperyalist propagandasına pratikte ortak olmayan, ondan 1 Mayıs günü kitlesel eylemlerle kopmayı savunan komünist, devrimci, militan Alman ve yabancı grup ve örgütler Almanya'nın çeşitli bölgelerinde alternatif, devrimci 1 Mayıs yürüyüşleri örgütlediler. Türkiye-Kuzey Kürdistanlı bolşevikler Berlin ve Stuttgart şehirlerinde yapılan devrimci 1 Mayıs yürüyüşlerinin hazırlanmasında yer aldılar. Alternatif yürüyüşlerin tutarlı devrimci sloganlar, talepler temelinde yürütülmesi için çalıştılar. Alternatif eylemlerin güçlendirilmesi, komünist görüşlerin en geniş kitleye eylem içerisinde götürülmesi için faaliyet yürüttüler. Türkiye-Kuzey Kürdistanlı bolşevikler her iki yürüyüşte kurdukları komünist blokları, Almanca, Türkçe, Kürtçe yazılı komünist içerikli pankartları ile, yürüyüşler içerisindeki disiplinli, canlı tavırlarıyla örnek bir pratik sergilediler. Üzerlerine aldıkları görevleri itinayla yerine getirdiler. Her iki eylemin gerçekleşmesi şu biçimde oldu:

Stuttgart

Stuttgart'taki eylemin hazırlık komitesinde Bolşevik Partizan başından beri yer almıştı. Türkiye-Kuzey Kürdistanlı oportünist örgütlerden T"K"P /ML, T"K"P/ML Hareketi başlangıçta

bir-iki toplantıya dinleyici olarak katıldıktan sonra, diğer oportünist örgütlerden Devrimci Partizan, TD"K"P, Kurtuluş, KAWA hazırlık toplantılarına hiç katılmadan devrimci 1 Mayıs yürüyüşüne katılmayı red ettiler. Bunlardan Devrimci Partizan, T"K"P/ML, Kurtuluş ve KAWA, yalnızca kendi taraftarlarının katılımından oluşan "saf" Türkiye-Kuzey Kürdistan'lılar yürüyüşü yaparken, T"K"P/ML Hareketi ve T"D"KP taraftarları da Almanya "Komünist" Partisi (KPD) ve Almanya "Marksist Leninist" Partisi (MLPD) taraftarları ile birlikte Hizmetliler Sendikası (ÖTV) yürüyüş kolunda reformist bir blok oluşturdular. Her iki reformist

AÇIKLAMA

"1 MAYIS 1993'Ü ÖZÜNE UYGUN KUTLAYACAĞIZ!" ANCAK NASIL??!

1 Mayıs'a katılan kadın ve erkek arkadaşlar!

Bu 1 Mayıs'ta bir hareketlilik var... Birdenbire 1 Mayıs'a sahip çıkanlar çoğaldı, insanın "hayrola??!" diye sorası geliyor! İşçilerine sahip çıkmayan sendikalar, 1 Mayıs'a sahip çıkıyor. Her kesimden işçilerin nefretle gözetlediği, ikinci işveren gözüyle gördüğü sarı-reformist-gerici sendikalar ve şubeler, onbeş yıl kadar bir zaman sonrası 1 Mayıs'ı alanlarda kutlamayı hatırlıyor(!).

Hak-İş dahil, eğer bugün birçokları 1 Mayıs'ı sahiplenmeye kalkıyorsa; bir nedeni var elbette. Ama bu neden hiç de hayırlı bir neden değildir. Bu yüzden, bunların 1 Mayıs'a sahip çıkmaları "iyi"dir diye değerlendirenler büyük bir yanılgı içindedir.

Bunlar ne işçi sınıfını temsil etmeye layıktırlar, ne de 1 Mayıs'ı temsil etmeye layıktırlar. Bunlar; işçi sınıfını satma ve işçi sınıfına her alanda ihanet etme şerefsizliğine layıktırlar! İşçi sınıfının birliğini bölen, dayanışmasını engelleyen ve mücadelesini baltalayanlar, işçi sınıfının, emekçilerin Birlik-Dayanışma ve Mücadele Günü 1 Mayıs'a sahip çıkmaları sahtedir! Aldatmacadır!

Onların 1 Mayıs'a sahip çıkmaya kalkmalarının özünde yatan şey; 1 Mayıs'ı çarpıtma, göz boyama, düzene ve düzen partilerine bağlamaktır. Özü devrimci olan 1 Mayıs'ın, devrimci temelde kutlanmasını engellemektir! Salon toplantılarıyla şimdiye kadar, 1 Mayıs'ı güya "kutlama"yı gelenek haline getirenler; bugün alanlarda kutluyorsa, bunun nedeni, işçilerden aldıkları tepki yüzündendir. Onların geçen yıllarda salon toplantıları yapma çağrılarına rağmen yer yer, 1 Mayıs'ın alanlarda kutlanması, kendilerinin teşhir ve tecritini beraberinde getirmesi yüzündendir. Devrimcilerin değil, sendika ağalarının 1 Mayıs'a önderlik etme isteği yüzündendir.

İşçi sınıfının hareketini, emperyalizme bağımlı-işbirlikçi burjuvaziye bağlama görevi olan Türk-İş, DİSK ve Hak-İş gibi kuruluşların ve bunların uzantısı konumunda bulunan sendika şubelerinin 1 Mayıs'taki görevi; 1 Mayıs'ın burjuvazinin uzantısı gösterilere dönüştürülmesidir.

Genel devrimci işçi muhalefetini henüz hissetmedikleri bu ortamda, bu gösterilere katılım; devrimci bloklar temelinde olmalıdır.

İşçiler, emekçiler, genç arkadaşlar!

1 Mayıs'ın özünün boşaltılarak "kutlanması"na göz yummayalım. DİSK, Türk-İş ve Hak-İş'ten sendika bürokratları, 1 Mayıs'ı özüne uygun bir şekilde kutlayacaklarını açıkladılar. Bu bir yalandır, palavradır, aldatmacadır. 1 Mayıs'ın özüne uygun kutlanması demek, 1 Mayıs'ın devrimci özüne uygun, Devrimci 1 Mayıs kutlaması demektir. Faşist diktatörlüğün zora dayanan devrimle yıkılmasını savunmayanlar; burjuvazinin tümüne, bir sınıf olarak tümünün hakimiyet aracı olan TC. devletine karşı olmayanlar; burjuvazinin şu veya bu siyasi partisini savunanlar ve bunlara çağrılar yaparak 1 Mayıs'ta yer verenler; devrimcileri ilk fırsatta dışlamaya çalışanlar; *"siyasi alanda Kürt sorunu en önemli sorun olmaya devam etmektedir" (K.Nebioğlu)* dedikleri halde, tam Türk şövenisti tavırlarla, Kürtçe slogan-döviz vs.yi yasaklayanlar; burjuvaziye akıl hocalığı temelinde en sıradan ekonomik-demokratik talepleri alt alta sıraladıkları halde, bunların samimi takipçileri dahi olamayanların 1 Mayıs'ı sahiplenmeye kalkışmaları ve 1 Mayıs'ı "özüne uygun" (!) kutlayacaklarını beyan etmeleri; tek kelimeyle: Sahtekârlıktır! Bu oyuna gelmemeliyiz! Sahtekârlar asla 1 Mayıs'ı özüne uygun kutlayamazlar!

Mersin'deki 1 Mayıs "Tertip Komitesi"ne ve platformuna baktığımızda, somut olarak şunları görürüz:

Liman-İş ve bazı tutarlı sendika şubelerini dışta tutarsak; Belediye-İş, Petrol-İş gibi birçok şube, işçilere ihanetleri ile bilinen, devrimci olmamaları bir yana, işçilerin alacaklarının gerçek savunuculuğunu yapmayan, işçi çıkartmalarında timsah gözyaşları dökmenin ötesinde birşey yapmayan, işçilerine sınıf bilinci vermeyen, ileri-devrimci işçileri işverene ve devlete ispiyonlayan, işçilerin çoğunluğunun uğrama gereği bile duymadıkları sendika şubeleridirler. Bunların düzenleyeceği 1 Mayıs'tan ne beklenebilir ki?!

SHP, CHP ve DSP gibi faşizmin savunucu ve uygulayıcısı burjuva partilerine çağrılar yaparak, kortejde yer verenlerin düzenleyeceği 1 Mayıs'tan ne beklenebilir ki?!

Reformist-pasifist şubelerin, Cumartesi günü çalışan işçilerine, *"çalışmayın ve 1 Mayıs'a katılın"* diye çağrı yapmamalarına ne demeli?!

Bu yürüyüşte; Türk-İş, DİSK ve Kamu Sendikaları adına bir konuşmacının yapacağı konuşmalar avutma ve uyutma ninnilerini geçmeyen konuşmalar olacaktır. "İnsanın aynası, yaptığı iştir" diye doğru bir söz vardır.

Bizler, bunların bilincinde olarak; kuyrukçuluk yapmadan, bu 1 Mayıs yürüyüşündeyiz. Gerektiğinde tepki göstermeliyiz ve alanı terketmeliyiz!

YAŞASIN DEVRİMCİ 1 MAYIS!

HALKLARIN KARDEŞLİĞİ İÇİN DE TEK YOL DEVRİM!

YAŞASIN İŞÇİLERİN DEVRİMCİ BİRLİĞİ!

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK!

YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

YAŞASIN SOSYALİZM!

KAHROLSUN SENDİKA AĞALARI!

Bolşevik İşçiler

bloğun yürüyüşüne yaklaşık 700 kişilik bir katılım oldu.

Bolşevik Partizan taraftarlarının yer aldığı yürüyüş *"Sınıf işbirliğine karşı sınıf savaşımı!"* sloganı altında, yaklaşık 1.200 kişinin katılımı ile gerçekleşti. Bolşevik Partizan taraftarları 150 kişilik canlı ve militan bir blok kurdular. Yürüyüş öncesinde 15 bin adet basılan ortak devrimci 1 Mayıs gazetesi yaygın bir biçimde dağıtıldı. Bu gazetede Bolşevik Partizan adına bir makale basıldı. Eylem sırasında Bolşevik Partizan olarak Almanca ve Türkçe bir konuşma yapıldı. Devrimci 1 Mayıs yürüyüşünde yer alan otonom Alman grupları ile başarılı bir eylem pratiğe geçirildi. Diğer yürüyüşlerde de geniş bir biçimde pullama ve kuşlama yapıldı.

Berlin

Berlin'deki devrimci 1 Mayıs eyleminin hazırlığı Nisan ayının başına kadar fazla bir problem olmadan sürerken, Otonom grupların açık antikomünist bölümü hazırlık komitesine komünist gruplar hakimdir gerekçesi ile ayrı bir hazırlık komitesi oluşturdular ve 1 Mayıs yürüyüşü için değil, tüm güçlerini kendine komünist diyen grupların etkisini kırmak için hareket geçirdiler. Devrimci 1 Mayıs komitesinde Bolşevik Partizan dışında Otonom Komünistler, Alternatif sol, Politik Tutukluların Serbest Bırakılması İçin Büro ve tek tek bazı otonom kişiler ve sonradan katılan T"K"P/ML oportünistleri bulunmaktaydı. Otonomların bir bölümünün ve TAZ gibi burjuva gazetelerin açık anti-komünist kampanyasına rağmen hazırlık komitesi yürüyüşün örgütlenmesi işini sürdürdü. Otonom plenumuyla ortak yürüyüş rotası konusunda anlaşma sağlandı. *"Baskısız Ve Sınıfsız Bir toplum İçin - Direnişi Örgütle!"* ana sloganı altında yürüyüş için çağrı ve afişler çıkartıldı. Ayrıca BP taraftarlarının önerisi ile Almanca ve Türkçe olarak özel bir kadın afişi ve çağrısı çıkartıldı.

(T"K"P/ML taraftarları "Devrim olmadan kadınlar kurtulmaz, kadınlar katılmadan devrim olmaz" sloganını yanlış bulmamalarına rağmen, kadınlar için ayrı afiş ve çağrı çıkartılmasını feminist bir tavır olarak gördükleri için dağıtmayı ya da yapıştırmayı red ettiler. Ne de olsa "tutarlı" erkek şovenistleri!)

"Baskısız ve sınıfsız bir toplum için - Direnişi örgütle!" *Berlin'deki yürüyüşün ana sloganıydı... Yürüyüşe yaklaşık 12 bin kişi katıldı. Bolşevik Partizan taraftarları militan bir blok kurdular.*

Berlin'deki yürüyüşe yaklaşık 12 bin kişi katıldı. Bolşevik Partizan taraftarları 115 kişiden oluşan militan bir blok kurdular. Sloganları, polisin saldırılarına karşı kararlı tavırlarıyla, yürüyüş sırasında yaptıkları yazılamalarla bolşevik mücadelenin olumlu örneği oldular. Yürüyüş, bitiş miting alanına gelmeden polisin yoğun saldırıları sonucunda önceden sona erdirildi.

DGB'nin yürüyüşüne yaklaşık 8 bin kişi katılmıştı. Bolşevikler bu yürüyüşe katılan işçilere yönelik yoğun bir bildiri dağıtımı yaptılar.

Berlin'deki eylemin ortaya çıkarttığı bazı dersler ve öğrenilmesi gereken bazı olumsuzluklardan en önemlileri olarak şunlar sıralanabilir:

1) İlk defa bu yılki 1 Mayıs eylemi hazırlığı içerisinde otonomların bir bölümünün anti-komünist çizgilerinin açık savunucuları ile örgütsel bir kopuş gerçekleşti. Açık anti-komünist bir kampanya yapan otonomların bir bölümünün siyasi çizgisi daha açık ve kaba bir biçimde reformizm ve düzen sınırları içinde kalan bir platform ile bütünleşti. Bolşeviklerin yurtdışı çalışmasının görevinin, yürüttükleri komü münist propagandayı güçlendirerek otonomlar içerisindeki bu kopuşu hızlandırmak olduğu, Almanya'da bolşevik bir partinin kurulması çalışmasına daha fazla güç vermeleri olduğu bir kez daha açıkca görüldü.

2) Eylem birliği içerisinde olsak bile hiç bir oportünist gruba güvenilmemesi gerektiğini, her oportünist grubu "düşmanımız gibi kolladığımız dost" olarak yaklaşmamız gerektiğini, oportünist örgütlerin eylem içerisindeki tavırlarının da tutarsız, ilkesiz olduğunu bir kez daha göstermiştir.

3) Yürüyüş öncesinde yürüyüş komitesi tarafından Dev-Sol bir kanadı gelse bile eylem sırasında provokasyon tehlikesi dolayısı ile yürüyüşün dağıtılacağı kararı olmasına, bu karar yürüyüşün başında merkezi eylem arabasından duyurulmasına ve Dev-Sol'un D.K. kanadı yürüyüşe katılmasına rağmen uygulanmamış ve tutarsız bir tavır takınılmıştır. Bu tecrübeden çıkartılması gereken ders, ya bu yönde karar almamak ya da alındığı takdirde mutlaka uygulamaktı. Somut olarak ele alındığında, yürüyüş komitesinin ey lemde elini-kolunu bağlayacak bir karar almanın doğru olmadığı görüldü.

4) Otonomların anti-komünist bölümü ile T"K"P/ML Maoist Merkez taraftarları, otonomların "Maocuların" arabasını kendi bloklarının arkasına girmesini engellemeleri nedeni ile çatışma çıkmıştır. Daha sonra bu çatışmayı fırsat bilerek "Maocuların" arabasını yürüyüş dışına çıkartan polisin saldırısı otonomların bir bölümü tarafından alkışlanmış ve objektif olarak karşı-devrime somut destek verilmiştir. olayın bu duruma gelmesinde "Maocuların" sorumsuz, şiddeti göze alarak da zorla bloka girme tavırları da önemli bir rol oynamıştır.

5) Eylem birliği toplantılarının başlangıcında yer alan açık reformist gruplarla (örneğin Eleştirel Sendikacılar'la) gereksiz ve devrimci bir birliği güçleştiren uzunlukta tartışmalar, görüşmeler yapılmıştır. Doğru olan; pozisyonlar ortaya konulduktan sonra, devrimci bir çağrı konusunda diretmek ve reformist grupların devrimci bir çağrıyı kabul etmedikleri andan itibaren onları dıştalamaktı. ●

İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞI ANDIK!

18 MAYIS 1973'DE KATLEDİLEN
TÜRKİYE-KUZEY KÜRDİSTAN PROLETARYASININ
VE EZİLEN HALKLARININ KOMÜNİST ÖNDERİ

İ B R A H İ M K A Y P A K K A Y A

MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR, YAŞAYACAK!

İBRAHİM KAYPAKKAYA

** "İsyan ettik*
** işkenceye,*
** zulme!*
** Binimiz can*
** veririz birine,*
** Halkız biz,*
** korku saldık ölüme!.."*

Çeşitli ulus ve milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, emekçiler, devrimciler, yoldaşlar!

Ezen ile ezilenin ortaya çıktığı sınıflı toplumlar tarihi, aynı zamanda, ezilenlerin ezenlere karşı yürüttüğü haklı mücadele ile doludur, haklı mücadele tarihidir!

Sömürü, zulüm ve baskının olduğu yerde; ona karşı mücadele vardır. Sömürü düzenine karşı mücadele, isyan haklıdır.

Ülkemiz Türkiye-Kuzey Kürdistan'da (Türkiye Kürdistan'ında) mutlu, özgür, aydınlık ve sömürüsüz bir toplum uğrunda haklı mücadele; kanla, tırnakla yazıldı, yazılıyor tarihe!..

***Bu uğurda** mücadele eden; kurşuna dizildi, asıldı, zindanlarda çürütüldü, işkence tezgahlarında canice katledildi, atılarak öldürüldü balkondan, pencereden... Sakat bırakıldı birçoğu, ırzına geçildi birçok kadının, gerçek terörist ve vatan haini olanlarca; "terörist ve vatan haini" ilan edildi dürüst, fedakar, özgürlükten, bağımsızlıktan, güzel günlerden yana ve bütün benliği ile bu **haklı** mücadeleye atılanlar..!*
Ne için?
Bu lahnet olası, köhnemiş sömürü düzeninin sürmesi için..

*Bunun için katledildi hunharca; **Mustafa Suphiler... Deniz Gezmişler... Mahir Çayanlar... İbrahim Kaypakkayalar...** ve daha nice devrimciler, kominist devrimciler!*

Bugün, bu sömürü düzeni sürsün diye var; anayasasıyla, "parlamento"suyla, cuntasıyla, mahkemesiyle, polisiyle, ordusuyla, iti-MİTiyle, işkencecisiyle, zindanıyla ... faşist Türk Devleti!
*Böylesi faşist bir devlet devrimle yıkılıp; yerine işçi sınıfı önderliğinde **Demokratik Halk İktidarı** kurulmasın diye öldürülmek, zindanlara doldurulmak isteniyor ezilenler! **Ama;** kırılmak, zındanlara doldurulmak ile **bitmeyen** ve **bitmeyecek** olan binler, onbinler, yüzbinler, milyonlar bunlar!*

Gün gelecek, faşist Türk Devleti'nin döktüğü kanların hesabı b i r b i r sorulacaktır! Hiç bir faşist cezasız kalmayacaktır, bu böyle biline!

Şehit düşen her devrimcinin, komünist devrimcinin bıraktığı yerden devralındı, devralınıyor kurtuluş bayrağı ileriye; azimle, kararlıca taşınarak!

işçiler, emekçiler..!

*Devrim, sosyalizm, komünizm şehitlerimizden **İbrahim** yolda şın faşist cellatlar tarafından katledilmesi, bizler için derin bir acıdır. Derin bir acı olduğu kadar da bu, mücadelemizi bilemekte, öfkemizi derya gibi kabartmaktadır!*

*Diyarbakır zindanlarında **ser verip, sır vermeyen**, yani; çözülüp, ihanet etmeyen, mücadelesinde ve bize bıraktığı eserlerinde; temelde Marksizm-Leninizmin parlak bir savunusunu yapan; Mustafa Suphi'den sonra Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryasının ve ezilen halklarının **ikinci** büyük kominist önderinin, faşist cellatlar tarafından acz içinde kurşuna dizilerek katledilişinin **20. yıl**dönümünde; İbrahim Kaypakkaya yoldaşı yükselen mücadelemizde saygı ile anıyor ve yaşatıyoruz!*

**** *** ****

*Ülkemizde,-işçi sınıfının yol gösterici bilimi olan-Marksizm-Leninizmin tek gerçek temsilcisi ve uygulayıcısı, devamı olduğumuz TKP/ML'nin kurucusu İbrahim yoldaş yanlızca devrimci bir önder olduğundan değil, aynı zamanda ve öncelikle **kominist** bir önder olduğundan dolayı O'nun,biz bolşevikler açısından özel bir yeri ve önemi vardır.*

O'nun bıraktığı Marksist-Leninist miras, bugün de bize ışık tutuyor! O'nu kurşuna dizerek, fiziksel açıdan aramızdan ayırarak "yok" ettiklerini sanan faşist caniler, büyük gaflet içindedirler!
O'nun Marksist-Leninist düşünceleri ve militanlığı bugün ve yarın yığınların mücadelesinde yaşıyor, yaşayacak!

O, herşeyden önce TKP/ML (BOLŞEVİK)'in mücadelesinde yaşıyor ve yaşayacak!

İbrahim yoldaşı anmak; kazanımlarına sahip çıkmak ve onları geliştirmek, hatalarını aşmak demektir.
Kurduğu partiyi bolşevikleştirmek demektir!

Tüm devrim şehitlerini anmak, bu özelde İbrahim yoldaşı anmak; Marksizm-Leninizme sımsıkı sarılmak, yılgınlığa, teslimiyete aman vermemek ve sınıf mücadelesinin engin denizinde en ön saflarda yer almak; devrim, sosyalizm ve komünizm mücadelesine bütün benliği ile adanmak için çalışmak demektir!

İbrahim yoldaşı bugün gerçek anlamda anmak; Marksizm-Leninizmin tek ve doğru savunucusu, uygulayıcısı olan TKP/ML (BOLŞEVİK)'in saflarında yer alarak kavgayı devam ettirmek demektir!

****İBRAHİM'İN KATİLİ FAŞİST TÜRK DEVLETİ!***

****FAŞİST TÜRK DEVLETİNE ÖLÜM!***

****YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!***
YAŞASIN SOSYALİZM, KOMÜNİZM!

****DEVRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!***

Mayıs 1993

ÇUKUROVA TKP/ML (BOLŞEVİK) ..PARTİ HÜCRELERİ

Bölge düzeyinde bir bildiri çıkararak, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın bıraktığı Marksist-Leninist esere sahip çıktığımızı bir kez daha ilan ettik. Bu bildiri, birden fazla şehirde dağıtıldı. Bir şehirde, şehrin merkezi caddesinde, kayıp vermeyi önleyen bir taktikle, 500 adet kadar bildiri dağıtıldı. Bu bildirileri sendikalara, derneklere, dergilere ulaştırdık. Birçok insana verdik.

17 Mayıs gününde akşam yapmayı planladığımız toplantıyı, iyi bir illegal örgütlenme ve iyi bir hazırlıkla gerçekleştirdik. İbrahim Kaypakkaya'yı anma toplantısının GÜNDEMİ şöyleydi:

1) Saygı duruşu/Açılış-Gidişat,

2) Neden özellikle İbrahim Kaypakkaya'yı andığımıza ilişkin ... Devrim şehitlerine doğru yaklaşım,

3) İbrahim Kaypakkaya'nın hayatı ve mücadelesi,

4) İbrahim Kaypakkaya'da savunduğumuz Marksist-Leninist temeller/kazanımlar.

5) İbrahim Kaypakkaya'da eleştirdiğimiz, aştığımız ve geliştirmemiz gereken yönler/hatalar,

6) Toparlama: • Genel değerlendirme, • İbrahim Kaypakkaya'yı savunduğunu söyleyenlerle aramızdaki özsel farklar, • İbrahim Kaypakkaya'nın ortaya çıktığı dönemdeki koşullar: Uluslararası Komünist Hareketi'nin durumu, diğer akımlar ve İbrahim Kaypakkaya'nın yeri.

7) Sorular,

8) Söz hakkı ve tartışma,

9) Kapanış.

Baştan sona, toplantı canlı geçti. Toplantıya katılanların da değerlendirmesine göre toplantı, anlaşılır şekilde ve akıcı geçti. ●

Bonn'da eylem...
Onbinin üzerinde anti-faşist, Bonn'da Tag-X (Gün-X) eyleminde biraraya geldi ve Alman emperyalist devletinin ilticacılar politikasını protesto etti. Parlamento binasına girilecek bütün yollar anti-faşistlerce bloke edildi, bir yürüyüş gerçekleştirildi ve polisle çatışmaya girildi...

GÜN - X

Tag - X

Bonn'da "kuşatma"!

ALMAN emperyalist devletinin bay ve bayan politikacıları, Hitler faşizminin yenilmesi sonucu bir taviz olarak alınan "siyasi takip altında bulunanlar siyasi iltica hakkından yararlanırlar" şeklindeki Anayasanın 16. maddesindeki hakkı, yeni gelişen iç faşistleşmenin bir devamı olarak ortadan kaldırmak için uzun zamandan beri hummalı bir propaganda yürütüyordu.

Alman emperyalist burjuvazisi, içine düştüğü ekonomik kriz ve bu krizin yükünü emekçilerin sırtına bindirmek için; iliğine kadar sömürdükleri özellikle üçüncü dünya ülkeleri ve Doğu Avrupa ülkeleri emekçilerinin "cennet" ülke/ülkeler olarak gördükleri başta Almanya olmak üzere Avrupa ülkelerine yoğun bir şekilde akın etmeleri üzerine "sandal doldu", "Almanya daha fazla ilticacı taşıyamaz", "iltica akını durdurulmalıdır" temelinde, ırkçı temelde yığınları kışkırttı. Bu akımı durdurmak için ise Anayasanın 16. maddesinin değişmesi gerekiyordu. Emperyalist burjuvazinin denetimindeki medya yoğun bir kampanya başlattı. Neredeyse içinde bulundukları ekonomik yükün sorumlusunu ilticacılar olarak göstermeye çalıştılar.

Bu ırkçı propaganda sonucu, bu propagandanın kirli yanını, parababalarının perde arkası denetimi sonucu faşist nazi çeteleri üstlendiler. Hergün bir ilticacı yurdu kundaklanıyor, sokak ortasında yabancılar saldırıya uğruyor, evler ateşe veriliyor, vb... Bu saldırılar sonucu onlarca insan yaşamını yitiriyor.

Bu saldırılara karşı Almanya'da mu halefet de giderek yükselmeye başladı. Bu muhalefetin bir yanında emperyalist Alman devletini bir takım reformlarla düzeltmeye çalışan Yeşiller, PDS, SPD'nin gençlik kesimi, vs. var. Diğer tarafta ise şu ya da bu temelde bir dizi yanlışlarına rağmen devleti hedefleyen

Bolşevikler, eylemin örgütlenmesinde bizzat görev aldılar...
Bolşevik saflar eylem boyunca militan ve coşkuluydu!..

devrimci ve otonom bir kesim var.

Biz bolşevikler, başından itibaren, devrimci kesim içinde, gücümüzün olduğu her alanda yeraldık. Bu hareket içinde yalnız protestocu olarak değil, bizzat eylemleri örgütleyici olarak aktif bir şekilde katıldık. Eylembirlikleri içinde bunlar içinde olan bir dizi yanlışa karşı siyasi-ideolojik mücadele yürüttük, yürütüyoruz. En son, Anayasanın 16. maddesinin değiştirilmesine karşı Almanya çapında yapılan eylembirliği toplantılarına katıldık, 26 Mayıs Bonn eylemi örgütleyicileri arasında aktif olarak yeraldık. Bu toplantılara bizim dışımızda hiçbir Türkiye-Kuzey Kürdistanlı ve diğer yabancı örgüt ve kişiler katılmadı.

• • •

Eylem 26 Mayıs sabahı, onbinin üzerinde anti-faşistin Almanya'nın dört bir yanından Bonn'a gelmesiyle başladı. Hangi grubun, nereyi bloke edeceği daha önceden tespit edilmişti. Yapılan bu planlamaya uygun olarak parlamento binasına girilecek bütün yollar bloke edildi. Bu andan itibaren girişler yalnızca kimlik kontrolü ile mümkün oluyordu, bu basın için de geçerliydi; basın kimlik kartları olanlar içeri alınabiliyordu. Yolunu şaşırıp gelen milletvekilleri ise tüm uğraşılarına ve polisi yanlarına çağırmalarına rağmen içeri giremiyorlardı. Bu kişiler, polisi müdahale etmeye çağırdıklarında ise polis, "kendilerinin müdahaleyi yalnızca çok zorunlu anlarda yapacaklarını, başka yapacak bir şeyleri olmadığı"nı belirtiyordu.

Saat 11.00 sularında aldığımız bir haber parlamentoda çoğunluğun sağlandığı yönündeydi. Milletvekilleri helikopterler ve gemi ile getirilmişler ve o yollardan içeri girebilmişlerdi.

Eylemde esas amaçlanan; bu emperyalist devletin temsilcilerinin Anayasa değişikliğini yaparken bile rahat bırakılmaması ve önümüzdeki dönemde de eylemlerin süreceğini bunlara göstermekti.

Eylem, parlamentodan çoğunluğun sağlandığı haberinin alınması sonucu yürüyüş komitesinin kararı doğrultusunda şehir merkezine doğru yürüyüşle devam etti. Devrimci-otonom gruplar ve biz bolşevikler, yürüyüşe geçtiğimizde SPD'nin gençlik ve muhalefet kesimi, PDS, DKP, Yeşiller ve onlarla birlikte hareket eden DİDF (Demokratik İşçi Dernekleri Federasyonu) de kendiliğinden ve yürüyüş komitesinin pek müdahaleci davranmadığı koşullarda yürüyüşe katıldı. Bizler belli bir süre yürüdükten sonra, bunlara müdahale edecek gücümüz de olmadığından yürüyüşten geri çekildik. Bu durum tarafımızdan eylemin değerlendirileceği toplantıda eleştirilecek.

Yürüyüşçüler bir müddet yürüdükten sonra, tekrar geri dönüp parlamento binası önüne gitme kararı alıp geri döndüler. Bu arada polis de, parlamento binasının önüne gidilecek güzergahta sıkı önlem almıştı. Polis, parlamento önünde eylem yapılmasını engelleyen kararı kesinlikle uygulamaktan ya na olduğunu söylüyor/gösteriyordu. Otonom gruplar ile, polis arasında yürütülen sözlü tartışma sonrasında da ortaya polisin tavrını değiştirmeyeceği ve "kararlı" olduğu sonucu çıktı. Ama buna rağmen polis, dünya kamuoyunun gözleri önünde saldırıp kötü bir imaj da yaratmak istemiyor, dünyaya kötü resim vermek istemiyordu.

Sonuçta polis ile devrimci-otonom güçler arasında çatışma çıktı. Bazı bankaların (örneğin Deutsche Bank'ın) camları kırıldı, bazı mağazalara zararlar verildi. Çatışma sonrasında resmi rakamlara göre, 8 kişi gözaltına alındı, yaralananlar da vardı.

Yukarıda da belirtiğimiz gibi biz bolşevikler eylemin örgütlenmesinde bizzat görev almışlardı. Alman emperyalist devletini yeren iki ayrı pankartın taşındığı Bolşevik saflar, eylem boyunca militan ve coşkulu idi. ●

6. "PFINGST JUGENDTREFFEN"DEN BİLGİLER...

MLPD (Almanya Marksist-Leninist Partisi) ve onun gençlik örgütü Rebell (Asi) tarafından düzenlenen geleneksel Pfingst Jugendtreffen'in (Küçük paskalya gençlik festivali) bu yıl, 29-30 Mayıs'ta, Essen şehrindeki Emscher parkında 6. kez yapıldı.

Festivalin programında, tartışma, bilgilendirme, eğitim toplantıları, kültürel ve sportif faaliyetler yer alıyordu. Festival yeri bir çadır-köy olarak düzenlenmiş ve her türlü ihtiyaç için tedbirler alınmıştı. Çadırlarda kalan insan sayısı birkaç bin olmakla birlikte, bu sayı gündüz girip çıkanlarla toplam 10 binin üzerine çıkıyordu. (MLPD'nin verdiği sayı 18 bin.)

Festivale dünyanın dört bir yanından örgütler ve insanlar katılmıştı. Ağırlıklı olarak konu edilen ülkeler: Filipinler, Güney Afrika, Peru, Arjantin, Türkiye-Kuzey Kürdistan idi. Bu ülkelerin "komünist" partilerinden veya cephe örgütlerinden gelen temsilciler, ülkelerindeki mücadele üzerine bilgiler verdiler. Toplantıya beklenen, Filipinler Komünist Partisi'nin liderlerinden José Maria Sison, vize engeline takıldığı için gelmedi.

Türkiyeli örgütlerden Ekim, TKP-ML Hareketi, DİDF ve TKEP masa açmışlardı, bunların standları esas olarak yemek ağırlıklı idi. Ayrı bir bölümde Bolşevik Partizan, Yılmaz Güney Vakfı ve Barış Kitapevi'nin masaları vardı.

BP taraftarları olarak bizler, çeşitli toplantı ve gösterileri takip etmek için aramızda görev bölümü yaptık. ADKP (Arjantin Devrimci Komünist Partisi), Filipinler Ulusal Demokratik Cephesi ve PAC (Pan-Afrika Kongresi) temsilcileri ile röportajlar yaptık. Bunun yanında BP'li gençler bir delegasyon halinde FKP (Filipinler Komünist Partisi) gençlik örgütü ile görüşüp ilişki kurdular.

Bizim bu festivale katılmadaki amacımız, buraya katılan değişik ülkelerden örgütleri tanımak, onlarla tanışmak, yayın ve bilgi alış-verişinde bulunarak yeni bağlantılar kurmaktı. Bu görevi yerine getirerek amacımıza ulaştık. Tüm bu faaliyetler sırasında, o bölgede faaliyet gösteren "Komünist İnisiyatif"den arkadaşlardan yoldaşça destek gördük.

Bizim önerimiz, gelecek dönemde bu tip festivallere daha güçlü bir şekilde katılmamızdır.

Festivale katılan
bir Bolşevik Partizan taraftarı.

"Büyük özgürlük yürüyüşü" üzerine...

Değerli yoldaşlar,

29 Mayıs tarihinde PKK'nın "tek yanlı ateşkes"i ile birlikte Kürt örgütleri ile girdiği ittifakların pratikte de gösterildiği ilk eylem gerçekleşti... Bu eylem bilindiği üzere "ateşkes" sonrasında, diken üzerinde yapılan bir eylem niteliğini taşıyordu. Ve taraflar adı geçen eyleme sanırız "ilk göz ağrıları" olması nedeni ile eylemden çok önceden başlayarak propagandalarını en iyi bir şekilde yaptılar. Biz bunu dışardan da gözlemleyebiliyorduk. Ve eylem öncesinden aldığımız sözlü bilgilere göre eyleme katılımın 100 binin üzerinde olacağı bekleniyordu. Ve eylem bütün Avrupa çapında propaganda ediliyor, tüm Avrupa'dan da taraftarlar eyleme çağrılıyordu.

Bu yürüyüşün amacı, kendilerinin de açıklamalarından görülebildiği gibi; "Kürdistanlı örgütlerin" ilk defa böyle bir çoğunlukla biraraya gelmeleri, dayatılan ateşkes için Avrupa'da kamuoyu yaratmak ve yaratılan kamuoyunun, TC devletine baskı yapıp, "fırsat" olarak sayılan şimdiki koşullarda "masaya oturtmaya" zorlamaktı... Evet, eylem sırasındaki konuşmacı olarak çağrılan hemen tüm konuşmacılar, yukarıda aktarmaya çalıştığımız içerikte konuşmalar yaptılar. Ayrıca gelen tüm mesajlar da aynı içerikteydi. Diğer bir nokta ise birlikte yapılan açıklamalardan sonra "tabanın" da eylem sırasında sanki aralarında hiçbir sorun yokmuşçasına, daha dün birbirlerine düşman oldukları unutulmuşçasına hareket etmeleri, tabandaki eğitimin boyutunun ne kadar düşük olduğunu göstermesinin yanında tabanda gerçekten bir birlik isteği olduğunun da en açık ifadesi idi. Diğer taraftan Kürdistanlı güçler içerisinde güçlülüğü anlamında bir taraf olarak kabul edilen karşı-devrimci PSK'nın eski gücünden çok çok uzaklarda, az sayıda bir katılımla eyleme katılması, siyasetinde anti-devrimciliğine rağmen bir taraf olarak kabul edilmesibir yana, taban olarak da bir taraf kabul edilmesinin ne büyük bir hata olduğunu bu eylemdeki gözlemlerimizle bir kez daha gördük. Yani bu örgütün haketmediği bir şekilde PKK tarafından taraf kabul edilmesi, ciddiye alınması bir anlamda bundan böyle onu palazlandıracağa da benzemektedir. Kitle tabanı olmamasına rağmen, devlet çerçevesi içinde "demokratik" çözümde PKK'nın diplomasiye alışkın kadrolarına PKK'nın da ihtiyacı vardır. Bu yeni birliğin PKK açısından nedenlerinden biri bu olsa gerekir. Aynı zamanda diğer örgütler de alanda katılımın derecesine bağlı olarak çok azdılar.

Biz bu yürüyüşe sadece propaganda yapmak amacıyla katıldık. Eylemin yapısını ve ittifaklarını eleştiren "Kuzey Kürdistan Seksiyonu Örgütleme Komisyonu"nun bir bildirisi ile katıldık. Eylemin başlangıç yerlerinde bildirinin dağılımı için yoldaşlar arasında görev bölümü yaptık ve bildirilerimizi dağıttık, diğer yayınlarımızı kitleye ulaştırmaya çalıştık. Yürüyüş kolunun bir tanesine (yürüyüş üç koldan alana girdi) hiç bildiri dağıtılamadı.

Yürüyüşe katılan kitle, bildirinin imzasını gördüklerinde veya anladıklarında bildiriyi ya almak istemiyorlardı, ya da istemeye istemeye alıyorlardı. Diğer taraftan adı Türkçe yazılı örgütlere karşı gerek örgütlerin, gerekse katılan kitlenin pek hayırhah bakmadıkları da izlenimlerimiz arasındaydı. Bundan çıkardığımız sonuç; örgütlendikleri şartlarda kendilerine verilen milliyetçi bilincin sonucuydu..

Yürüyüş kollarının birinde bildiri dağıtan yoldaşlarımıza PKK'lı görevliler bildiri dağıtamayacaklarını ikaz etmişlerdir, ancak o sırada zaten bildiri de tükenmişti.

Bu eylem, adımıza dağıtılan bildiride de vurgulandığı gibi, diğer örgütler tarafından "ulusal birliğini" sağlama yönünde önemli bir adım", "tarihi bir adım" olarak değerlendirilmektedir. Gerçekten de tüm konuşmacılar konuşmalarında sağlanan bu birliğin tarihsel olma özelliğini belirtiyorlar, ulusal savaşta bütün ulusun birarada olması gerektiğini öne çıkarıyor, birlikte oldukları takdirde daha güçlü olacaklarını belirtip bu birliktelik altında TC'nin masaya oturtulacağını ifade ediyorlardı. Konuşmaların tümünün içeriğinin ağırlık noktasını reformist çözüm önerileri oluşturuyor, silahlı mücadele de reformist hakların verilmemesi halinde devam edeceği, sürdürüleceği, gerillanın son yaptığı Bingöl eylemi, ve vs. eylemlerin ise faşist TC'nin ateşkese yanaşmadığı ve tek yanlı saldırısına bir cevap olarak yapıldığı da üstüne basılarak söyleniyordu. Ve hemen tüm konuşmacılar, en ilerisinden en gerisine kadar demokratik, barışçıl çözümden yana olduklarını, ateşkesin bu anlamda desteklenmesi ve TC'nin "bu fırsatı" kaçırmaması gerektiğini öne çıkartarak şu andaki "ulusal birlikteliklerinin" de yardımıyla "masabaşı çözümün" tek çözüm yolu olduğu öne çıkartılarak, tek çözüm, tek kurtuluşun, tek özgürlüğün faşist TC'yi yerlebir edecek olan DEVRİM alternatifi rafa kaldırılıyordu. Ve 70 yıldır Kürt ulusuna kan kusturan TC ile anlaşarak reformist kimi talepler için gerçek kurtuluş daha sonraki bir tarihe erteleniyordu. Ve biz, bu eylemde bir kez daha şunu gördük: Bir ulusun ulus olarak kurtuluşunu istemesi, dilini, kültürünü istemesi, kimliğini kişiliğini istemesi gayet doğaldır. Ve bu istekler mücadeleye değer isteklerdir. Bu haklar halk ile birlikte, daha çok burjuvazinin de istekleridir. Ve bundan dolayı da, emekçilerin gerçek kurtuluşu bu haklar ile sınırlandırılamaz. Adı geçen hakların garantiye alınması ancak demokratik halk devrimi ve devamla sosyalizmde mümkündür. Bunun için de komünistlerin, komünist partinin önderliği gereklidir. Diğer türlü bütün milliyetçi önderliklerin burjuva istek ve arzuları aşamayacağı, mücadelenin eninde-sonunda burjuvazinin potasında eritileceği açıktır.

1 Haziran 1993
Bir grup Bolşevik Partizan
taraftarı adına ●

NAZİ vahşeti devam ediyor! 28 Mayıs'ı 29 Mayıs'a bağlayan gece Solingen'de Nazi çetelerinin saldırısı sonucu ikisi çocuk beş Türk yanarak yaşamını yitirdi, üçü ağır, onbeş kişi ise yaralandı...

Bu saldırı, Nazi çetelerinin ne ilk, ne de son saldırısıdır! Onlar, daha dün, Hoyeswerda'da, Saarlouis'de saldırdılar!.. Rostock'ta Mölln'de saldırdılar!... Onlar saldırılarını sistemli bir biçimde sürdürüyorlar. Nitekim, Solingen'de saldırdıkları gün, Almanya'nın Berlin, Münih, Hannover, Kassel, ... gibi diğer şehirlerinde de, özellikle mülteci yurtlarına saldırdılar. Bu saldırılarda, bir bölümü ağır olmak üzere onlarca kişi yaralandı!.. Yine bu saldırıların ertesi günü faşist çeteler, Rostock'ta, Dresden'de, saldırılarını sürdürdüler... Bu saldırılar zinciri, Nazi çetelerinin sistemli bir şekilde ırkçı temelde saldırılarının devamıdır!

• • • •

Bu saldırılardan sonra yine Alman emperyalist devletinin sözcüleri timsah gözyaşları döküyorlar!

Onlar, saldırıları "nefretle kınıyorlar"! Dün olduğu gibi bugün de bu politikacılar, "suçluların en kısa sürede yakalanması için çaba harcayacaklarını" söylüyor, "suçluları bildirenlere bu güne değin verilmeyen en büyük ödülü verecekleri" vaadinde bulunuyorlar!

Onlar, dün Mölln'de olduğu gibi, Solingen'de de katledilenlerin "Türk hemşeriler" olduklarını, "onyıllardan beridir burada yaşadıklarını" ve "burayla kaynaştıklarını" sürekli olarak vurguluyorlar. Bu ikiyüzlüler, bir kez daha ırkçılıklarını ortaya seriyorlar... Kısa süreli ilticacılar ile uzun süreden beri burada yaşayan yabancılar arasında ayırım yapıyorlar. İşin ilginç

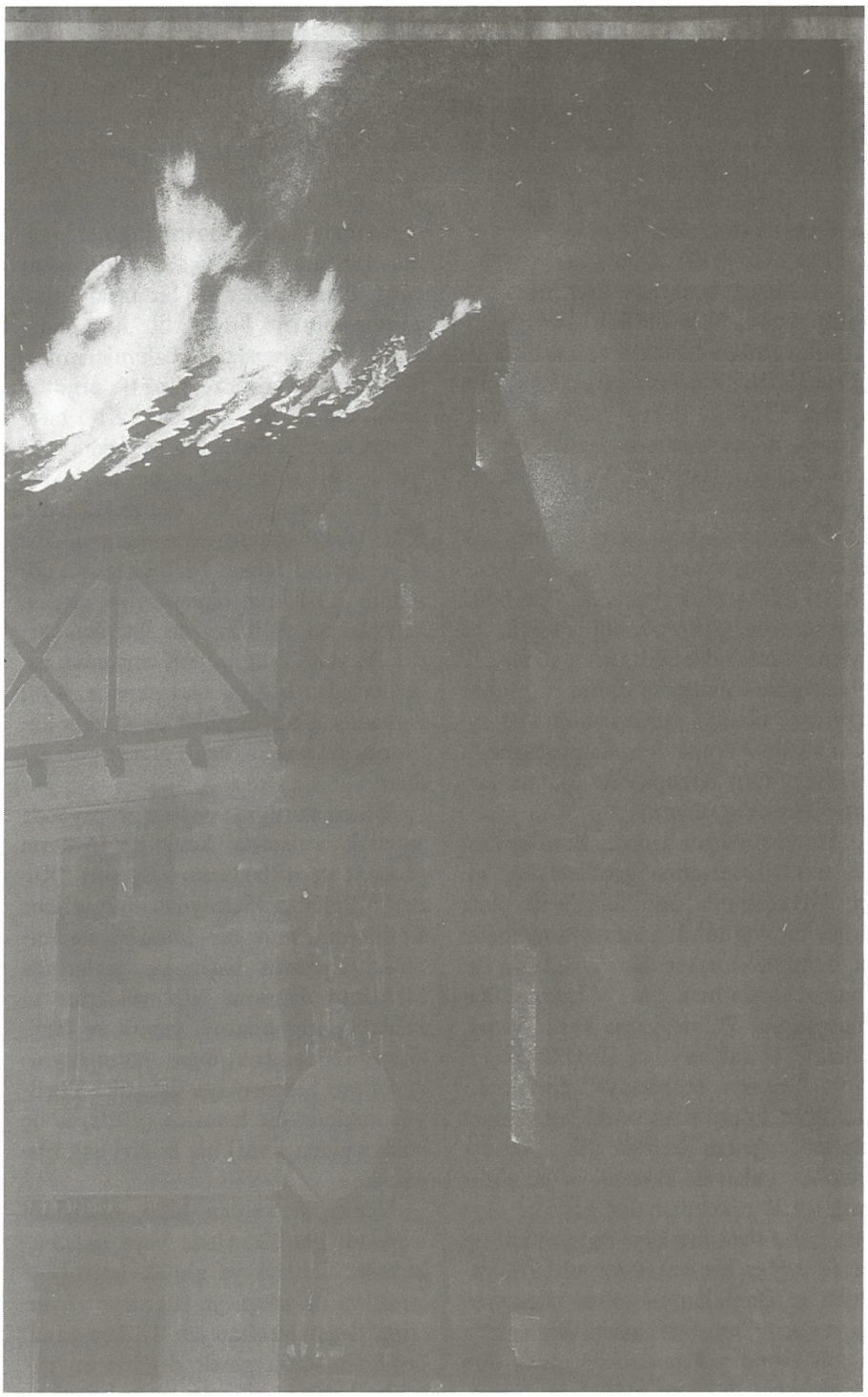

HOYERSWERDA
SAARLOUIS
ROSTOCK
MÖLLN ...

ve şimdi
SOLİNGEN!..

Yeni katliamlara "dur" demek için acımızı kine, kinimizi örgütlü mücadeleye dönüştürelim!

yanı, Türk ırkçısı dostları da aynı ayrımı yapıyor. Alman emperyalizminin politikacıları Nazi terörü karşısında el altından, "biz burada yalnızca belli yabancıları, Alman sömürücülerinin işine yarayabilecek yabancıları istiyoruz. Diğer tüm ilticacılar, Roma ve Sintiler defolsun!" ırkçı düşüncelerini yayıyorlar, buna ilişkin yeni politikaları gündeme getiriyor ve uyguluyorlar! Anayasanın 16. maddesini değiştirerek ilticacılara kapıları kapayan düzenlemelere gitmeleri bunun en son örneklerinden birisidir. Bunun anlamı önce ilticacılar ve Roma ve Sintilerin, daha sonra da tüm yabancıların Almanya'da atılmasıdır!

Onlar, saldırıların "Almanya'nın dış itibarını zedelediğini" utanmaz bir biçimde ifade ederek ne denli "insan hakları dostu" olduklarını, hangi temelde "ırkçı saldırılara karşı çıktıklarını"(!) gösteriyorlar!

Faşist Nazi terörü, tüm azınlıklara, Alman olsun ya da olmasın başka türlü yaşayanlara, dış görünüşleri faşistlerin hoşuna gitmeyenlere, sakatlara, özürlülere, ... karşı yöneliyor! İster Yahudi; solcu, devrimci, komünist; özürlü, isterse de siyah derili kadın ve erkekler, ister homoseksüel erkekler ya da lezbiyen kadınlar olsun, saf ari ırkına benzemeyen herşey Nazi faşistlerinin görüşlerince yokedilmelidir. Irkçı düşüncenin ve ırkçı politikanın son tahlilde vardığı yer burasıdır! CDU'dan SPD'ye, Yeşiller'e kadar timsah gözyaşı dökenlerin hepsi, daha dün yabancılar aleyhine kanun değişikliklerine gitmekten çekinmediler; iltica yasasında yaptıkları son değişiklikle ilticacılara kapıları kapadılar; kısacası Nazi çetelerinin serbestçe saldırılarını geliştirdikleri ortamı yarattılar.

Onlar, devrimcilerin, Alman devletine ve faşist Nazi çetelerine karşı haklı mücadelelerini, en son 1 Mayıs'ta Berlin'de ve 26 Mayıs Bonn'da olduğu gibi sol "terör" diye adlandırıp, tüm güçleri ile saldırırken; faşist Nazi terörü karşısında, en iyi halde bir-iki göstermelik tutuklama dışında, "olayın faillerini yakalamaktan" ve "perde arkasını soruşturmaktan" dem vurmakta, sonuçta yalnız göstermelik birkaç tutukluyla yetinmekte, "perde arkası"nı unutmaktadır!! Açık olan şey; perde arkasında bizzat Alman emperyalist devletinin kendisi olduğudur!

• • • •

Biz bolşevikler, Solingen'de faşist saldırganlar tarafından katledilenlerin acısını derinden paylaşıyoruz, ama faşist Türk devleti ile birlikte değil!

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'daki faşist diktatörlük ve onun borazanı

olan, Solingen olayları sonrasında da "vahşet!", "durdurun bu vahşeti!" "neden soykırım suçu değil!" vb. diye manşetler atan uşak basın ikiyüzlüdür, yalancı ve sahtekardır!

Onlar hergün, sayısız Kürt özgürlük savaşçısının, Kürt işçisi ve köylüsünün katli üzerine zafer kazanmışçasına haberler, yazılar yayınlıyorlar. Bu gazetelerin uşaklık ettiği ve güya ırkçılığa karşı olduğunu söyleyen bu devlet, bu yüzyılın ilk soykırımını Ermenilere karşı uygulayan, Kürtlere karşı çeşitli dönemlerde katliamlar yapan, bugün Kürt ulusuna karşı da toptan yoketme kirli savaşını yürüten eli kanlı devlettir! Onların ırkçılığa, faşizme karşı olması sahtekarlıktan başka birşey değildir, kendileri bizzat faşisttir, faşizmin eli kanlı uygulayıcılarıdır!

Onların insan hakları savunuculuğu, güya ırkçılığa karşı oluşları, ikiyüzlü bir taktikten, işledikleri cinayetler karşısında dünya kamuoyundan tecrit olmuşluklarını ortadan kaldırmak için girişilen bir çabadan başka birşey değildir! Ellerinden insan kanı damlayanların, hergün cana kıyanların ve bunları da haklı çıkarmaya çalışanların Solingen'de katledilenler karşısında duydukları "üzüntü" sahte bir üzüntüdür!

Onlar, Almanya'da yaşayan ve kendileri için "döviz yumutlayan tavuklar"dan başka birşey olmayan Türkiye-Kuzey Kürdistanlıların korkudan Almanya'yı terkedip geriye dönmelerinden çekiniyorlar, döviz kaynaklarının kurumasından korkuyorlar! Gürültüleri bundandır. Yoksa insan yaşamından yana olduklarından değil!

• • • •

Almanya'da yaşayan
Türkiye ve Kuzey Kürdistanlı
kadın ve erkek işçiler, emekçiler;

Dün Mölln katliamında olduğu gibi faşist Türk devletinin sözcüleri; Türk şovenizmini ve milliyetçiliğini kışkırtmaya çalışıyorlar, çalışacaklar... Bunun için Solingen'deki katliamı da alabildiğine kullanıyorlar, kullanacaklar! Bu sahtekarlığı ve ikiyüzlülüğü teşhir etmeli ve bu iğrenç tavırdan kendinizi ayırmalısınız! Yeriniz Türk faşistlerinin yanı değil; her milliyetten, ırktan, cinsiyetten işçilerin-emekçilerin yanıdır! Yeriniz faşizme ve sömürüye karşı mücadele cephesidir!

Faşizme, ırkçılığa karşı mücadele, Türk faşistleriyle elele, onların ırkçı ve şoven bayrağı altında olamaz! Düşmanınız, bu ırkçıların sizlere göstermeye çalıştığı gibi Alman işçi ve emekçileri de değildir! Düşman, Alman emperyalist devleti ve onların beslemesi faşist Nazi çeteleridir! Mücadelenizi Alman emekçileri ile birlikte bunlara karşı yönlendirin! Faşizme karşı mücadele cephesinde örgütlenin! Direniş, ancak ve ancak örgütlü olduğu zaman uzun vadeli ve etkili olabilir, etkin bir öz savunma sağlayabilir!

Emekçiler, devrimciler!

Hakim sınıfların bizleri bölmesine izin vermeyelim! Sınırlar halklar arasında değil, egemenlerle ezilenler arasındadır. Yaşamın her alanında faşist saldırılara karşı mücadele yürütelim! Katliamlardan sorumlu olanın ırkçı Alman devleti olduğunu gösterelim!

GÜN MÜCADELE GÜNÜDÜR! Kenarda durmak, seyirci olmak suça ortak olmak demektir!

Faşist Nazi çetelerine karşı örgütlü mücadele edelim! Alman devletine ve tüm toplumu faşistleştirmenin yol hazırlayıcıları olan partilerine karşı mücadele edelim! Ne türden olursa olsun ikiyüzlüleri teşhir edelim! Katledilenlerle dayanışmamızı, katliamın sorumlularına karşı kinimizi gösterelim! Acımızı kine kinimizi örgütlü mücadeleye dönüştürelim!

- DEVRİMCİ ENTERNASYONALİST TEMELDE SERMAYEYE KARŞI SAVAŞALIM!
- ALMAN VE TÜRK POLİTİKACILARININ KIŞKIRTMA POLİTİKALARININ KARŞISINA EMEKÇİ KADIN VE ERKEKLERİN ULUSLARARASI DAYANIŞMASINI ÇIKARALIM!
- NAZİ ÇETELERİNE VE ONLARIN ARKASINDA DURAN ALMAN EMPERYALİZMİNE KARŞI ÖRGÜTLENELİM, MÜCADELE EDELİM!
- FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA!

30 Mayıs 1993

BOLŞEVİK PARTİZAN
Yurtdışı

TKP/ML-Hareketi'nin yurtdışında düzenlediği kadın toplantısı üzerine...

TKP/ML Hareketi, 19/20/21 Nisan 1993 tarihlerinde, Almanya'nın Vlotho şehrinde, Avrupa'da yaşayan Türkiyeli ve Kuzey Kürdistanlı kadın taraftarlarının katılımıyla bir toplantı yaptı.

Toplantının gündemine alınan konular:

1) Kadın, evlilik ve mücadele,
2) Din ve kadın üzerindeki etkileri,
3) Göçmen kadınların sorunları ve çözümleri,
4) Genç kadınların sorunları ve çözümleri,
5) Kadının özgürlüğü,
6) Serbest kürsü.

Herkese açık olan bu toplantıya BP dışında hiçbir örgüt ne temsilci ne de taraftar göndermemişti. Biz ise bu toplantıya 4 kişilik bir grupla katıldık ve yayın masası açtık. Atölyelere geçmeden önce, atölyelerin tanıtıldığı kısa bir toplantı yapıldı ve gruplar atölye çalışmalarına geçtiler.

Biz toplantının; Kadın, evlilik ve mücadele, Göçmen kadınların sorunları ve çözümleri, Genç kadınların sorunları ve çözümleri ve Serbest kürsü atölyelerine katıldık.

Saygı duruşuyla açılan atölye çalışmasına *"Bu atölyede yanlız değiliz, başka akımlar da var"* açıklaması ile başlandı. Hiçbir açıklama yapılmadan, hiçbir tez ortaya konmadan söz almak isteyenlerin divana müracaat etmeleri istenince salonda uzun bir sessizlik oldu, nihayet bir kadın *"konuşamıyoruz, önce siz birşeyler söyleyip açılışı yapın, sonra biz de konuşalım"* diyerek sessizliği bozdu. Divan buna *"biz bilinçli olarak birşey söylemedik, sizden dinlemek istiyoruz, evliliği nasıl yaşıyorsunuz"* sorusunu yöneltti.

Bunun üzerine biz, bildiğimiz kadarıyla bu toplantı TKP/ML Hareketi'nin düzelendiği bir toplantıdır. Hareket "kadın, evlilik ve mücadele" konularında tezlerini sunmuş olsaydı tartışma ortamı da doğardı. Perspektif sunmadan yapılacak bir tartışma salt kitlelerden öğrenme anlamına gelir. Biz kitlelerden öğrenmeyi dıştalamıyoruz, ancak kitlelere bilinç taşıma oldukça önemlidir, Hareket'in bu konuda bir perspektifi yok mu?

"Aslında birşeyler söylenebilirdi, ancak bu toplantı için bunu gerekli görmedik" tavrı takınıldı bizim eleştirimize karşı.

Atölyeye katılan yaklaşık 70 kadından 28'i kendi yaşadıkları evlilik, çocuk ve aile sorununu anlattı. Hepsinin ortak sorunu; erkek baskısı, çocuk bakımı ve ev işi, erkeklerin onların sırtından devrimci olduğu şeklinde idi. Divan, özellikle de erkekleri suçlayan kadınları hotzotçu bir tarzda susturuyor, söz haklarını kesiyor, onlardan bu durumdan çıkış yollarını anlatmalarını da talep ediyordu.

Bu duruma biz müdahale ederek: Kendisine komünistim diyen bir örgüt sorunlarını dile getiren kadınlara bu çıkışları yapıyor ve çıkış yollarının anlatımını onlardan talep ediyorsa, kendisi bir perspektif sunamıyorsa, bu o örgütün çıkmazını gösterir. Evet, Hareket bu konuda çıkmaz içindedir, bir perspektif sunamamakta, yol göstereememektedir.

Ama ne yazık ki bu durum sadece Hareket'le sınırlı değil, Bolşeviklerin dışında tüm devrimci örgütlerin konumu bu konuda böyledir.

Kadınların eşit hak ve yükümlülükler temelinde mücadeleye çekilmesi bir devrimci örgüt için temel ilke olmalıdır. Kadınlara *"aile sorunlarını, ev işlerinizi, çocuk bakımını isterseniz çözebilirsiniz. Kadın isterse erkeği dönüşterebilir"* vb. şeklinde bir savunu kadını mahkum eden bir savunudur.

Bu sorunların ortaklaşa, kollektif çözümünü savunmayan, kadınlara ve çocuklara şiddeti ilkesel olarak reddetmeyen, (ki son dönemde Hareket'te de sevindirici bir gelişme var, o da şiddet uygulayanların cezalandırılması öngörülmekte –ancak dıştalama reddedilmektedir–, gerekçesi *"insan yokluğunda kadroları harcayamayız"*dır) bu şekilde bir yaklaşım kadın sorununda çözümleyici olamaz.

Özgür Kadın sayı 5'te bazı akımların kadınlara şiddet uygulandığında dıştalamayı gündeme getirdiği ve bunun sekterlik olduğu şeklinde bir eleştiri vardır, herhalde burada biz kastediliyoruz. Bu arada hemen bir müdahale: *"o yazı bir kişinin yazısıdır, tartışmak istemiyoruz"*. Bu tavra karşılık verilen cevap: Redaksiyon bu yazıyı herhangi bir tavır takınmadan yayınladığında yazıyla hemfikirdir. Hareket ve bu arada diğer devrimci örgütlerde hâlâ erkek şövenizmi hakim durumdadır. Özellikle ve öncelikle buna yönelinmek gereklidir. Verilen cevap: BP'den kadın arkadaşlar aldığımız şiddet kararına sevineceklerine, bizimle alay ediyorlar. Biz dıştalamayı değil, boşanmayı savunuyoruz, kadro yokluğunda böyle davranmak zorundayız.

Emperyalizme, faşizme karşı, devrim ve sosyalizm mücadelesine kadınların kazanılması için, kadınların sınıfsal ezilmişliklerinin yanısıra cinsiyetlerinden kaynaklanan özgül konumlarının da dikkate alınarak, cins ve sınıf baskısına karşı özgül önlemler temelinde çalışma yürütmek, kazanılmış kadınların erkek şovenizmine karşı mücadele içinde devrimci ve komünist saflarda eşit hak ve yükümlülüklere sahip kadın savaşçılar konumuna gelebilmeleri için özel önlemler almak gereklidir.

Burada hemen biz araya girerek TKP/ML Hareketi için karısına şiddet uygulayan birinin karısı dışındaki kadınlara şiddet uygulamayacağının herhalde garantisi var, ki bu yüzden barbarca şiddet uygulayanlar boşanmaya teşvik ediliyorlar. TKP/ML Hareketi devamla; eşit hak ve yükümlülükler temelinde mücadeleyi savunmanın anlamı yoktur, bu bir Komünist Parti'de zaten vardır. Erkek şovenizmini kavram olarak da reddediyoruz, bu kavram feminist cephaneden alınmıştır, biz bu konuda erkek egemenliğinin toplumda hakim olduğunu savunuyoruz.

Serbest Kürsü atölyesinde tartışılmak istenen konu, tespiti serbest olduğundan ve gerek geçen sene, gerekse de bu sene 8 Mart bağlamında Hareket'in tavırları bilindiğinden bizler Eylem Birlikleri üzerine tartışmayı açtık. Eylem Birliği konusunda ilkenin ne olması gerektiğini ve bizim yaklaşımızı anlattıktan sonra onların 8 Mart'lardaki tavırlarını, özellikle de lezbiyenlerle ilgili tavırlarını eleştirdik. Eleştirimize karşılık; bizlerin lezbiyenleri onlara tercih ettiğimiz, lezbiyenliğin hastalık, ahlaksızlık olduğu, "lezbiyenliği sizler hoş görüp gösteriyorsunuz ve bu sizlerin bileceği bir durum. Ama biz bunu hoş görmüyoruz ve böyle bir ilişkiyi de rezilce görüyoruz" tavrını takındılar.

Buna karşılık savunduğumuz: Lezbiyenliğin bir yaşam tarzı olduğu ve kişilerin kendi sorunu olduğu, bunun ne bizi ne de hiç kimseyi ilgilendirmediği, kişilerin sınıf mücadelesine bakışlarının ve katılımlarının belirleyici olduğu ve bunun esas olduğudur.

Göçmen kadınların sorunları ve çözümleri konulu atölye: Buradaki katılım 50 kişi civarında idi, yine bu atölyede de diğer örgütlerden bizim dışımızda gelen olmamıştı. Değişik ülkelerden gelen Hareket taraftarı kadınlar, geldikleri ülkelerdeki kadınların durumlarını ve sorunlarını kendilerince anlattılar. Üzerinde durulanlar: Kadınların karşılaştıkları bütün zorlukların nasıl yenileceği, kadın üzerindeki toplumsal, psikolojik, cinsel, dinsel ve diğer baskıların varolması, ama bunun için yeterli mücadelenin olmaması, kadın sorunlarının çok ileri safhada ve ciddi boyutlarda olduğu. Göçmen kadınların yerli kadınlardan fark-lı muamele gördüğü, ikinci hatta üçüncü derecede muamele gördüğü ve bunun yanında dil sorunun yabancı kadın açısından çok büyük problem olduğu, eşit işe eşit ücret ödenmediği, yabancı kadın ile yerli kadın arasında bile farklı ücret ödemelerinin olduğu, yabancı kadınların en pis ve zor işlerde çalıştırıldıkları idi.

Bizim bu sorunlar karşısında takındığımız tavır şöyleydi: Biz devrimci örgütler olarak bu sorunlara nasıl çözüm getirebiliriz, biz BP Kadın Grupları olarak 1986 yılından bu yana özel kadın çalışmaları yapıyoruz. Kadının toplumdaki yerini, geri bıraktırılmışlığını, okuma yazma oranı, kadını insan yerine koyulmaması durumları görüldüğünde, özel kadın çalışmalarının önemi daha fazla artmaktadır. Bu özel çalışmalara önem vermeyenler kadın sorununu ciddiye almıyorlar demektir. Emperyalizme, faşizme karşı, devrim ve sosyalizm mücadelesine kadınların kazanılması için, kadınların sınıfsal ezilmişliklerinin yanısıra cinsiyetlerinden kaynaklanan özgül konumlarının da dikkate alınarak, cins ve sınıf baskısına karşı özgül önlemler temelinde çalışma yürütmek, kazanılmış kadınların erkek şovenizmine karşı mücadele içinde devrimci ve komünist saflarda eşit hak ve yükümlülüklere sahip kadın savaşçılar konumuna gelebilmeleri için özel önlemler almak gereklidir. Göçmen kadınların problemlerini çözebilmeleri, haklarını savunabilmeleri için dil sorununun çözümü yanında, politik olarak da bilinçlenmeleri gerekmektedir.

Diğer önemli bir nokta ise, enternasyonalizmdir. Türkiye-Kuzey Kürdistan'lı örgütlerin çoğu kendi örgüt çıkarları doğrultusunda hareket etmekte ve Türkiye'ye yönelik çalışmalarla kendini sınırlamaktadır, enternasyonalist alanda çalışmaları hemen hemen hiç yoktur. Bulunduğumuz ülkelerin işçi sınıfıyla, anti-faşist örgütleriyle neler yapılabileceğine kafa yorulmamaktadır. Örneğin bu toplantıda başka milliyetlerden kadınların olmayışı, bu tür çalışmaların olmamasından kaynaklanmaktadır.

Genç kadınların sorunları ve çözümleri atölyesi: Bu atölyeye katılım yaklaşık 100 kişi idi ve toplantı süresi 2 saat olarak ayarlandı. İlk konuşmaya Türkiye'den bir genç kızın yazısının okunmasıyla başlandı, bu yazı Genç Komünistler Hareketi'nin ajitatif bir şekilde propagandasını yapan bir yazı idi. Yazıda, emperyalist yoz kültürün kötülükleri olan diskoteklerin, birahanelerin, oyun salonlarının vb'nin gençleri yozlaştırdığına genişçe yer verilmişti. Gençlere Genç Komünistler Hareketi'ne girme çağrısı yapıldı. Devrimci çevrelerde yetişen gençlerin olaylara yaklaşımın daha farklı olduğu, devrimci olan erkeğin şiddet uygulamayacağı vs. anlatıldı.

Bu konuda biz: Gençlik sorunu şimdiye kadar hemen hemen tüm örgütler tarafından ciddi bir şekilde ele

alınmadı. Çok önemli olan bu soruna örgütler gereken önemi vermezlerse gelecekleri de yok demektir. Burada değinmediğiniz bir konu genç kızların durumudur. Bizce genç kızların sorunları önemli bir sorundur. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da bekârete ve namusa biçilen değer diğer devrimci çevrelerde de cinsellik sorunun halen bir tabu olarak görülüp konuşulmaması, bekâret sorununun dışarıdan bakıldığında çözülmüş gibi görünmesi, ama özünde buna önem vermeleri yaşanan pratiklerle ortaya çıkmaktadır. Bu sorunların olduğu yerlerde olaylar üzerine tartışmak komünist tavrın nasıl olması gerektiği anlatılmalıdır. Genç kız ların eğitilmesinde de kız-erkek ayrımı yapılma durumundadır. Burada olan genç kızların mutlaka aileleriyle problemleri vardır. Kıza ayrı, erkeğe ayrı muamele yapılmaktadır. Ama böylesi bir durum bizde yoktur.

Din ve kadın üzerindeki etkileri: Din sorununda katolik kilisesi ile müslümanlık karşılaştırıldı. Biz tümüyle gerici olan, kitleler için afyon olan din konusunda böyle bir karşılaştırmanın yapılamayacağı, esas olarak ortaya konması gerekenin, dinin ne için var olduğu, kitleleri uyutmanın bir yolunun din olduğunun açıkca ortaya konulması gerektiğini savunduk.

Çıkardığımız sonuç: Toplantılara hiçbir perspektif sunmadan başlamaya çalışmaları, toplantıya katılan kadınların önünü iyice kapatmıştır. Kadınlar zaten bu sorunu kendileri de dile getirmişlerdir. ●

ÖZGÜR KADIN, erkek şovenizmine arka çıkıyor!

KADINLARIN ezilmesinin, sömürülmesinin, baskı altında tutulmasının araçlarından biri de dayak olayıdır. Yaşadığımız toplumda olayın boyutları korkunçtur. Kadınlara karşı uygulanan şiddet, kadının aşağılanmasının ifadesi olan en net görünümlerden biridir.

Toplumun çeşitli kesimlerinin, kadınlara uygulanan şiddet konusunda tavırları da farklı farklıdır. Egemen ideoloji tarafından toplumun bilincine yerleştirilen düşünce; *"sırtından sopayı, karnından sıpayı eksik etme"* sözünde somutlaşır.

Buna karşılık, toplumun ileri kesimi, öncüsü, yolgösterici olan Komünist Partisi'nin tavrı elbetteki çok önemlidir. Çünkü kadın sorunu toplumun kanayan yaralarından biridir ve dayak olayı ise bu sorunun artık kangren halidir. Bütün toplumsal sorunlarda olduğu gibi, Komünist Partisi bu sorunda da eğitici, yolgösterici ve çözümleyi olmak zorundadır. Bu noktada önemli olan da Komünist Partisi' nin tavrını gayet net birşekilde ortaya koyması ve bu doğrultuda ajitasyon-propaganda ile kitlelere doğru olan bilinci taşıması gerekir.

Özgür Kadın dergisi ve bu dergide yazan S. Uzunyayla'nın kadına uygulanan şiddet konusunda, ve özellikle de kendine devrimci-sosyalist diyen çevrede bu soruna nasıl yaklaşılması ve yaklaşılmaması konusunda ortaya koydukları oldukça ilginçtir. S. Uzunyayla'nın yazısına geçmeden önce yine bu yazıyla ilgi bir yöntem sorununa değinmek gereklidir. S. Uzunyayla makalasinde tartıştığı konuyla ilgili eleştirdiği kesimin kim olduğu, hangi örgütün hangi yazısını eleştirdiği noktasında kaynak vermeden eleştirilerini yapmaktadır. Bu doğru bir tavır değildir ve kendi okuyucu kitlesini de ciddiye almayan bir tavırdır. S. Uzunyayla bu makelesinde, ben ya da biz şu örgütün ya da grubun kadınlara uygulanan şiddet konusundaki şu tavrını, şu, şu gerekçelerden dolayı doğru bulmuyor ve eleştiriyoruz demesi gerekirdi. S. Uzunyayla bunun yerine *"Bugün devrimci-demokrasinin saflarındaki bazıları" (Özgür Kadın sayı 5, sayfa 17)* diyerek kaçak güreşmektedir. Bu yöntem hatasını da ortaya koyduktan sonra makaleye ilişkin görüşlerimize geçebiliriz.

Özgür Kadın'ın devrimci çevrelerde olan, olabilecek olan kadına karşı şiddet olayındaki tavrı; gayet yanlış bir pozisyondadır. Bu konuda Özgür Kadın; devrimci-sosyalist çevrelerde kadınlara şiddet uygulanmasının doğru olmadığını, fakat şiddet olayı gündeme geldiğinde bunun *"ikna-eğitim"* yoluyla aşılması gerektiğini, eğer şiddet devam ediyorsa o zaman da *"boşanmayı"* gündeme getirmektedir. Boşanma, bu sorunun temelli çözümü değildir, kaldıki bu tür olaylarda elbette şiddeti uygulayan erkek, bu konuda kendini geliştirmiyor, dayak yeniden, yeniden gündeme geliyorsa elbette olmalıdır. Fakat sorun boşanmayla bitmemektedir. Şiddete maruz kalan kadın, kendine şiddet uygulayan erkekten boşandığında üzerindeki baskı unsurlarının birinden biraz da olsa kurtulabilir, ama şiddeti uygulayan erkek boşanmadan sonra başka bir kadınla yaşamaya başladığında şiddet olayı yeniden gündeme gelecektir. Burada açıkca görülen şey; şiddeti uygulayan erkeğin kendisi bizzat olayın içeriğini kavramamaktadır.

Yani; biri gider diğeri gelir, o da ama şiddete uğrar. Çünkü erkekteki kafa aynı kafa, bilinç yine aynı bilinçtir. Ayrıca, evli olmayan herhangi devrimci-sosyalist erkek evde kızkardeşine ya da aile üyesi başka bir kadına da şiddet uygulayabilir, bunun böyle olmayacağının hiçbir garantisi de yoktur. Bu durumda bir bütün olarak reddedilmesi gereken şey; devrimci-sosyalist çevrelerde kadına uygulanan şiddetin reddedilmesidir. Bu sorun toplumsal sorunlardan biridir, biz devrimciler de bu toplumdan gelen bireyler olarak, topludaki olumsuzlukları, içinde bulunduğunduğumuz örgüte ya da Komünist Partisi'ne taşırız ya da taşıyoruz. Böylesi durumlarda, bu tür şeylerin önüne geçebilmek için çeşitli kararların alınması, bu kararların belli tedbirlerle desteklenmesi, bu kararın içi açılarak Komünist Partisi ya da örgütte bilince çıkarılması, Komünist Partisi ya da örgüt çevresindelerinin bu konuda kafalarının açılması sağlanmalıdır.

TKP/ML(BOLŞEVİK)'in Örgütsel Konferans'ta aldığı ve S. Uzunyayla' nın da eleştirdiği karar şöyledir:

"Konferansımız, kadınlara ve çocuklara karşı şiddet uygulanmasının partimizin üyeliği ile bağdaşmadığını; kadınlara ve çocuklara şiddet uygulayanların partimize alınmayacağını ve partimizde barındırılmayacağını açıklar." (Bolşevik Partizan, sayı 46, sayfa 36)

Kararın içeriğinin açıklanması da şu şekildedir:

"Tabii ki biz komünistler için yoldaşlarının hatalarını aşmada ilk planda gelen şeyin idolojik mücadele olduğunu düşünüyoruz. Fakat ideolojik aydınlanmaya rağmen tekrarlandığında da idari tedbirlerle sağlamlaştırılmalıdır.

Bu karar bugün erkek yoldaşlardan beklediğimiz asgari taleptir. Bugün ve geçmişte örgüt içinde erkek şovenizminin olmadığının savunulmasının erkek şovenizmini aklama çabası olduğu gayet açıktır. Çünkü parti, devrimci örgüt toplumdan kopuk, ondan bağımsız, saf ve temiz bir öğe değil, onun bir parçasıdır. Komünist partisi içinde toplumun en ileri unsurları örgütlenseler de bu böyledir, onlar toplumun bir parçasıdırlar ve toplum içerisinde hakim görüşler kaçınılmaz olarak tek tek üyelerin kafalarında da yansımasını bulacaktır. Bu anlayışlara karşı bilinçli olarak mücadele etmekle yok edilebilir."

İşte karar, işte açıklaması!

S. Uzunyayla oturup bu kararın ve açıklanmasının ne anlama geldiği, bunun yararının ne olup olmadığı konusunda kafa yoracağına, kendileri dışında birileri birşey yapmışlarsa, bu mutlaka yanlıştır düşüncesinden hareketle olur-olmaz, hatta komik bir şekilde eleştirmektedir. Üstelik bu kararın ne olduğunun anlaşılmaması sonucunda, parti üyeliğinden atılmanın gündeme getirilmesini yazarın bir türlü kabullenmemesi ve buna karşı *"boşanma" (Özgür Kadın sayı 5, sf. 17)* gibi tezler ileri sürmesi de anlaşılır birşeydir.

Yazarın görmediği birşey de; bu kararın partili insanlar açısından tartışıldığıdır. Yazarın tartıştığı ise devrimci - sosyalist - demokratik çevredir. Bizim yaptığımız şey önce partinin, kadınlara karşı şiddet konusunda açık olmasını sağlamaktır. Bir Komünist Partisi; kadının kurtuluşu sorununu devrimin temel sorunlarından biri olarak görür ve bu yönde hareket eder. Bu nedenle kadınlara karşı şiddet sorununu ilke haline getirir. Komünist Partisinin görevi, bu konudaki doğru görüşlerini devrimci-sosyalist-demokratik çevreye taşıması, toplumdaki bu soruna karşı da mücadele etmesi ve etme zorunluluğudur.

Gelelim parti üyeliğinin kıstaslarına. S. Uzunyayla *"Neden ilk adım ikna ve eğitim, ikinci adım boşanma olarak konulmuyor da hemen parti dışına ihraç ediliyor? O zaman parti üyeliğinin kıstası nedir? Ya da bir üyede aranan vasıf, karısını dövüp dövmemesi midir?"* diye soruyor. Şiddet bağıntısında boşanma çözümüne yukarıda; elbette kadına şiddet uygulanıyorsa ve erkek devrimci de(!) tüm uyarılara rağmen ısrarla bu hatasını sürdürüyorsa kadına boşanması önerilir şeklinde cevap verdik. Komünistlerin birlikteliği; bireysel cinsel sevgiye dayanan birliktelikler dir. Şiddetin içinde bulunduğu bir birliktelik bireysel cinsel sevgiyi içinde barındırmaktan artık uzaktır. Böylesi durumlarda boşanma, elbetteki ileri bir adımdır.

Parti üyeliğinin kıstaslarına gelince; parti üyeliğinin temel kıstasları tüzükte belirtilmiştir. Programın kabulu, aidat ödenmesi, düzenli olarak partinin bir organında çalışılmasıdır. Bunlardan biri olmadığında parti üyesinin üyeliği tartışılır ve atılma gündeme gelir. Parti programının kabulü, –kadın sorunu bağlamında da– Marksist-Leninist tavrın kabulü demektir. Kadın döven bir "komünist"in parti programını kabul ettiği söylenemez herhalde. Bizim bu sorunu özel olarak vurgulamamızın nedeni, öncelikle bu sorunun varlığını bilince çıkarmak ve erkek şovenizmini Komünist Partisi'nden dışlamaktır. Kuşkusuz bu tek kıstas değildir.

"Gerileyerek oportünist sapmalara kayan ya da herhangi bir temel sorunda anti-Marksist-Leninist düşünceyi savunan biri parti dışına, örgüt dışına atılmıyor da, karısını döven biri atılıyor." sorusuna verilecek cevap, böyle birşeyin olamayacağıdır. Bir Komünist Partisi içinde yalnızca kadın sorununda değil, temel herhangi bir sorunda anti-Marksist-Leninist görüşler taşıyanlar varsa, onlara karşı ideolojik mücadele verilir, ikna yöntemi uygulanır, eğer bu anti-Marksist-Leninist görüşlerde ısrar ediliyorsa, onlar da doğal olarak partiden atılırlar.

"İşte feminizmin ayak izlerinden kurtulunmazsa" lafının da ayaklarının havada olduğu gayet açık ortadır. Birçokları, bunların içinde (şu anda somut tartıştığımızdan somut örnek Özgür Kadın), feminizm, feminizm çığlıklarıyla başlarını erkek şovenizminin sert kayalarına çarpmaktadırlar. Kadın sorununda feminizm, tehlikelerden sadece birisidir, bunun yanında düzenin politikası ve toplumda ve örgütlerin içinde varolan erkek şovenizmidir. Erkek şovenizmine karşı tutarlı bir mücadele veren, verebilen bir örgüt feminizme karşı da mücadelesini verir, onun özünü ortaya koyar.

Biz Özgür Kadın'ı, kadın sorununda geçmişlerini bir gözden geçirmeye davet ediyoruz. Belki o zaman, feminizmin neden bugün bu boyutlarda olduğunu ve diğer örgüt ve grupların yanında, bu konudaki kendi paylarını da görebilirler.

"Türkiye ve Kuzey Kürdistan tarihinde ilk olma onurunu taşıyan TKP/ML Hareketi 1. Komünist Kadınlar Konferansı'nda," (Özgür Kadın sayı 5, sayfa 1) tespiti de, Özgür Kadın somutunda araştırmacılıktan ne kadar uzaklarda seyredildiğinin ifadesinden başka birşey değildir. Biz ilk olma ya da bilmem kaçıncı olma yarışından çok, eğer TKP/ML Hareketi ve Özgür Kadın gerçekten toplumun sorunlarıyla ilgileniyorlarsa, onlara yarışmayı değil, gerçeği, doğruyu önce tespit etmelerini ama gerçekten doğruyu, sonra da doğrunun mücadelesini vermelerini salık veririz. Bu arada hatırlatmakta yarar var, Özgür Kadın'ın atıfta bulunduğu ve yukarıda bizim ne olup olmadığını ortaya koyduğumuz karar, Bolşevik Partizan sayı 46'da, 1 Kasım 1988'de yayınlanmıştır. (İlk olduğu söylenen Komünist Kadın Konferansı'ndan neredeyse 5 yıl önce yapılmış bir Komünist Kadınlar Konferansı sonrasında karar altına alınmış, Kongre'de onaylanmıştır!)

S. Uzunyayla'nın hiç yer vermediği birşey de erkek şovenizmidir. Kadın sorununda çözümlemeci olmaya çalışanların ya da kendilerini bu şekilde adlandıranların erkek şovenizmine ısrarla değinmemeleri ya da kıyısından köşesinden dokunmaları da ibretlik tavırlardır. Bugün emekçi kadınları tehdit eden bir dizi olumsuzluğun içinde erkek şovenizmi önemli bir yere sahiptir. Kadınlara karşı şiddet, kadınların kendilerini mücadele için yeterince geliştirememeleri, geri planda kalmalarının nedeni, örgüt içinde, örgütün yakın çevresinde, en son da zaten toplumda var olan erkek şovenizmidir. Kadın sorununda tutarlı mücadele vermenin kıstaslarından biri de erkek şovenizmine karşı da tutarlı mücadele vermekten, devrimci kadınların devrim mücadelesinde önlerinin açılmasından geçer.

Dayağa karşı, devrimci şiddet!
Kahrolsun erkek egemen sistem!
Kahrolsun erkek şovenizmi!

Emekçi kadınlar katılmadan devrim olmaz, devrim olmadan emekçi kadınlar kurtulmaz! ●

İbretlik bir haber!

"ÖZGÜR Gelecek" adlı iki haftalık gazetenin 4. sayısında *"Berlin'de 1 Mayıs Tüm Kızıllığıyla Kutlandı"* başlıklı bir haber yayınlandı. Bu haber oportünist, ilkesiz iki örgütün, TKP/ML ve ATİF'in niteliğini bir kez daha göstermesi açısından ibretlik bilgi ve değerlendirmeleri içeriyor.

Haberde ilk dikkati çeken nokta, yazının Berlin'deki 1 Mayıs eyleminin kendisinden daha çok, Berlin Bolşevik Partizan taraftarlarının 1 Mayıs hazırlığı ve eylemi üzerine bir değerlendirme olmasıdır.

Yürüyüşün hazırlığına ve eyleme bir dizi reformist gruplar, anti-komünist, anti-Stalinist örgüt ve kişiler, kıs-

Berlin'de 1 Mayıs tüm kızıllığıyla kutlandı

TKP/ML Berlin örgütü, bir kısım Türkiyeli örgütler ve Alman otonom gruplarla birlikte onbine yakın kitlenin yürüdüğü 1 Mayıs, her zamanki gibi Kroyzberg'de başladı. Yürüyüş Hazırlık Komitesi'nde Alman otonom gruplarından bir kısmı, ATİF ve Bolşevik Partizan yer alıyordu. Bu yılki yürüyüş bu kesimlerce örgütlendi. Özellikle yürüyüşün ön hazırlık çalışmalarında afiş, bildiri vb. pratik çalışmalarda ATİF önemli rol oynadı. TKP/ML'nin taraftarları da bu çalışmalarda aktif görev aldılar.

Hazırlık çalışmalarında 1 Mayıs Hazırlık komitesi üç ayı aşkın bir süre, her hafta toplanarak 1 Mayıs 1993'ü tartıştı. Tartışmanın başlangıcında Stalin'i savunmaları dolayısıyla ve de Bolşevik Partizan'ın aleyhlerinde Alman otonom grupları nezdinde yaptığı anti-propagandadan dolayı TKP/ML, Alman gruplarınca dışlanmaya yönelik tavırlara maruz kaldı. Tartışmaların seyri içinde ve pratikteki aktif ve dürüst tavırları sonucu Alman otonom grupları, (Hazırlık Komitesindeki) Bolşevik Partizan'ın TKP/ML hakkındaki anti-propagandalarının yalan ve iftiraya dayalı olduğunu gördüler. TKP/ML'nin pratikte sergilediği dayanışmacı, fedakâr tavır ve açık sözlülüğü bu komitenin TKP/ML'ye karşı olan tutumunda değişikliğe neden oldu. Ve hatta bir kısmı önceki olumsuz tavırlarından dolayı özür bile dilediler.

Bu hazırlık çalışmalarında en dikkati çeken nokta Bolşevik Partizan'ın Türkiyeli siyasetler nezdinde keskin "Stalinci" geçinmelerine rağmen, Alman otonom grupların, Stalin'e küfürler etmesine hiç ses çıkarmamaları ve "Stalinciliklerini" susarak geçiştirmeleriydi. Ve öyleki, Alman otonom gruplarının saldırılarını hiç ses çıkarmadan geçiştiriyorlardı. ATİF adına toplantılara katılan arkadaş, bunların bu ikiyüzlü tavırlarını teşhir etmekten geri kalmadı. Ve sonunda bunların gerçek yüzlerini açığa çıkardı. Öylesine ki, Stalin düşmanı bazı Alman otonom gruplar, Bolşevik Partizan'ın "Stalinci" olduğunu, tartışmaların seyri içinde öğrenmiş oldular.

Özet olarak, Bolşevik Partizan Stalin'i pragmatizmlerine kurban etmişti; hem de yıllar boyu. Bu yönleri ve dürüst olmayan tavırları Alman otonom gruplarının bir kısmınca da görüldü. Bu bir. İkincisi, ATİF hakkında yapılan anti-propagandanın yalan ve sahtekârlığa dayalı olduğu açığa çıktı.

Yürüyüşe gelince: TKP/ML, taraftarları bir Alman otonomcu grupla birlikte yürüyüşün başında yeralmıştı. (Onlar önde, TKP/ML taraftarları arkalarındaydı.) Yürüyüş boyunca Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao'nun pankartlarını ve diğer pankartları taşıdılar. Stalin düşmanı bazı Alman otonom gruplarının bu pankartlara yönelik saldırılarını ve saldırı çabalarını kortejde bulunan 200'ün üzerindeki TKP/ML taraftarları, birlik halinde her defasında geri püskürttü.

TKP/ML'nin pankartı ve kızıl bayraklara yazılı TKP/ML flamaları korteje tam bir renk ve kızıllık katıyordu. TKP/ML YDB imzalı bildiri ve yazılı ek metin, yürüyüş arabasında okunarak halka seslenildi. Stalin düşmanlığının hız kazandığı bir ortamda TKP/ML'nin onbin kişinin ortasında beş ustayı ve özellikle Stalin'i dalgalandırması (Almanya'da Stalin düşmanlığı çok yaygın, onun için özellikle Stalin) korteje ayrı bir renk, onur ve yücelik katıyordu. "Stalinciler" Stalin'in resmini taşımayı göze alamadılar.

Bu kızıl 1 Mayıs'a polis saldırmaktan geri kalmadı. Birçok insan gözaltına alındı. Ama 1 Mayıs geleneği Kroyzberg'de yine yaşadı.

Berlin meydanı bir kez daha kızıl 1 Mayıs'a tanık oldu.

"ÖZGÜR GELECEK"
Sayı4,
16-31 Mayıs 1993

men de düzensiz olarak eylem hazırlığına Ekim ve TKP/ML Hareketi gibi oportünist grupların taraftarları da katılmışlardır.

Sonuçta hem yürüyüş hazırlığına hem de eyleme damgasını basan otonomların uzlaşmacı, reformist, anti-Stalinist çizgisi olmuştur. Tüm bu grupların içinde, TKP/ML ve ATİF taraftarlarının(*) öncelikle ve özel olarak Bolşevik Partizan'a karşı yönelmesi ve ona karşı mücadele etmesini, şimdiye kadar yurtdışında bir kaç kişilik hizip diye adlandırdığı "küçük", "önemsiz" bir harekete karşı yoğunlaşmasını nasıl açıklamalı?

Bunun, hazırlık toplantılarına ve yürüyüşe katılanların somut olarak gördüğü gibi bir tek temel nedeni vardır: Hazırlık ve eylem sırasında ister otonom olsun, isterse de Marksist-Leninist maskesi takmış oportünist gruplardan berrak bir biçimde kendisini ayıran, reformist, otonom grupların yürüyüş platform önerisine karşı tek tutarlı devrimci yazılı alternatifi sunan ve bu yüzden TKP/ML ve ATİF oportünistleri de dahil, tüm Marksizm-Leninizm düşmanlarının hiddetini çeken "Bolşevik Partizan" olmuştur.

Başlangıçta TKP/ML ve ATİF'i tutarlı komünist gruplar olarak tahmin eden ve onları da dıştalamaya çalışan otonomlar, TKP/ML ve ATİF'in hiç de tahmin ettikleri gibi Marksist-Leninist olmadığını gördükleri andan itibaren, tercihlerini bu oportünistler yönünde yapmışlardır. Reformist anti-komünist otonomlarla ilkesiz birliklerinin önünde en büyük engeli Bolşevik Partizan olarak değerlendirdikleri için, ATİF ya da TKP/ML taraftarları esas olarak Bolşevik Partizan'a karşı mücadele yürütmüşler, Bolşevik Partizan'a karşı sürekli anti-komünistlerle birlik aramışlardır.

ATİF ve TKP/ML taraftarlarının otonomlarla birlik kurmaya çalışmalarında kullandıkları en temel ideolojik araç, kendilerinin değil Bolşevik Partizan'ın gerçek Stalinistler olduğunu ispat etme çabası olmuştur. Bu gerçeği haberde, *"Stalin düşmanı bazı Alman otonom gruplar, Bolşevik Partizan'ın 'Stalinci' olduğunu, tartışmaların seyri içinde öğrenmiş oldular"* diye, hem de övünürek anlatıyorlar.

"Komünist" TKP/ML ve devrimci ATİF taraftarları, Bolşevik Partizan'ı "Stalinciliği"nden dolayı anti-Stalinistlere şikayet ediyorlar, kendilerinin gerçek Stalinist olmadıklarını ispat etmeye çalışıyorlar! İşte budur, oportünizmin, tutarsız devrimciliğin varacağı yer: anti-komünistlerle, anti-Stalinizm temelinde birlik.

Eylem hazırlığı sırasında Stalinci olmayan gerçek niteliklerini bir çok Alman otonom ve reformist gruba gösterdikleri için, eylem sırasında TKP/ML ve ATİF taraftarlarının kortejlerinde Stalin'in de resmini taşımaları fazla rahatsız etmemiştir. Etmesi için de önemli bir gerekçe yoktur. Anti-Stalinciliğini ispat etmeyi en önemli uğraşlarından biri olarak yürüten bir örgütün, kendi tutarsızlığı nedeni ile Stalin resmini taşıması ancak açık anti-Stalinistlerin alay edeceği bir komedi olabilir ve öyle de olmuştur.

Bolşevik Partizan'nin Stalinci olduğunun TKP/ML ve ATİF taraftarlarınca gösterildiği, Bolşevik Partizan temsilcisinin hazırlık toplantılarında Stalin'e gelen saldırıları geri çevirmediği iddiaları, kendileri dışında bir çok grup temsilcisinin yaşadığı gerçeği, bile bile tersyüz etmekle, yalan söylemekle mümkündür. Bolşevik Partizan'ın hiç bir eylemde kendisinin Stalinci olduğunu ispat etme gibi özel bir gayreti olmamıştır. Bolşevik Partizan ve taraftarları komünisttirler ve onlar komünizm yüce amaçlarında Stalin'i öncelikle, onun komünist görüşleri temelinde savunmuşlardır.

Komünist önderlerin, Stalin'in resminin taşınmasının mutlaka gerekli olduğu yerde ve eylemde, örneğin TKP/ML ve ATİF taraftarlarının DGB'nin 1 Mayıs eyleminin kuyruğunda yürüdüğü 1 Mayıs 1991'de; yapılan devrimci, alternatif 1 Mayıs eyleminde Bolşevik Partizan taşımıştır. Bu eylemde Stalin resminin taşınmasının nedeni, eylemi düzenleyen otonomların Stalin resminin taşınmasını özel olarak yasaklamış olmaları ve bu yasağa karşı pratik tavrın tayin edici olmasıydı.

1 Mayıs 1992 eyleminde ve daha bir çok eylemde, tüm diğer oportünist, otonom grup ve örgütler Bolşevik Partizan'ın ne olduğunu bilmektedirler. Devrimci 1 Mayıs yürüyüşleri gibi, devrimci Alman solunun da geniş bir biçimde katıldığı eylemlerden TKP/ML ve ATİF'in uzak kalması nedeni ile pek bilinmeyen şey, bu ikisinin de aslında anti-Stalinist oldukları idi. ATİF ve TKP/ML'in gerçekte Stalin'e karşı tavır aldıklarını öğrendikleri nok tada, otonomlar ve reformistler bunlarla birliğe yönelmişlerdir. Kısacası tencere yuvarlanmış kapağını bulmuştur.

Haberde Bolşevik Partizan'ın TKP/ML ve ATİF hakkında *"yalan ve sahtekarlığa dayalı"* anti-propaganda yaptığı söyleniyor da, bir tek kelimeyle olsun, bu yalan ve sahtekarlığa dayalı propagandanın ne olduğu bir türlü anlatılmıyor. Anlatılsa, hazırlık sırasındaki tartışmalarda, Bolşevik Partizan taraftarlarının TKP/ML VE ATİF HAKKINDA ANLATTIKLARININ YALAN VE SAHTEKARLIĞA DAYALI OLMADIĞI açıkça görülecek.

Yalan olan, sizin Stalin'e saldıran bir güç olduğunuzun, otonomlarla bu noktada özde bir olduğunuzun anlatılması mı idi? Yalan olan, sizin erkek şovenisti bir siyasete ve pratiğe sahip olmanız mı idi? Yalan olan, 1992 1 Mayıs eyleminde sizin Bolşevik Partizan taraftarlarına şiddet uygulamış olduğunuzun tespiti mi idi? Bunların hepsi bilinen gerçekti. Hazırlık toplantılarına katılan taraftarlarınız bu gerçekleri savunamadıkları, bunların arkasında duramadığı için, "yalan" olduğunu iddia etmekle yetindiler.

Bunun dışında yine TKP/ML ve ATİF taraftarları kendilerinin büyük, dağlarda binlerce gerillası olan bir örgüt olduğu yalanlarını anlatarak, itibar kazanmaya çalıştı, ama katılan diğer grup temsilcileri bu tür yalanlara gülerek geçtiler.

Bolşevik Partizan taraftarlarının yalana, kendilerini olduğundan büyük göstererek itibar toplamaya ihtiyacı yoktur. İlkesizliği, uzlaşmacılığı ilke yapanların yalana ihtiyacı vardır. Oportünistlerin kimler olduğu da, devrimci 1 Mayıs eyleminin hazırlığında ve eylem sırasında bir kez daha ispat edilmiştir.

(*) Yazıda bir yandan "TKP/ML Berlin örgütü"nün, diğer yandan ATİF'in eylem hazırlığına ve eyleme katıldığından bahsediliyor. Haberin yazarı, TKP/ML ile ATİF'in iki ayrı örgüt olduğundan habersiz herhalde. Hatırlatmakta yarar olur düşüncesindeyiz.

GDS çamur atmaya devam ediyor. Acaba izi kalacak mı?

BOLŞEVİK Partizan sayı 78'de basılan Gorbaçov resmi üzerine tartışma devam ediyor. Okurlarımız hatırlayacaklardır, BP sayı 78'de Moskova'daki Ekim gösterileri aktarılırken, Gorbaçov'un başında kep olan bir resmi basılmış, bu resim anti-semit olduğu gerekçesi ile bir okurdan eleştiri gelmiş ve BP sayı 80'de bu eleştiriye cevap verilmişti.

BP'yi hiç ciddiye almaz görünen GDS, ayrıntıda da olsa, kendine göre BP'da bir "hata" yakalayınca tabii ki balıklama daldı! İşte zaten *"büyük Türk şovenisti olan BP"*nin nihayet anti-semit olduğu da "ortaya çıkmıştı". Çünkü BP, üzerinde *"Judas ve halk için çiçekler"* yazılı olan Gorbaçov resmini basarak Yahudiliğe hakaret etmişti, buradaki "Judas" Yahudilere küfür anlamında kullanılmakta idi vs...

Ne yazık ki GDS olmayan şatolara saldırmaktadır. Buradaki "Judas" Yahudi anlamında değil, hain anlamında kullanılmaktadır.

Judas, İsa'nın 12 müridinden biri olup, İsa'yı 30 altın karşılığında ihbar edip, yakalanıp çarmıha gerilmesine sebep olan kişidir. Judas, bu olay neticesinde kendini asmıştır. Bu andan itibaren "Judas" ihanetin, güvensizliğin simgesi olmuş; edebiyatta, sanatta ve bilimde bu anlamda kullanılmıştır.

Resmin üzerinde yer alan "Judas" tanımı da, komünist hareket içinden gelip Sovyetler Birliği'ni emperyalizme peşkeş çeken hain Gorbaçov için kullanılmaktadır ve biz bu anlayışla resmi bastık. Resmi basarken aynı yazı içerisinde Rusya'da kendine sol diyen çevreler içinde bile anti-semitizmin ne kadar yaygın olduğuna işaret edip bu konuda onları eleştirdik.

Bu konuda durum budur, geçmişteki tartışmalar da bilindiğinden GDS'in yöntemi bizce açıktır; iddialı boş laflar, çamur at izi kalır, vs. ...

NOT: ИУДА'nın Almanca okunuşu "Judas"tır, anlamı ise "Verräter", yani Türkçesi "Hain"dir. *(Kaynak: Rusça-Almanca Sözlük, Verlag Russkıj Jazyk, Moskova 1991, sayfa 225)*

Yahudi"nin R u s ç a yazımı ise ЕВРЕЙ, ИУДЕЙ şeklinde olmaktadır. *(Kaynak: Almanca-Rusça Sözlük, Verlag Russkıj Jazyk, Moskova 1992, sayfa 485)* ●

"Gegen die Strömung" ("Akıma Karşı"), 3/93 Mart 1993 sayısı

Stalin war ein unversöhnlicher Feind des Antisemitismus !

Daß es dringend nötig ist, Stalins Haltung gegenüber dem großrussischen Chauvinismus zu propagieren und als Waffe im Kampf gegen den Opportunismus einzusetzen, zeigte erst jüngst folgender Vorfall:

In ihrer Nummer 78 berichtete kürzlich eine kleinbürgerlich-nationalistische Gruppe um die Zeitschrift mit dem tönenden Namen "Bolschewik Partisan" über die Demonstrationen in der ehemaligen Sowjetunion zum Jahrestag der Oktoberrevolution, an der auch eine Gruppe ihrer Anhänger teilnahm. Diese Gruppe, die sich gern als Verteidiger Stalins ausgibt, propagierte die Demonstration, die sich aus einem Sammelsurium verschiedenster politischer Gruppen zusammensetzte, als "Demonstration der Bolschewiki".

In diesem Zusammenhang veröffentlichten sie unkommentiert ein Foto von dieser Demonstration, auf dem ein Plakat abgebildet wurde, auf dem der Konterrevolutionär Gorbatschow in unzweifelhaft antisemitischer Art und Weise karikiert wurde. Überschrift: "Judas und Blumen für das Volk".

Ein peinlicher Ausrutscher, eine oberflächliche Endredaktion? Eine Fehleinschätzung aufgrund sprachlicher Unzulänglichkeiten? - Weit gefehlt!

Auf eine entsprechende Kritik eines Lesers hin, der den antisemitischen Charakter dieses Plakates klarstellt, verteidigt und rechtfertigt die Redaktion von "Bolschewik Partizan" den Abdruck!

"Bolschewik Partisan", - wenn man etwas genauer hinter die Fassade schaut - selbst großtürkisch-chauvinistisch in der Haltung, wenn es um das Recht auf Lostrennung des auf dem heutigen Staatsgebiet der Türkei liegenden Teils Kurdistans geht, demonstriert einträchtig mit den großrussischen Chauvinisten und Antisemiten!

Angesichts des auflebenden Antisemitismus nicht nur in Westdeutschland, sondern auch in den Ländern der ehemaligen Sowjetunion, ist es nötig, ins Gedächtnis zu rufen, was Stalin über den Antisemitismus hervorhob:

"Der Antisemitismus dient den Ausbeutern als Blitzableiter, der die Schläge der Werktätigen vom Kapitalismus ablenken soll. Der Antisemitismus ist eine Gefahr für die Werktätigen, denn er ist ein Irrweg, der sie vom rechten Weg abbringt und sie in den Dschungel führt. Darum sind die Kommunisten als konsequente Internationalisten

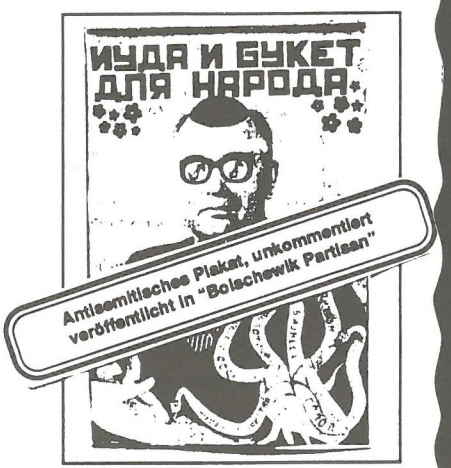

Antisemitisches Plakat, unkommentiert veröffentlicht in "Bolschewik Partisan"

unversöhnliche und geschworene Feinde des Antisemitismus.

In der UdSSR wird der Antisemitismus als eine der Sowjetordnung zutiefst feindliche Erscheinung vom Gesetz aufs strengste verfolgt. Aktive Antisemiten werden nach den Gesetzen der UdSSR mit dem Tode bestraft."

(Stalin,"Über den Antisemitismus", 1931, Werke Band 13, S. 26)

"30.1.33 - 30.1.93 NAZİLERİN İKTİDARA GELİŞİNİN 60. YILDÖNÜMÜ" İLE İLGİLİ BİLDİRİYE KISA NOT

Nasyonal-sosyalistlerin iktidara gelişinin 60. yıldönümü ile ilgili çıkardığınız bildiride bir hata yer almaktadır. Bildiride *"Birinci Dünya Savaşı'ndaki yenilgiden ve 1918 burjuva devriminden bu yana Alman emperyalizminin bütün politikası, emperyalist dünya pazarında kaybettiği mevkilerini tekrar kazanmak üzerine kuruluydu."* Ve devamla, *"... burjuva Kasım Devriminin zaten az olan kazanımlarını bile devre dışı bırakan faşist bir diktatörlük..."* denmektedir.

Almanya'da burjuva devrimi 1848 / 49 yıllarında gerçekleşti ve bugünkü yaşayan Almanya'nın temel iskeletini yaratmış olan Bismark'ın siyasal önderliği altında İkinci İmparatorluğa dönüştü. 1918 Kasım (Devrimi), komünist (Spartaküs) ve aynı şekilde anarşist önderlik altında gerçek bir proleter devrimdi, zira, özellikle dünya savaşının tecrübelerinden yola çıkarak kapitalist iktisat üzerine kurulu burjuva devletin kendilerine düşman karakterini kavrayan halk yığınlarının önemli bir kesimini kapsıyordu. Kasım Devrimi, sosyalist bir sovyet demokrasisi düzeninin kurulmasını hedeflemişti.

SPD (Noske, Scheidemann, Ebert) ve Reichswehr generalleri (Ludendorf, Hindenburg) önderliği altında gericilik, devrimci atılımı dağıtmak ve devrimci öldürmek ve içeri tıkmak için gerekli olan silahlı karşı-devrimi örgütlemeyi başardı. Taviz olarak onlar, biçimsel anayasa değişikliklerine gittiler ve önde gelen soyluların iktidardan alınmasına rıza gösterdiler (Hohenzollern, Wittelsbacher).

Bir Grup BP Okuyucusu

ALMANYA'DAKİ 1918 KASIM DEVRİMİ'Nİ BURJUVA-DEMOKRATİK DEVRİM OLARAK DEĞERLENDİRMEMİZLE İLGİLİ KISA NOTA CEVAP

Değerli kadın ve erkek yoldaşlar,

Almanya'da burjuva devrimin 1848 /49 yıllarında gerçekleştiğini doğru olarak tespit ediyorsunuz, ama Fransız burjuva devriminin tersine Almanya'daki 1848/49 burjuva devrimi başarıya ulaşamadı ve yenildi, ancak daha sonra Prusyalı Bismark tarafından adım adım yukarıdan gerçekleştirildi.

Bu yüzden 1918 yılında devrim aşaması olarak görev burjuva devrimi değil, Alman emperyalizmine karşı proleter devrimdi. Engels'in *"Gerici Prusyacılık"* adlı eserinde dikkat çektiği gibi, Almanya'da burjuva devrimin kendine özgü gelişimi yüzünden, 1918 yılında daha burjuva devrimin bir dizi görevi çözülmemiş olarak duruyordu ve bu görevler proleter devrimin yan görevleri olarak çözülmek zorundaydılar. Öyleyse biz, Kasım Devrimi'ni neden burjuva-demokratik olarak değerlendiriyoruz?

Biz burada, bu değerlendirmenin sadece bize ait olmadığına, bilakis bu konuda KPD, R. Luxemburg, K. Liebknecht, C. Zetkin ve Komintern'in de böyle düşündüklerine dikkat çekmek istiyoruz.

K. Liebknecht 28.11.1918'de yazdığı bir makalede şöyle diyordu:

"Alman devrimi esas olarak Alman askerlerinin ve işçilerinin eseridir. Fakat buna rağmen bu zamana kadar ki anlamı ve sonucu açısından şimdiki Dünya Savaşı'nın bitirilmesine ve savaşa götüren bu sistemin en göze batan siyasal temsilcilerinin tasfiyesine yol açan sadece bir burjuva reform hareketidir." (K. Liebknecht, Cilt IX, sayfa 630, Almanca.)

Spartaküs Birliği'nin, devrimci solların ve Marksistlerin ve KPD'nin tüm politikası doğal olarak bu devrimi, proleter bir devrime dönüştürme üzerine kurulmuştu. Kasım olaylarının karakterini ve Scheidemann'ın siyasetini onlar bu bakış açısıyla çözümleyip, mahkum ettiler. R. Luxemburg devrimin başlarında şöyle yazıyordu:

"Devrimin ilk haftasının sonucu şudur: Hohenzollern'lerin devletinde esas olarak hiçbir şey değişmedi; işçilerin ve askerlerin hükümeti iflas etmiş olan emperyalist hükümetin temsilcisi olarak vazife görmektedir." (R. Luxemburg, Cilt IV, sayfa 398, Almanca.)

Biz, devrimin burjuva karakterinden bahsettiğimizde, bununla, bu devrimin hiçbir şekilde kitle karakterine sahip olmadığı, bir devrim olmadığı vb.'ni söylemek istemiyoruz. Tabii ki kitleler sokaklardaydı, onlar yer yer silahlı mücadele yürüttüler, işçi sınıfının öncüleri, Scheidemann hükümetine karşı silahlı mücadele verdi. Kitlelerin, devlet aygıtını kendi ellerine geçirme girişimi anlamında bunun bir devrim olduğunu vurgulamak, herşeyden önce Almanya'daki Kasım Devrimi'nin büyük bir uluslararası yankı uyandırdığı için de gereklidir. Ama buna rağmen bu bizi, devrimin karakterini, başından sonuna kadar onun sonuçlarını objektif olarak değerlendirmekten alıkoymamalıdır.

SBKP(B) Tarihi'nde Kasım Devrimi'nin bu muğlak karakteri şöyle değerlendirilmektedir:

"Öte yandan bu durumun, olumsuz yanı ağır basan, Sovyet Rusya'nın durumunu temelde iyileştiren olumlu yanları da vardı. Bir kere Sovyet Hükümeti, artık gaddar Brest-Litovsk Barışını feshetme, tazminat ödemeyi durdurma ve Estonya, Letonya, Byelo-Rusya, Litvanya, Ukrayna ve Kafkasya'nın Alman emperyalizminin boyunduruğundan kurtulması için açık bir siyasi ve askeri mücadele başlatma imkanı elde ediyordu. İkinci olarak -ve esas mesele de buydu-, Avrupa'nın ortasında, Almanya'da Cumhuriyetçi bir rejimin varlığı ve İşçi ve Asker Temsilcileri Konseylerinin ortaya çıkması, Avrupa ülkelerini mutlaka devrimcileştirecekti ve gerçekten devrimcileştirdi de; bugün ise Rusya'da Sovyet iktidarının durumunu güçlendirmemesi mümkün değildi. Ne var ki, Almanya'daki devrim sosyalist değil, bir burjuva devrimi idi, ve Konseyler burjuva parlamentosunun itaatkâr bir aracıydı, çünkü Konseylerde ağırlık, Rus Menşevikleri türünden uzlaştırıcılar olan Sosyal-Demokratlardaydı. Bu aslında Alman devriminin zayıflığını da açıklar. Onun gerçekte ne kadar zayıf olduğu, örneğin, Alman Beyaz Muhafızlarının Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht gibi seçkin devrimcileri hiçbir ceza görmeksizin katletmelerine göz yummasında görülmektedir. Ama yine bu bir devrimdi; Wilhelm devrilmişti, işçiler zincirlerini kırmışlardı, ve tek başına bu bile, Batı'da devrimi zincirlerinden boşandıracak ve bütün Avrupa ülkelerinde devrimin kabarmasına yol açacaktı." (J. V. Stalin, Cilt 15, İnter Yayınları, sayfa 263-264)

Kasım Devrimi'nin ileriye doğru bir adım olduğu, bizim için herhalükarda açıktır, fakat bu ileriye adım, devrimin genel burjuva karakterini değiştirmemektedir.

YAZI KURULU ●

Kongra 4. ya TKP/ML(BOLŞEVÎK), bang karkerên hemû welatan û gelên bindest dike:

YA BARBARÎ; YA SOSYALÎZM!

ALA KU EM BİLİND DİKİN: BOLŞEVÎZM!

ARMANC: KOMUNÎZM!

EMPERYALÎZM DINÊ BARBARIYÊ DIKE!

Barbarî; emperyalîzm, paşverû, şerên dıj şoreşgerî ye. Îro li alîkî sehendalastvanên emperyalîzmê ku strana "aşitiya payîdar" dibêjîn; Rojhılata Navîn, diraxetiya leşkeriya herî mezin ya dîroka xwe dijî. Li Rojhılata Navîn li ber cavê hemû dinê şerekî paşverû, dij-şoreşger, emperyalîst tê amadekirin. Hêzên mezin yên emperyalîst, sosyal emperyalîst yên ku rejîma Saddam ya dij-şoreşger û faşîst ji serî ta binî biçek kirin, niha ji bo wî têxin bin kontrolê, şerekî, ku ji gelên Rojhılata Navîn û gelên cihanê re bê felaketê tiştekî din wê nîne tînin rojevê.

Ya ku, weke parastina "demoqrasî" û "yekpareyiya welêt" bi karkerên hemû welatan û gelên bindest didin dequltandin, di puxta xwe de, pencebaziya, ki yê bibe xwediye 60 % nefta reserwe ya dinê, di vê pencebaziyê de, careke din însanetî ber bi barbariyê kaş dibe. Û diruşma me, dijî şerê paşverû û emperyalîst yê emperyalîstan û nokerên wan, ŞERÊ ŞOREŞGERÎ YE!

Barbarî; faşîzm, diktatoriya terorvana vekirî ya kapitala finas, ku xwe li metropolên emperyalîst payîdar xwe weke faşîzmbûna hundir diyar dike, li welatên ku bi emperyalîzmê ve girêdayîne, di gelek rewşande dikeve diktatoriyên bi maska parlamenter. Dirûşma me dij faşîzmê ŞOREŞ E!

Barbarî; nijadperestî û şovenîzm e; netewa xwe ji netewen din bilindtir dîtin, netewên din kêmdîtin e. Netewekariya hêrişker, ji aliyêemperyalîzmê û paşverûtiyê bi payıdarî jîndar tê girtin. Dij Nijadperstî-şovenîzmê û dij netewekariyê dirûşma me; ENTERNASYONALİZMA PROLETER E!

Barbarî; li metropolên emperyalîst tunekirina berên zêde; li welatên paşdemayî birçitî, xela, şerpezeyî û bêkari ye.

Barbarî; serweriya mêran li ser jinan e. Dîroka pelçiqandina zayenda jinê, qasî dîroka xwedaniya taybeti ya li ser navengê ber, kevn e û zayenda pelçiqandina jinê, emperyalîzm ku şiklê xwedaniya taybeti ya herî bilin de, ku bi şoreşa dinê ya proleter hat binerdkirin, wê biqede.Dirûşma me, karker û kedkarên jin; bi karker û kedkarên mêr re, di tekoşina ŞOREŞÊ de diji empryalîzmê, ku serweriya mêran ya herî bilind û şiklê herî dawiyê ye, yekitiya wan e.

Barbarî; bi hêrsa kar ya emperyalîstan, talana xwezayiyê û xerabbûna tewşa xwezayîye. Ji bo vê jî em dibêjin ku; duweroja insanetiyê îro ji her demê zêdetir, bi hilweşandina rista emperyalîst ya dinê ve hatiye girêdan. Alternatifên rast yên li pêşiya însanetiyê: YAN EMPERYALÎZM YAN ŞOREŞ! YAN BARBARÎ YAN SOSYALÎZM e!

REWŞA ENÎYA ŞOREŞÊ YA DINÊ

Emperyalîzm tevî hemû vê barbariya xwe, nikare tekoşina ŞOREŞÊ tune bike! Eniya şoreş ya Dinê, bi numûneyên tekoşîna gelên ku çek di dest diji emperyalîzmê û pevxebatkarên wanê dîmatê ve tije ye.

Îro Li Emerika Navîn û Latînî de, li El Salvador û Peru berê tekoşîna çekdarî li dijî emperyalîzmê û rejîmên nokerên wê bilind e. Rejima-Derg, ya ku dirêjahiya sosyal-emperyalîzmê ye, ku di vê dema dawiyê deketiye manewra patron guhartinê, li Afrika, Etopya, Tigrê, Eritrê, ketiye kuncik û tê de maye. Emperyalîzm û nokerên wê li Namibyayê, Zimbabvê û Azanyê (Efriqa başûr), serhildana gel ya biçek dixwazên bi tawîzan, bi lihevhatinan ve bisekinîne. Li Rojhilata Navîn gelê Filîstîn bi întifadan ve di tekoşîna xwe ya dij siyonîzmê de bi-

qerarbûna xwe nîşan dide. Li hemû herêmên Kurdistanê şiyarbûna netewî û tekoşîna rizgariya netewî, bi awakî çekdarî tê ziman, mêlên girseyên serhildanê di nav xwe de dihewîne. Li Asya dûr li Filipinê, Sri Lanka, Kambocya hîn agirê şoreşê nikariye bê vemirandin.

Berxwedan û protestoyên cûrbicûr, ku li metropolên emperyalîst diji iktidaran birêve tên birin, nûveyên şoreşê jî di nava xwe de dihewînin. Tevgerên otonom li Ewrûpa Rojava, berxwedanên mîlîtanî li Japonyayê di dema taç li xwe kirinê uhw. Lê belê rastiyek heye ku, borana şoreşgerî di "eniya derve" de, gor eniya hundir di sewiyeke hînî pêşta ye. Li cem vê rastiya objektiv, rewşa subjektiv dikare wilo bê ziman:

Komunîzma dinê dewreke xwe ya herî jar, herî dijwar dijî. Dij materyalîzma dialektik û tarihî, ku bingehên teorîk yên komunîzmê ne, şiklên îdealîzmê yên herî tund û herî tenik, tu divê qey ew nûvebûnekê dijî. Di xala ku alternatifa şoreşger naye xuya, valahiya ku dertê holê, burjuvazî bi dîtinên kevn û nûh ve tije dike. Proleter enternasyonalîzm ku tezeke herî bingeha komunîzmê ye, di teorî û praktikê de hatiye bîrkirin, serê wê hatiya porkirin; şovenizm û netewekarî ji her demê zêdetir bûye mirîrabûn.

Komunîzma dinê, tenê nabe hêrişa hedefa burjuvaziya emperyalîst; ew, di eynî zemanî de di nava xwe de jî demeke herî nebaş û tevlihev dijî. Em di herheqa hêrişên yên ku îro em wan di refê şoreşê de dibînin û lê belê hêrişê tînin ser zanyariya Marksîzm-Lenînîzmê; dibêjin ku:

Çûyina komikbûna di bingeha xeta Partiya Ked ya Arnawud, dema ku meriv guhastinên di Komara Gel Sosyalîst ya Arnawud berbiçav dike, ne ronahi ye. Ji ber ku ev, vê gavê herçiqas regezên eniya emperyalistin jî, bi biryarên ku dageriya revîzyonîsta dejenerebûye, programa aboriya çûyîna restorasyona kapitalist ya vekirî danîne holê. Pêşveçûnên dawiyê yên ku di Komara Gel ya Sosyalîst ya Arnawud de, ku weke "kela sosyalîzmê ya dawiyê" dihat lansekirin, wê yekitiya vê herikê ya heta nûha parçe bike. Eşkereye ku, parçeyek ji yên dorhêla Partiya Ked ya Arnawud, mumkûne ku mêla wan berbê Marksîzm-Lenînîzmê be. Erka ku li me dikeve; hîn zêde giraniya tekoşîna xwe danîna ser xet û piraktîka revizyonîst ya Partiya Ked ya Arnawud e.

Tevgera şoreşger ya navnetewî; xasma diyarbûna ve herikê, "Ramana Mao Zedung" weke merheleke bilind ya Marksîzm-Lenînîzmê diparêze. Di eynî zemanî de hêrişbirina ser Stalîn, xasma wan ya gotinên mezin kirin û azîna wana dûr ji xwe rexnekirinî; dide xuyakirin ku ev herikên tîpîk yên bûrjûva biçûk, pêwendiyên wê bî Marksîzm-Lenînîzmê ve, tenê di gotinê de ye.

Herçî herika "Yekitiya Bolşevîk"; yên ku çewtiyên Mao zêde dikin û wî weke Marksîst-Lenînîst nabînin; hîrişa şoreşa Çînê dikin; piştî mirina Stalîn wî weke Marksîst-Lenînîst nabînin; di weziyeteke usa de ye.

Hêrişa esas ya vê herika ku di vê dawiyê de çêbû û ya ku serê wê Partiya Komunîst ya Iranê dikşîne, ku bingeha wê ya şirîg, Troçkîst, nîv-Troçkîst, li lêgerîna sûcên revîzyonîsta modern li cem Stalin e.

Lenînîst ya Avusturya, Dij Herikê, komikên komunist yên Berlîna Rojava jî, rêya wan ya ku berbi Partiyên Marksizm-Lenînîzme pêşvediçe girtiye. Erê, gava ku em dibêjin komunizm demeke xwe ya heri jar û herî dijwar dije, em vê rewşê qest dikin. Yên li der me -qasi ku em nasdikin- yên ku bi navê Marksîzm-Lenînîzmê dipeyivin, di nava hêzên ku dij modern revizyonîzmê û sosyalfaşîzmê de ne, hêzeke ku Marksîzm-Lenînîzmê di bingehên rast de bialînin vê gave tune.

Îro hêriş û "rexneyên" ser Marksîzm-Lenînîzm û sosyalîzmê, bi taybetî, hêrişa ser hevrê Stalin ku yek ji klasîken Marksîzm-Leninîzmê ye, zêde dibin. Em dibêjin ku parastina teorî û praktîka Stalin ya Marksîst-Leninîst, pirsa, veqetandina Marksîst-Leninîstan û yên sexe ji hevûdin; li kijan alile astenge bûn ne. Weke duh, îro jî, serdijminê Marksîzm-Lenînîzmê yê de herême ideolojîk de modern revizyonîzm e.

Tehribata Komunîzme ji aliyê modern revizyonîstan de, bi alikî ve em ji nuh ve destpêkirina her tiştî ve bi serê xwe berdane...

Tevî dezavantaja herifandina awarte ya prestija sosyalîzmê di nava girseyen de; Partiya Bolşevîk, di bin pêşanga Lenîn û Stalîn de, ceribandînên avakirina sosyalîzm û şoreşê li Yekitiya Sovyet, ceribandina şoreşa Çînê, ceribandina şoreşa Çande ya Proleterya Mezin, avantajên me ne. Bese ku em bizanibin hinbibin û yên ku em hînbûne bizanibin pekbînin!

Em berdin bira emperyalizm kêf bike. Yê ku dû re bikene wê xweş bikene! Çawa ku ala komunizmê ji 6/1 cihanê hate dacikandin, ewê di duwerojê de hîn zêdeyê wê bibe! Cotmehên nû wên bên!

Yên ku li hember hêrişên emperyalîzmên tên pelçiqandin, ku wê terk bikin bira terk bikin, tirsa me tune! Erkên mezin, divête merivên bihêz!

Duweroja însanetiyê di komunîzmê de ye! Yan ji duweroja însanetiyê tune! Tevi her tiştî... barbarî astengkirin, di pêşenga kominîstan de di destê çîna karker û gelên bindest de ye!

Dûmahîk Heye

Rüya ile gerçeklik arasındaki ayrılık konusunda Pissarev şöyle yazar: "Ayrılık vardır, ayrılık vardır. Benim rüyam, olayların doğal akışının ötesine geçebilir, ya da olayların doğal akışının hiç bir zaman gitmeyeceği bir doğrultuya sapabilir. Birinci halde, rüyadan hiç bir kötülük gelmez; çalışan insanın enerjisini destekler, güçlendirir bile. ... Böyle rüyalarda çalışma gücümüzü çarpıtacak ya da felce uğratacak hiç bir şey yoktur. Tam tersine, eğer insan böyle rüya görme yeteneğinden tamamen yoksun olsaydı, arasıra zihni ilerilere atlayarak ellerinin henüz biçim vermeye başladığı ürünün tam ve eksiksiz tablosunu gözünün önünde canlandıramasaydı, o zaman insanı, sanat, bilim ve pratik çaba alanında büyük ve zahmetli işlere girişmeye ve tamamlamaya hangi itici gücün sürükleyeceğini düşünemem bile. ... Eğer rüya gören kimse, rüyasına ciddi olarak inanırsa, yaşamı dikkatle gözler, gözlemlerini gökte kurduğu şatolarla kıyaslarsa ve eğer, genel olarak söylemek gerekirse, rüyasının gerçekleşmesi için bilinçli olarak çalışırsa, rüya ile gerçek arasındaki ayrılığın hiç bir zararı olmaz. Rüyalarla yaşam arasında bir bağ varsa, her şey yolundadır."

Ne yazık ki, bizim hareketimiz içinde, bu türden rüya görme çok azdır. Ve bundan en çok sorumlu olan kimseler, aklıbaşında görüşleriyle, "somuta" "yakınlıklarıyla" öğünenler, legal eleştiriciliğin ve illegal "kuyrukçuluğun" temsilcileridirler.

(Ne Yapmalı?, Sol Yayınları Sf. 209)